

Giới thiệu Ác Nô Tài

Yến Vũ Không có mẫu thân là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, hắn cũng sở hữu sắc đẹp của mẫu thân từ làn da trắng thuần mỏng manh tựa như trong suốt, đôi mắt đen tuyền khiến lòng người kinh diễm, nếu hắn là nữ tử chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng muốn âu yếm hắn. Điểm duy nhất không giống mẫu thân đó là ánh mắt lạnh như băng, tính tình băng lãnh cực điểm.

Hắn tự tôn, hắn cao ngạo, hắn xinh đẹp thế mà kẻ kia lại có thể thương tổn hắn. Hắn lạnh lùng cứng rắn nhưng nội tâm lại mong manh hơn bất kì cánh hoa nào, vì sao y phải dày vò hắn, nếu muốn trả thù hắn thì cần gì phải đối xử ngon ngọt? Hắn sợ hãi sợ chìm sâu trong bể ngọt ngào này để rồi khi mất đi hắn sẽ đau khổ không thôi có lẽ con tim cũng sẽ vỡ nát, biết càng vậy sâu càng khổ nhưng hắn vẫn không ngừng bị quyến rũ mà ngã vào. Mời các bạn đón đọc truyện ngôn tình Ác Nô Tài đầy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Từng đợt gió rét thổi qua, trận tuyết đầu mùa thả đáp xuống, băng tuyết rét lạnh báo hiệu bắt đầu vào đại hàn.

Trong kinh thành tại đệ nhất hiền hách phủ thượng Yến gia trang, mái hiên đương hừng lấy từng đợt bông tuyết xinh xắn trắng tinh tựa giấy phiến trông xa thật giống một bức tranh tuyệt đẹp, thật ưa nhìn, nhưng không ai biết bên trong trang phòng xinh đẹp lại đang xảy ra chuyện kinh thiên động địa.

Trong phòng Yến Vũ Không đang đứng giữa tổng quản cùng vài nô bộc, căn phòng tráng lệ mà cao quý, thanh lịch nhưng cũng thật xa hoa.

Yến Vũ Không 14 tuổi là con trai độc nhất của Yến gia, tay đang nắm vạt áo, y phục toàn thân không chỉnh. Hắn có khuôn mặt mỹ lệ, vốn mẫu thân đã qua đời của hắn là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, dung nhan của hắn rất giống mẫu thân, mới từng này tuổi cũng đã khiến bao nhiêu nam tử say nhìn đến nín thở, tuy rằng mới mười bốn nhưng đã tựa bông hoa đến kì nở rộ sắc hương.

Yến Vũ Không kế thừa từ mẫu thân làn da trắng thuần mỏng manh tựa như trong suốt, mái tóc đen mềm mại xòa tung trên lưng, đôi mắt đen tuyền khiến lòng người kinh diễm, đôi môi hồng nhuận, nếu hắn là nữ tử chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng muốn âu yếm hắn, ngã dưới chân hắn. Cho dù hắn là nam tử đi trên đường cũng hấp dẫn không ít ánh mắt nam nhân.

Điểm duy nhất không giống mẫu thân đó là ánh mắt hắn lạnh như băng, tính tình băng lãnh cực điểm, bất luận kẻ nào bị cái nhìn băng lãnh của hắn quét qua cũng đều nao núng mà chùn bước. Đó cũng là lý do tiếng tăm dung mạo hắn vang xa nhưng không ai dám đắc tội hắn, mạo phạm hắn, thậm chí khinh nhờn hắn, trừ bỏ hiện tại.

Yến Vũ Không vạt áo bị rút ra để lộ khoanh ngực tuyết trắng. Người trong phòng không ai dám hé mắt lên nhìn hắn một cái bởi ánh mắt hắn đỏ au, toàn thân tức đến phát run, ai nấy đều thấy, mạo phạm đến thân hắn không thể thoát chết cho dù có vận may bảo hộ.

“Đem hắn nhốt vào hậu viện, ta muốn đích thân xử lý hắn.”

Yến Vũ Không nhìn Hàn Độc Cô dưới đất mà phần nộ bốc hỏa, tròng mắt cơ hồ muốn tuôn ra khỏi hốc mắt, hắn nghĩ khí nổi giận không còn khống chế, không như ngày thường lạnh băng ít lời.

Hàn Độc Cô chính là nô bộc bán thân cho Yến gia, tuổi không rõ, chỉ biết từ nhỏ đã được Yến gia mua về, ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình bao nhiêu tuổi nhưng theo bề ngoài mà đoán thì hắn cũng trạc tuổi Yến Vũ Không.

Nhưng Hàn Độc Cô hai năm lại đây thân bỗng cao vọt, so với nam tử bình thường càng thêm cao lớn, khuôn mặt vốn ngây thơ cũng trở nên thành thực chút ít, dễ nhìn ra được sau này trưởng thành hẳn nhất định thập phần anh tuấn mê người.

Không biết hắn vì sao bỗng nhiên xông vào phòng thiếu gia, dùng bạo lực định cưỡng bức, bị Yến Vũ Không kêu người vây đánh.

Hàn Độc Cô khỏe mạnh chảy máu cũng không nhúc nhích mà chỉ nhìn chăm chú Yến Vũ Không từ trên xuống, từ dưới lên tựa như muốn đem quần áo của hắn xén đi từng tấc từng tấc một.

Yến Vũ Không thấy hắn thật lớn mật, đến giờ phút này mà ánh mắt vẫn còn dám ở trên người hắn lưu luyến thì không khỏi tức giận, cầm roi ngựa hướng người Hàn Độc Cô đánh không chút lưu tình.

Ba ba ba... từng đợt đòn hiểm vang lên, sau lưng Hàn Độc Cô bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, nhưng Hàn Độc Cô một tiếng rên cũng không thoát khỏi cổ, chứ đừng nói đến van cầu xin tha thứ.

“Ngươi là một kẻ nô tài vô sỉ thấp hèn, còn không tự biết bản thân bao nhiêu phân lượng, ta đòi này tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi, ta muốn ngươi phải hối hận vì đã mạo phạm ta.”

Yến Vũ Không nói xong càng thêm nặng tay, từng roi lao ra tưởng chừng như xé gió. Trong phòng chúng nô bộc đều biết hấn cứ đánh như thế thì sẽ đánh chết Hàn Độc Cổ, nhưng thấy hấn nóng giận như thế cũng không ai dám lên tiếng nói đỡ cho Hàn Độc Cổ một câu.

“Người kẻ hạ nhân, thấp hèn, vô sỉ, đề tiện cực điểm, giải thích cho ta, quỳ xuống giải thích, bằng không đừng hòng ta tha thứ cho người! nhìn người là muốn chết hay muốn quỳ xin tha thứ?” Yến Vũ Không mắng đến không thở nổi.

Hàn Độc Cổ cắn chặt môi, trên lưng cực kì đau đớn, trên mặt đất từng roi quất ra màu đỏ, nhưng hoàn toàn không làm cho hấn lùi bước. Hấn nhìn thẳng Yến Vũ Không, nói ra lời nói mạnh mẽ, khiêu khích đến cực điểm.

“Ta sẽ không giải thích, bởi vì ta không có sai.”

Những lời này tựa như lửa cháy đổ thêm dầu, làm cho Yến Vũ Không tức đến giờ chân, mặt hấn đỏ lên, tức giận đến quăng ngã roi, tiến nhanh tới hung hăng thương Hàn Độc Cổ vài cái tát.

Đem Hàn Độc Cổ đánh cho hai má sưng phù, hấn mới lại cầm lấy roi, hung hăng quát; quát thẳng tới khi Hàn Độc Cổ hôn mê bất tỉnh, toàn thân là vết máu, hấn còn chưa nguôi giận.

“Đem hấn vứt ven đường, ta muốn xem hôm nay hàn địa đông lạnh, lạnh tới chết xem hấn còn dám mạnh miệng?”

Tổng quản sớm sợ tới mức nhịn thở không dám ho he một ngụm, lập tức theo mệnh lệnh, đem Hàn Độc Cổ bỏ lại trên đường hoang vắng đầy tuyết.

Trời giá rét đất đông lạnh, nhiệt độ không khí nhanh giảm xuống thấp, Hàn Độc Cổ bị đánh thừa sống thiếu chết, hơn nữa hôn mê bất tỉnh; hấn muốn sống, chỉ sợ so với lên trời còn khó.

Năm năm sau.

“Hàn thiếu gia, thật nể mặt, thế nhưng mời được ngài, Cổ gia chúng ta thật rất vinh hạnh!”

Cổ gia thiếu gia đón đầu, đang lúc mở tiệc, gặp khách quý liền mỉm cười mời vào, Cổ lão gia lập tức tiếp đón, không dám chậm trễ.

Hàn Độc Cổ là cự phú Giang Nam, hai năm gần đây mới phát lên, nghe đồn hấn phú khả địch quốc, Giang Nam tơ lụa hơn phân nửa đều là do bố trang của hấn làm ra, Giang Nam tơ lụa tấc vải tấc vàng, nghe nói tơ lụa của hấn còn được tuyển làm cống phẩm hiến cho Hoàng Thượng, càng biết bố trang của hấn tơ lụa bao nhiêu thượng đẳng.

Hấn mới tới kinh thành, vừa ra tay liền khiến cho mọi người thêm vài phần kính trọng, hấn mua liền một hơi cả chính điều thương phố; thương phố này vốn niên đại lâu năm, có không biết bao nhiêu là hộ, người ở cực đông, mua hết cũng hết tiền.

Khi hấn mua phố, khắp kinh thành truyền đi một trận lớn cười nhạo, chung quanh đều có người chê hấn không hiểu việc làm ăn ở kinh thành, chỉ có thể đi xuống phía nam, kiếm chút tiền của người miền nam mà thôi.

Hàn Độc Cổ đem chính điều phố hủy đi sạch bách, không ngồi không nhà.

Việc này càng bị thương nhân kinh thành cười đến ôm bụng, nói hấn chẳng những không biết buôn bán, còn ngu tới cực điểm, ngay cả phòng ở đều từ bỏ, cái phố tàn phế ngay cả phòng ở đều không có, càng vô dụng.

Không thể tưởng được Hàn Độc Cổ mở cuộc đại khởi công sắp xếp lại phòng ốc đẹp không sao tả xiết, dùng điều kiện hậu đãi mời một ít cửa hiệu lâu đời ở kinh thành, thương gia đến này thương phố, hơn nữa mời vũ long võ sư mỗi ngày trên đường cái biểu diễn làm tăng phần náo nhiệt.

Thương phố tẻ nhạt bỗng chốc trở thành địa phương náo nhiệt nhất kinh kì, cái thương phố sạch sẽ, có nhiều thứ đặc sắc, trở thành địa phương giải trí được yêu thích nhất của mọi người trong kinh thành.

Từ nay về sau, muốn vào ở thương phố đều thật khó sắp xếp, tất cả phụ thuộc vào Hàn Độc Cổ, nhờ vậy Hàn Độc Cổ thu vào món hời lớn, có thể nói tại đây tiền sinh tiền, lợi nhuận tăng không ngừng, thoáng chốc hấn trở thành thương nhân có ảnh hưởng lớn nhất ở kinh thành.

Hơn nữa, hấn đến chỗ nào, mọi người lo sợ còn nịnh bợ không kịp. Bởi vậy Cổ gia đón đầu, hấn đến Cổ gia chúc mừng, có thể nói là làm cho Cổ lão gia lên mặt vui mừng.

Cổ lão gia tự biết mình chỉ là một cái thương nhân nhỏ, cũng không hơn đại phú đại quý, có thể làm cho Hàn Độc Cổ đến nhà, y đương nhiên mừng rỡ cười ha ha, còn nắm tay Hàn Độc Cổ mời uống mấy chén.

“Cổ lão, chúc mừng, chúc mừng.”

“Hàn thiếu gia có thể đến nhà của ta, quả thực là làm ta nở mày nở mặt, ta còn phải đa tạ hàn thiếu gia di giá.”

Hàn Độc Cổ cười mà không đáp, ánh mắt tuần lãng đưa ngang qua chỗ mấy nữ nhân chưa xuất giá của Cổ gia, làm cho này đó Tiểu cô nương mỗi người tâm động xôn xao.

Các nàng chỉ nghe qua phụ thân ca ngợi Hàn Độc Cổ, chưa từng gặp qua hắn, không thể tưởng được Hàn Độc Cổ diện mạo thật tuấn dật, anh khí lộ ra ngoài, chưa kể hắn giàu có đến mức làm người ta lú lờ.

“Cổ lão, kỳ thật ta hôm nay đến đây, là có chuyện quan trọng muốn nhờ.”

Vừa nghe Hàn Độc Cổ nói năng khách khí, Cổ lão gia vội vàng xua tay, xung quanh Hàn Độc Cổ đều có người nịnh bợ, muốn nhờ hắn hai chữ hắn còn không dám nhận? Nhưng Hàn Độc Cổ nói chuyện như thế khách khí, cũng làm cho hắn trong lòng một trận hừng thụ, nhin không được lại nở nụ cười. Trên mặt càng thêm đắc ý vài phần.

“Hàn thiếu gia ngài khách khí, đừng nói là có việc muốn nhờ, nếu ta mà có khả năng, ta nhất định sẽ không chối từ.”

“Là như vậy, ta nghĩ nhờ người giới thiệu với Yến gia thiếu gia, ta muốn cùng hắn bàn chút chuyện làm ăn.”

Vừa nghe là Yến Vũ Không, Cổ lão gia sắc mặt cứng đờ, lập tức không nể mặt nói, “Yến thiếu gia tính tình thật khó, ta cùng phụ thân hắn cùng làm ăn vài thập niên, phụ thân hắn vừa chết, tên tiểu tử này không hiểu được việc buôn bán, ngày thường sống an nhàn sung sướng, không đem người khác xem ở trong mắt, ta là vì ở cùng phụ thân hắn vài thập niên giao tình, khuyên hắn vài câu, hắn ngược lại mặt lạnh nhìn ta, không chút cảm kích! Tên tiểu tử hỗn láo này, ta sẽ chờ coi hắn miệng ăn núi lở, khuyhnh gia bại sản.”

Nói đến chỗ tức giận, Cổ lão gia không khỏi nể thêm vài câu, biểu đạt bức tức dâng đầy mình.

“Ta nghe nói Yến gia vài năm gần đây gia nghiệp điều đứng không ít.”

Cổ lão gia cá giận: “Yến gia nguyên bản có thương phố vốn là nơi kiếm tiền trọng điểm trong kinh thành, chính là từ lúc hàn thiếu gia đến đây về sau, thương phố của ngài so với Yến gia càng, càng. . .”

Cổ lão gia vốn nhanh mồm nhanh miệng, nói tới đây, lo sợ đắc tội Hàn Độc Cổ, hắn mới lúng túng dừng lại.

Hàn Độc Cổ không giận còn cười. “Việc buôn bán chủ yếu dựa vào bản sự, Cổ lão đây là ở ca ngợi ta sao?”

Cổ lão gia thấy Hàn Độc Cổ không thêm đề ý, mới yên tâm tiếp tục nói tiếp, hướng hồ việc này kinh thành thương giới mọi người đều biết, cũng không tính là cái gì bí mật.

“Thương phố của hắn gần đây thừa thót đi nhiều, tuy rằng các người là hai thương phố láng giềng, nhưng đám đông đã không muốn hướng đến chỗ hắn; hơn nữa Hàn thiếu gia gần đây mở mấy cái sinh ý, đều cùng Yến gia đối đầu. Hàn thiếu gia có thể là vô ý, nhưng trong kinh thành nguyên bản nơi kiếm tiền sinh ý quan trọng đều là trong tay Yến gia, ngài hiểu được tiền mạch, nhân mạch mà vận dụng, dần dần, gia nghiệp Yến gia liên suy sút rất nhiều.”

Cổ lão gia nhìn liếc mắt một cái Hàn Độc Cổ, muốn bỏ đi chủ ý trong lòng hắn.

“Yến thiếu gia cá tính thập phần cổ quái, ngài ra vào nơi nào hắn liền tuyệt không bước vào, dường như cùng ngài thì không cùng ngài đứng chung 1 chỗ, chỉ sợ là đối với thủ đoạn sinh ý của ngài thập phần kiêng kỵ ghen tị, cái gọi là vương không thấy vương, ngài dù thấy hắn, ta nghĩ hắn cũng sẽ không cùng ngài hảo làm ăn.”

Hàn Độc Cổ cao giọng mà cười, “Cổ lão, làm ăn chính là làm ăn, người này ta có thích hay không, chán ghét hay không, cùng làm ăn có cái gì quan hệ? Ta là cái thương nhân, hiểu được chính là trục lợi mà thôi, ai có thể cho ta lợi nhuận, ta liền cùng họ giao hảo, đây vốn là đạo lý phổ biến, chả lẽ Yến thiếu gia ngay cả điều này cũng không hiểu?”

“Điều này cũng đúng, ta cùng với phụ thân hắn giao tình không phải là nhỏ, hôm nay đón dâu, hắn dù không hợp với ta, vẫn đến đây. Ta dẫn người đi gặp hắn đi, hắn ngồi 1 mình 1 bàn, một thân áo trắng, bộ dạng thập phần tuấn mỹ, người xem.” Cổ lão gia đứng lên, mang theo Hàn Độc Cổ đi qua.

Yến Vũ Không nâng mắt lên, vừa lúc cùng Hàn Độc Cổ bốn mắt chạm nhau. Hắn vừa thấy Hàn Độc Cổ đến, lập tức mặt biến sắc, liền đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

“Yến thiếu gia, xin dừng bước.” Cổ lão gia thanh âm to lên.

Yến Vũ Không không nghĩ ở trước cổng chúng đối với chủ nhân thất lễ, đành phải dừng lại cước bộ, mà Hàn Độc Cổ đã muốn đi đến phía trước hắn.

Cổ lão gia tiêu sái tiến lên giới thiệu hai người.

“Hàn thiếu gia, vị này chính là Yến Vũ Không thiếu gia nổi danh; Yến thiếu gia, vị này chính là đại danh đệ nhất Giang Nam cự phú Hàn Độc Cổ thiếu gia, hai vị đồng dạng là người ở kinh thành trung chi long, cũng nên gặp mặt hiểu biết.”

Yến Vũ Không khinh thường nói: “Ta không cần nhận thức người như thế.”

Cổ lão gia ngăn ra, làm sao biết hắn vừa gặp mặt, liền nói khó nghe như vậy.

Nhưng Hàn Độc Cổ lại cất tiếng cười to, “Yến thiếu gia nói chuyện thật là hài hước, thú vị.”

Cổ lão gia thần tình đỏ bừng, Yến Vũ Không nói khó nghe như vậy, chẳng phải là không thêm nể mặt hắn? Ngay cả mặt mũi cũng không lưu, cho dù

Hàn Độc Cô có cho qua thì hấn vẫn thập phần tức giận.

Hàn Độc Cô nhìn ra lão đang tức giận, cười nói: “Cô lão gia, con dâu người đến kính rượu, người nên nhanh quay về chỗ, ta tự mình cùng Yến thiếu gia nói chuyện là tốt rồi.”

Sau khi Cô lão gia rời đi, Yến Vũ Không trừng mắt nhìn Hàn Độc Cô, lãnh khốc cười khan một tiếng.

“Ta không nghĩ tới người không chết, ta nghĩ đến người trở thành tên khát cái, cũng là sớm chết ở bên đường.”

“Nhờ phúc Yến thiếu gia, ta chẳng những sống rất tốt, còn tạo thêm được vài con đường làm ăn; nhưng thật ra tình hình Yến thiếu gia gần đây hình như không tốt?” Hàn Độc Cô da mặt dày đảm tiểu tự nhiên.

Yến Vũ Không thoáng chốc sắc mặt trắng bệch, hấn hỏi như vậy, rõ ràng là nhạo báng y, gần đây chuyện làm ăn đều bị hấn cướp đi, làm cho Yến gia gia nghiệp không như trước thật quần bách.

“Tốt xấu liên quan gì đến người?”

“Nếu Yến gia phá sản không còn một đồng, yến thiếu gia xinh đẹp mỹ miều thế này, nếu phải bán đi dung nhan trả nợ, chẳng phải là chuyện xấu nhất sao?” (ý là bán nhan...)

Hàn Độc Cô mang theo ý cười mà nói, giọng nói lại ác độc hạ lưu hoàn toàn không thể từ trên mặt hấn về tươi cười nhìn ra một tia đồng nhất, người không nghe được đoạn đối thoại của bọn họ lúc đó, còn tưởng rằng hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

“Người ăn nói cho cẩn thận!” Yến Vũ Không tức giận đến nắm chặt nắm tay.

“Ta là nói người nhân mỹ xinh đẹp, có cái gì không đúng?”

Yến Vũ Không xoay người rời đi, khinh thường không thèm cùng hấn chấp nhặt; không thể tưởng được Hàn Độc Cô nhanh trước vài bước, theo sát sau hấn.

Hấn nhẹ giọng nói: “Ta không quên được thân thể xinh đẹp của người...”

Yến Vũ Không cả người cứng đờ, hai người đã ra tới cổ gia môn, khách nhân tới chúc mừng đều ở phòng trong uống rượu mua vui, bên ngoài ngược lại vắng vẻ im ắng, chỉ có hai người.

“Thật hy vọng có thể thấy mị thái của người lúc mở rộng hai chân, cầu xin ta tiến vào!” (không còn j để nói về độ dày của mặt anh này)

Toàn thân Yến Vũ Không tức đến phát run, hấn phóng ra một cái tát, Hàn Độc Cô liền duỗi ra bàn tay to lớn, bắt lấy tay hấn, còn cứng rắn nhéo một chút.

Yến Vũ Không chịu đau cắn chặt môi, đôi mắt xinh đẹp lộ ra ánh mắt phẫn hận, nhưng là hấn ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng.

“Ta không phải nô bộc của người, không thể để cho người muốn đánh thì đánh, sau lưng ta mỗi một vết roi đều phải trả lại cho người đau đớn lúc đó ta phải chịu, người nhớ rồi chứ, ta đến kinh thành nếu chỉ có một mục đích, thì chính là phải phá đổ Yến gia.”

Hàn Độc Cô hé môi cười, lộ ra khuôn mặt tươi cười anh tuấn, ánh mắt lại mê đắm nhìn khắp toàn thân Yến Vũ Không: “Hoặc là người tự động hiến thân.”

“Người là đồ vô sỉ, cả đời đừng hòng mơ tưởng.”

Yến Vũ Không một tay bị nắm trụ, giờ lên tay kia hướng Hàn Độc Cô trên mặt đánh tới, chém ra bàn tay dùng sức to lớn khiến cho lòng bàn tay run lên. Hấn ngẩng đầu ưỡn ngực, khinh thường cười lạnh nói: “Người còn tiếp cận ta chính là tự rước lấy nhục, đến lúc đó ta sẽ mở ra khế tự bán thân của người, đem người này phú thương mang về trong nhà làm nô bộc, xem người có xấu hổ hay không?”

Hàn Độc Cô nhẹ vỗ về hai má bị đánh, khóe miệng nhếch lên, “Ta đây cũng công khai người lúc mười bốn tuổi tự vạch trần cho ta chà đạp tình cảnh, nhất định có rất nhiều người nguyện ý nghe quá trình hương sắc bên trong.”

Yến Vũ Không ánh mắt buồn bã, “Người không sợ mất mặt, lại còn nói vậy.”

“Với nam nhân chuyện phong lưu chính là án ký vinh dự, nếu mọi người biết người có bao nhiêu hương điểm chủ động mời ta, chỉ sợ bọn họ đều hâm mộ ta chết a...”

Rốt cuộc nghe không nổi *** ngôn xấu xa của hấn, Yến Vũ Không tức khí đến đen mặt, tay vừa nhấc, vừa muốn đánh một chưởng.

Hàn Độc Cô ánh mắt biến đổi, trở nên sắc bén âm ngoan, hấn bắt lấy cánh tay đang múa may của Yến Vũ Không, trở toàn thân mình, đem Yến Vũ Không bức đến 1 góc âm u.

“Người muốn làm gì?” Yến Vũ Không vùng vẫy.

“Muốn làm cái này!”

Hàn Độc Cô dùng sức kéo mạnh những sợi tóc đen tuyền của Yến Vũ Không, làm cho hắn ngẩng mặt, sau đó nhanh chóng xâm chiếm, hôn liếm đôi môi đỏ mọng của hắn.

Yến Vũ Không dùng sức giãy dụa, Hàn Độc Cô ngược lại dùng sức mạnh của thân thể tráng kiện đưa hắn gắt gao giữ chặt ở góc tường, làm cho hắn căn bản không thể bỏ chạy, chỉ có thể phí công chịu vậy cùng cái tên thú tính kia giao đấu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Yến Vũ Không hé môi, muốn dùng răng nanh cắn đứt đầu lưỡi của Hàn Độc Cô.

Nhưng Hàn Độc Cô đã sớm nhìn ra ý đồ của Y, vội đưa một tay hướng về phía trước, thô bạo đè lại hàm dưới của Yến Vũ Không, bức bách hắn mở ra đôi môi để chính mình dễ dàng xâm chiếm nhắm nháp hương thơm vị ngọt.

Khẩu dịch chảy xuống bên môi, Yến Vũ Không không thể động đậy. Hắn tức giận giờ lên hai tay công kích, ngược lại lại bị Hàn Độc Cô ép tới càng nhanh, thậm chí làm cho hắn cảm giác được dục vọng hạ lưu của Hàn Độc Cô đang chậm rãi sưng lên.

“Phóng . . . Buông ra. . .”

Yến Vũ Không vừa tức vừa giận, hắn dùng lực phản kích, lại làm cho thân thể hai người càng dính sát chặt chẽ.

Hàn Độc Cô hôn được thuận thế càng thêm làm hắn, hắn bắt lấy eo nhỏ của Yến Vũ Không, ra sức thiếp lại (thể mà hắn à quá cần đi chứ).

Yến Vũ Không toàn thân run lên, bởi vì Hàn Độc Cô lửa nóng cực đại đang cọ xát nửa thân dưới của hắn, cảm giác khác thường kia làm cho hắn ra sức vận vẹo đứng lên, thậm chí thoát ly giờ phút nguy hiểm này.

“Ta biết ngươi những năm gần đây ngươi đơn thân phòng trống, còn đang ở chờ ta.” Hàn Độc Cô thanh âm trầm thấp ghé vào lỗ tai hắn thăm thì, ngữ điệu dẻo dẹo giống như bao ngoài kịch độc là lớp vỏ bọc đường.

Yến Vũ Không biến sắc, cứng ngắc né tránh: “Ngươi là đồ vô sỉ, ta hận không thể giết chết ngươi!”

“Ta nếu thật sự đã chết, chẳng phải là không còn ai an ủi ngươi, buổi tối sẽ thật tịch mịch sao?” Hàn Độc Cô tiếng nói trầm thấp như rượu nguyên chất, phát ra trầm thấp nhuần miên tiếng cười.

Tiếng cười đó làm cho Yến Vũ Không càng cảm thấy nhục nhã, hận không thể đào ra tim hắn, xem là đồ hay đen?

“Buông ra, buông. . .”

Yến Vũ Không ra sức giãy dụa, Hàn Độc Cô lại cố ý thả nhẹ lực đạo, làm cho hắn bởi vì giãy dụa dùng sức quá mức mà văng vào tường sau, truyền đến phịch một tiếng, xem ra nhất định phi thường đau đớn.

“Ha ha ha. . .” Hàn Độc Cô cao giọng bật cười, “Làm gì mà kích động như vậy? Ta thực nguyện ý buông ngươi ra, nhưng ngươi lại tự muốn bỏ lên nơi cứng rắn nha.”

“Câm mồm!” phía sau lưng Yến Vũ Không bởi vì dùng sức đánh lên vách tường mà đau đớn không thôi, khuôn mặt tú lệ đỏ lên, đau đớn làm cho hỏa tức trong hắn càng mãnh liệt.

Hàn Độc Cô dùng hai tay khoát lên trên tường, đem Yến Vũ Không vây lại giữa vách tường cùng thân thể rắn chắc của hắn; tuy rằng không có lần nữa đụng chạm vào thân thể hắn, nhưng ý tứ đe dọa hàm súc không cần nói cũng biết.

“Yến gia gần đây thiếu hụt không ít, nghe nói chỉ còn buồn vãi, hiệu đồ cổ, hiệu cầm đồ là còn có chút lợi nhuận, ta cũng vừa muốn đưa tơ lụa Giang Tô của ta đi bán, ngươi có nghĩ cùng ta hợp tác?”

“Chết cũng đừng mơ.” Yến Vũ Không trừng mắt liếc hắn một cái.

Hàn Độc Cô cười khê, “đừng mau chóng quyết định như vậy, ta biết ngươi đối với ý ta cũng không thật tinh thông, nhưng đồ ngươi dùng gia cụ, bãi sức, quần áo mặc trên người, xúng sức, cảnh thượng mang ngọc sức, châu báu, trên tay mang nhẫn, mỹ ngọc, tất cả đều có thể nói là tuyệt hảo, ngay cả kính thành đối ngọc thạch, phục sức lão hành gia, ở trước mặt ngươi cũng không dám khoe khoang, không bằng chúng ta đến hợp tác đi.”

“Ta đã nói rồi, chết cũng đừng mơ tưởng!”

“Ngay cả nói cũng không nghe hết, đã nói mơ tưởng, có phải không người cứ liên như vậy chán ghét ta sao?” Hàn Độc Cô lộ ra một chút tự giễu, cười khò.

Yến Vũ Không đẩy ra hần, “Người biết tự mình hiểu lấy là tốt. ”

Hàn Độc Cô bắt lấy vai hần, “Yến Vũ Không, chúng ta coi như là thanh mai trúc mã, chẳng lẽ người ngay cả điểm ấy cũng không nể mặt ta sao?”

Yến Vũ Không ngăn cánh tay hần đang nắm trên vai mình, lạnh lùng thốt: “Chúng ta không phải thanh mai trúc mã, người nhớ rồi chứ, ta là thiếu gia, người là tôi tớ. ”

Nói xong, hần cũng không quay đầu lại rời đi, đầu ngẩng cao, lưng áo thẳng đĩnh, một trận gió mát đánh úp lại, thổi trúng thân hình hần làm lộ ra đường cong thật đẹp.

Hàn Độc Cô nhìn bóng dáng của hần khuất dần, trên mặt xuất ra lúm đồng tiền, “Mông lắc đặc xinh đẹp như vậy, còn nói không nghĩ ta? Thật không hiểu là muốn lừa ai. ”

.....

“Biểu ca, người đã trở lại, sắc khí của người sao lại trông khó coi vậy?”

Hồng Phân Tú còn nhỏ đã chịu tang cha, chưa tới mười tám, mẫu thân lại mất, nhất thời không nơi nương tựa, phụ thân Yến Vũ Không liền coi nàng như đứa cháu ngoại đem về ở cùng, chiều cô.

Nàng ở trong này hơn hai năm, đã quen Yến gia phú hào, cũng quen với kinh kì phồn hoa, lúc phụ thân Yến Vũ Không qua đời là lúc nàng còn e sợ Yến Vũ Không không thích nàng ở nơi này, nhưng Yến Vũ Không cũng không có đuổi nàng, vẫn là làm cho nàng được gọi tiểu thư ở lại Yến phủ.

Đương nhiên cũng có người dèm pha bọn họ cô nam quả nữ ở cùng 1 chỗ, cũng có thể là Yến Vũ Không đối nàng có điểm ý tứ, bởi vì bộ dạng của nàng tú lệ hiểu biết, thật là một tiểu mỹ nhân. Yến Vũ Không diện mạo văn nhã, được coi là 1 công tử tuấn giai, chính trực, hần vẫn chưa 1 lần đi hoa lâu tửu quán, làm việc đoan chính, không gần nữ sắc, trong nhà lại thêm một vị biểu muội đương tuổi thanh xuân xinh đẹp như vậy, không phải đại biểu hần cũng có chút ý tứ sao?

“Không có việc gì, ta chỉ là một mối. ”

Hồng Phân Tú nói nhỏ: “Để muội kêu hạ nhân bưng trà lên, cho huynh nhuận khẩu. ”

“Không cần, ta muốn trở về phòng đi nghỉ ngơi một chút. ”

Hồng Phân Tú thất vọng nhìn theo bóng dáng Yến Vũ Không, Yến Vũ Không đối với nàng cũng không có không tốt, bất quá Yến Vũ Không đối bất luận kẻ nào cũng không biểu lộ ra cảm tình.

Hần vẫn đối nàng trì chi lấy lễ, không thể nói rõ thân thiết, nhưng cũng không đến mức quá lãnh đạm; nàng mặc dù tự nhận mình huệ chất lan tâm, nhưng cũng không đoán được chính xác tâm tính của Yến Vũ Không.

Hơn nữa mấy tháng gần đây, Yến Vũ Không tính tình càng ngày càng kỳ quái, nàng chỉ biết gần đây Yến gia gia nghiệp không còn như trước, là do một vị thương nhân họ Hàn thanh danh vang vọng khắp kinh thành, nàng chưa từng nghe qua Yến Vũ Không nói qua chuyện về vị thương nhân này, chỉ nghe hần tức giận mắng chửi quản nghiệp vụ, chửi rủa, loáng thoáng nhắc tới người họ Hàn kia.

Nhưng nếu là hỏi người bên trong phủ, người thương nhân họ Hàn này là ai, mỗi người lại cảm như hén, không dám nhiều lời, chính là ai cũng đều lộ ra vẻ mặt thật cổ quái.

Hồng Phân Tú mặc dù cảm thấy thật quái dị, nhưng lại hỏi không ra nguyên do, đành phải thôi.

Yến Vũ Không vừa tiến vào trong phòng, bỏ đi áo khoác nghiêng đầu xem xét, da của hần bên vai trái vốn như ngọc bần trắng nõn giờ đây xuất hiện thêm vài vết thâm dài, có thể thấy được lực đạo Hàn Độc Cô bắt lấy hần có bao nhiêu đại.

Hần giờ tay sờ bên trái bả vai, thấy hình dạng vết tay kia so với tay hần thật lớn.

Hàn Độc Cô đã muốn là nam tử trường thành, thành thực ôn trọng, không bao giờ ... còn là cái người ngày xưa người người ức hiếp, người người xúc phạm, cái nô bộc hạ đẳng nữa.

Tưởng tượng lại nụ hôn cuồng bạo mãnh lực của Hàn Độc Cô, Yến Vũ Không liền nhịn không được dùng sức chà lau môi, nhưng trên môi tựa hồ vẫn còn lưu lại hơi ấm của Hàn Độc Cô.

“Đáng giận, người rốt cuộc quay về làm cái gì?”

Yến Vũ Không một quyền đánh vào bàn, phần nộ gầm nhẹ, nhưng không ai có thể trả lời vấn đề của hắn.

“Thiếu gia, đây là sổ sách tháng này. ”

Đại chương quỹ liên tiếp lau mồ hôi, cho dù thời tiết hiện tại cũng không quá nóng, nhưng mồ hôi hắn lại ướt đầm lưng, nhất là khi Yến Vũ Không đang xem sổ sách, hắn ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ quấy nhiễu đến Yến Vũ Không.

Yến Vũ Không giờ qua vài tở, càng lật càng nhanh, cuối cùng tay cầm quyển sách hơi hơi phát run, rốt cục nhìn không được quãng sách ra tức giận mắng.

“Đây là xảy ra chuyện gì? Tháng này doanh thu tất cả đều lỗ, vì cái gì tất cả đều lỗ?”

“Bối . . bởi vì trong *** tiểu nhị mọi người đều bất an, không để tâm tới chuyện làm ăn, tất cả mọi người nói. . . Đều nói. . . ”

“Nói cái gì?”

Đại chương quỹ trộm liếc mắt xem xét Yến Vũ Không một cái.

Yến Vũ Không diện mạo vốn xinh đẹp, hận nhất là bị người ta lăm la lăm lét theo dõi hắn, hận tức xanh mặt quát hỏi: “Nói, tất cả mọi người nói cái gì?”

“Hàn Độc Cô thiếu gia muốn mở hiệu châu báu, buôn cổ vật, hiệu cầm đồ, hiệu vải vóc, tất cả những tiểu nhị có kinh nghiệm đều ném qua tiệc mời của Hàn Độc Cô, tất cả mọi người nói Hàn Độc Cô so với thiếu gia hội làm người, hơn nữa lại tôn trọng bọn họ, vài cái lão sư phụ kinh nghiệm cũng tựa hồ nghĩ muốn chuyển tới làm cho Hàn Độc Cô, đang chờ cửa hàng của hắn khai trương. ”

Vừa nghe đến bọn tiểu nhị lấy hắn cùng Hàn Độc Cô đánh đồng, Yến Vũ Không tức giận đến toàn thân phát run.

“Bọn họ chính là chỉ nói miệng, hưởng hồ cổ vật, buôn vải loại này sinh ý, cũng không phải nói là dễ làm, hắn lấy cái gì hóa tiền lời?”

“Thiếu gia, hiệu cầm đồ làm ăn coi trọng chữ tín, sẽ không xem nhẹ cao bán; cổ vật thì cần chính là mặt hàng, Hàn Độc Cô dù chưa có mặt tiền của cửa hàng, nhưng trên thương trường đồn đãi xôn xao, bọn họ đều nói Hàn Độc Cô muốn giao thiệp với loại sinh ý này, ai chẳng biết đây là con đường làm ăn sinh mệnh của Yến gia, bọn họ nói ở tiệc cưới của Cổ gia, gặp qua hắn cùng ngài đang bàn chuyện này, cũng nghe nói hắn cùng với Phong gia đã bàn qua, không biết hắn nghĩ muốn chọn ai?”

Phong gia là một gian hiệu buôn khác ở trong kinh thành, bọn họ cũng làm ăn bằng hiệu đồ cổ, hiệu cầm đồ, chính là không kiếm nhiều được như Yến gia, cũng không có quy mô lớn như Yến gia; nhưng nếu có chút bạc đầu tư của Hàn Độc Cô, cũng có thể lật lại được cục diện.

“Về phần buôn vải, hắn nguyên bản làm chính là Giang Nam tơ lụa sinh ý, hiệu vải chúng ta tuy có tơ lụa, nhưng là loại hàng hiếm, giá lại cao, ở trên chợ đã sớm có người nói rằng, chờ Hàn Độc Cô đem hàng từ nam ra bắc bán, đến lúc đó tơ lụa nhất định so với chúng ta bán thì tiện nghi hơn, cho nên chuyện buôn vải gần đây chịu ảnh hưởng lớn của chuyện đồn đãi này. ”

“Cũng không đến mức toàn bộ đều lỗ. ”

“Lỗ là bởi vì Hàn Độc Cô hưởng quan to quý nhân tung lời đồn, nói hắn có nhiều mặt hàng mới, cho nên tất cả mọi người đều đang đợi hắn đem hàng ra bắc. ”

“Hắn rốt cuộc nghĩ muốn làm gì?” Yến Vũ Không tức giận đến liên tục vỗ bàn.

Đại chương quỹ không dám nói lời nào, một lát sau mới dám kể lại.

“Thiếu gia, tình thế thật lo ngại, Hàn Độc Cô chủ quản thương phố, mọi người đem năng lực của hắn nói gấp mười, lời hắn nói ra mỗi người đều kính trọng tin tưởng, quan to quý nhân lại hướng chỗ hắn đầu tư, sau đó hàng năm lấy chút lợi ngân; trông thấy sinh ý của Yến gia càng ngày càng không được, không ít người còn nói chuyện làm ăn Yến gia chỉ còn đời này nữa mà thôi. ”

“Câm mồm cho ta!” Yến Vũ Không cầm lấy quyển sách từ dưới đất lên, “Người là đang nói ta vô năng sao?”

Đại chương quỹ đã phụ tá cho phụ thân Yến Vũ Không vài chục năm, hắn không phải nói Yến Vũ Không không nghĩ cho chuyện làm ăn, mà là Yến Vũ Không cứ bảo thủ, khai sáng không được, Hàn Độc Cô lại liên tiếp công kích Yến gia, còn cứ như vậy, Yến gia sớm hay muộn rồi cũng đi đến đường cùng.

“Thiếu gia, ta biết thuốc đắng dã tật, lời thật thì khó nghe, Hàn Độc Cô trước kia tuy là tiểu nô bộc trong nhà chúng ta, nhưng nếu mà để người ngoài biết được, chúng ta bị một cái nô bộc ngày xưa dẫn đến đường cùng, làm ăn liên tiếp lụi bại, quả thực cho người khác cười nhạo. ”

Đại chương quỹ càng nói càng kích động, e sợ Yến Vũ Không nghe không lọt nhưng lời tâm huyết của hắn.

“Thiếu gia, thương phố có thể không cần, hiệu vải có thể không kiếm tiền, nhưng Yến gia đồ cổ cùng hiệu cầm đồ, không thể để mất đi a! Yến gia chính là dựa vào hai cái này mà lập danh thành nghiệp, chúng ta có thể nói là lão trong các lão ***, nếu là ngay cả hai loại này đều bị Hàn Độc Cô quản, Yến gia liền không bao giờ . . . nữa có thể sống yên ở kinh thành, cũng nghĩa là Yến gia thất bại, lão gia ở dưới cửu tuyền cũng phải thương tâm a!”

Tâm Yên Vũ Không rung động, Yên gia cổ vật cùng hiệu cảm đồ cực kì nổi danh, phụ thân hẳn khả năng giám định đối với cổ vật, kì trân bảo khó mặc dù rất tốt, cũng không bằng hẳn từ nhỏ đã có kiến thức phi phàm.

Trong kinh thành ai cũng đều biết tất cả những thứ Yên Vũ Không mang trên người đều là tuyệt phẩm hiếm có, khó tìm, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hàn Độc Cổ muốn cùng hẳn nói chuyện hợp tác.

“Thiếu gia, nếu chuyện hợp tác có thể gia tăng Yên gia thanh thế là chuyện tốt, thì vì cái gì chúng ta không đồng ý? Chẳng lẽ phải không công đem rô bạc của Hàn Độc Cổ nhường cho phong gia sao? Phong gia phát lên, chẳng khác nào là Yên gia chúng ta xuống dốc a.”

Yên Vũ Không mặt nhăn mày nhíu, hẳn không nghĩ quá quán chuyện làm ăn, chỉ cần cái đại khái, nhưng cổ vật, châu báu thực sự là những thứ hẳn yêu nhất, nếu làm cho Yên gia cổ vật, ngọc thạch *** rơi vào tay người khác, hẳn cũng không muốn.

Đại chương quỹ thấy hẳn không hề phát hỏa, mới tận tình khuyên bảo tiếp: “Thiếu gia, Hàn Độc Cổ ra ngoài cũng không nói rằng hẳn từng là nô bộc của chúng ta, cũng sợ làm tổn hại danh dự của hẳn, cho nên hẳn đối ngoại cũng chưa từng đối Yên gia nói xấu. Thiếu gia, chúng ta nếu cùng hẳn hợp tác, Yên gia được giúp đỡ, mặt mũi cũng còn; nếu không hợp tác, chỉ sợ chúng ta cái gì cũng mất.”

Yên Vũ Không nhíu chặt mày, muốn hẳn chịu yếu thế với Hàn Độc Cổ, chỉ cần nghĩ đoạn chuyện cũ trước kia, hẳn căn bản là làm không được.

“Đợi thêm một tháng nữa xem, cũng cho ta suy nghĩ một tháng.”

Đại chương quỹ không dám bức đến cùng, dù sao hẳn vẫn là chủ tử, đành phải thu lại sổ sách, xoay người lui ra.

Một tháng sau tình hình vẫn không cải thiện, Hàn Độc Cổ muốn cùng phong gia kết minh đồn đãi khắp phố lớn ngõ nhỏ, trong Yên gia *** những tiểu nhị chưa kí khế ước đã rời đi phân nửa, phần lớn hướng phong gia mà đi, khắp kinh thành đều đồn đãi chuyện kinh doanh của Yên gia sắp không được.

Loại này tiếng xấu đồn xa như vậy, đương nhiên càng không có ai thêm đến cửa hàng Yên gia.

Hơn nữa Yên Vũ Không từ trước đến nay cao ngạo, lạnh như băng, cũng không ít người kết hiềm khích, cho nên càng nhiều người vui sướng khi hẳn gặp họa, sau lưng người bịa đặt càng nhiều, nhất thời tới tở Yên gia cũng có không ít người nghĩ muốn rời đi, làm cho Yên Vũ Không không thể không nhìn thẳng vào mấy vấn đề này.

Trên bàn chất đầy kì trân dị bảo đều là Yên gia cổ vật, ngọc thạch trong *** là cực phẩm tốt nhất, đại chương quỹ nhẹ nhàng đặt lên bàn, để cho Yên Vũ Không kiểm tra.

“Thiếu gia, ngài cảm thấy được loại nào làm lễ vật gấp mặt là tốt nhất?”

Yên Vũ Không tùy tay đem so với viên hồng ngọc to như quả trứng chim, “Chọn cái này đi đi.”

Đại chương quỹ cẩn thận đem gói, bỏ vào hộp gấm, nhỏ giọng cung kính nói: “Ta đã phân phó người đưa thư đến Hàn thiếu gia, nói chúng ta giờ này qua chào hẳn, thiếu gia, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau đi đi.”

Yên Vũ Không đứng dậy, tình thế cấp bách làm cho hẳn cho dù không muốn hướng Hàn Độc Cổ cúi đầu cũng không được.

Mà đại chương quỹ đối Hàn Độc Cổ cũng không gọi cả họ cùng tên mà đổi thành Hàn thiếu gia, tựa hồ đã muốn nói rõ Yên gia phải hướng Hàn Độc Cổ cúi đầu là chuyện thực.

Hắn mua lại một khu nhà cao cấp vốn của quan lại, tuy rằng mua khi lụi bại, nhưng sau khi hẳn tu sửa, đã muốn biến thành biệt quán của Hàn Độc Cổ ở kinh thành, kiến trúc huy hoàng rực rỡ.

Yên Vũ Không đi đến thấy không kim giọng: “Thô tục.”

Đại chương quỹ cũng nghe qua thiếu gia nhà mình nói gì đó, sắc mặt hơi cương, đến lúc tiểu phó cũng nghe thấy được, hẳn trợn mắt nhìn về phía Yên Vũ Không.

“Lời ta nói chính là lời nói thật, hẳn có gì mà sợ? Cho dù Hàn Độc Cổ ở trước mặt ta, ta cũng nói như vậy.”

“Người nếu ghét bỏ, thì sớm trở về.” Hẳn không kiềm chế được giọng nói thập phần lớn tiếng, nếu không phải tông quân của Hàn gia nhắc hẳn chớ có lên tiếng, chỉ sợ hẳn còn nói được càng nhiều.

Đại chương quỹ khẽ kéo tay áo Yên Vũ Không, “Thiếu gia, chúng ta có việc phải cầu người, xin ngài không cần sinh sự.”

Đây cũng là lý do vì sao Yên Vũ Không nhân duyên không tốt, hẳn nói chuyện nhanh mồm nhanh miệng, biểu tình lại lạnh lùng, tuy rằng không có ác ý, nhưng chỉ cần cái khuôn mặt băng lãnh cũng đủ để làm người ta hiểu lầm; nếu hẳn sẵn tâm khiêu khích, chỉ sợ càng dễ dàng khiến người khác tức giận.

Đại chương quỹ không dám nói nữa, sợ hẳn lại càng nói lời càng khó nghe, đành phải cầm hộp gấm hướng đại sảnh đi tới, cùng lúc cũng hiểu được việc này không có khả năng thành công quá.

Bởi vì thiếu gia tự cao tự đại, Hàn Độc Cổ không thích bị khinh bỉ, càng không nhất định phải cùng Yên gia hợp tác, thiếu gia như vậy chỉ khiến Hàn Độc

Cổ thêm khó coi, tuy rằng mặt mũi đẹp, nhưng chỉ được cái vỏ, Yến gia mà khuynh bại, thì còn gì để đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đi vào phòng, đã thấy Hàn Độc Cổ ngồi chờ tại chủ vị trong sảnh.

Đại chương quỹ từ trước đến nay ở trong *** bận rộn, chưa bao giờ gặp qua Hàn Độc Cổ lúc còn là nô bộc Yến gia, bởi vậy cho đến giờ phút này mới lần đầu gặp mặt Hàn Độc Cổ.

Hàn Độc Cổ nhẹ nhàng phát tay, cho tổng quản cùng tiểu phó cũng rời phòng, một tiểu ti áo xanh tiến lên dâng trà, Yến Vũ Không mới uống một ngụm, đã liền phun ra.

“Đây là cái loại trà gì? Mùi tựa như nữ tử cố ý tao thủ lộng tư, khó uống đã chết.”

Đại chương quỹ cũng không biết là trà có cái gì không ổn, chỉ cảm thấy hương trà hơi đậm, hẳn cho là Yến Vũ Không đang cố bói lông tìm vết, sợ tới mức sắc mặt tối sầm, thiếu chút nữa chân cũng nhuễn.

Xem ra hôm nay nói chuyện hợp tác thật không có khả năng, không khéo còn bị người ta đem đuổi ra khỏi cửa mà.

Hàn Độc Cổ nghe Yến Vũ Không nói khó nghe, nhưng sắc mặt cũng không đổi biến, chỉ thần nhiên nói: “Phân phó tổng quản, nói quản lý trà thương, có gan lấy loại trà này lừa gạt ta, nếu còn muốn theo ta buôn bán, bảo hẳn trước lừa được Yến gia thiếu gia đã rồi hẵng bàn, châm trà mới lại đây.”

Lại đưa lên trà mới, đại chương quỹ cảm thấy được mùi thơm ngát tràn ngập mũi, Yến Vũ Không buông bát trà lại mở miệng.

“Chẳng lẽ người chỉ có loại trà độc này để đãi khách sao?”

“Trà này có cái gì không tốt?”

Yến Vũ Không trừng mắt nhìn Hàn Độc Cổ, “Đây không phải trà hương, là mùi của hương liệu rẻ tiền trộn vào, nghe thì tuy thơm, nhưng chỉ có thể lừa được những người không biết gì, người kém trà nghệ cũng biết loại trà này uống vào ảnh hưởng tới giọng nói, hơn nữa sau khi uống xong còn làm miệng khô lưỡi khô, như thế mà còn không gọi là trà độc sao?”

Hàn Độc Cổ nghe hẳn nói như vậy cũng hiểu được, khẽ gật đầu, “Vậy thỉnh yến thiếu gia cùng đại chương quỹ tới nơi này.”

Hàn Độc Cổ dẫn bọn họ tiến vào một gian tiểu thất, bên trong chứa đựng vô số loại trà lá.

“Yến thiếu gia, những loại trà này, người cảm thấy loại nào thì coi được?”

Đại chương quỹ không hiểu Hàn Độc Cổ đang muốn làm cái gì, chỉ thấy Yến Vũ Không không hề lo lắng, đưa trà lên ngửi, còn cẩn thận quan sát hình dạng lá trà cùng độ cứng mềm.

Bọn họ một người thấp giọng nói, một người thấp giọng hỏi, Hàn Độc Cổ cảm vội trên tay, nếu Yến Vũ Không nói câu được, hẳn liền lấy làm ký hiệu.

Người được trăm loại trà, cũng đã qua một canh giờ, hai người cũng không thấy kém sắc, chỉ có đại chương quỹ đang cảm hộp gấm, có chút mệt mỏi.

“Loại trà này được cho là cực phẩm.”

Yến Vũ Không chỉ một loại trà, lá trà rất nhỏ, lại mỏng, mịn, tựa như làm từ bạch ngọc.

Hàn Độc Cổ cũng không tiếc rẻ đem lá trà bỏ vào ấm, phái tiểu ty mang đi châm nước, ba người mới trở lại đại sảnh uống trà.

Lúc này Yến Vũ Không uống mới vừa lòng với trà phẩm, hẳn cũng không chê bai, ghét bỏ như vừa rồi.

Đại chương quỹ không thông hiểu về trà, nhưng loại trà này mới uống vào thì đắng, nhưng vừa vào họng đã có vị ngọt thanh tràn khắp cổ miệng, trách không được thiếu gia nói đây là hàng cao cấp, hẳn cả đời cũng chưa từng uống qua loại trà này, xem ra chỉ có thông thạo như thiếu gia mới hiểu hết giá trị chân chính của loại trà này.

Uống trà xong một hồi, Yến Vũ Không vẫn không lên tiếng, đại chương quỹ cũng hiểu được cá tính của hẳn không có khả năng chịu nhục, vội đứng dậy đem hộp gấm lên trước.

“Hàn thiếu gia, đây là cực phẩm đích thân thiếu gia nhà ta chọn ra từ trong ***, muốn tặng cho ngài, ngài cũng biết chúng ta lần này tới là muốn nói chuyện hợp tác. . .”

Không đợi đại chương quỹ nói xong, Hàn Độc Cổ liền ngăn lại không cho hắn nói thêm gì nữa.

“Đại chương quỹ, không phải ta cố làm bộ làm tịch, mà là Phong gia bàn cho ta rất nhiều điều kiện có lợi, ta thật sự nhìn không ra Yến gia có thể xuất ra điều kiện gì hậu đãi hơn?”

“Không biết họ đưa ra điều kiện gì?”

“Chia ta một nửa lợi nhuận, mặt tiền cửa hàng, tiểu nhị đều là bọn họ lo, ta chỉ phải ngồi ở nhà, mà có thể lấy đến một nửa lợi nhuận. ”

“Này. . .”

Phong gia vì muốn cùng Hàn Độc Cổ hợp tác dám đem lợi nhuận của chính mình ép thấp như vậy, thiếu gia nhà mình mà chịu đồng ý điều kiện tương tự để cho Hàn Độc Cổ chiếm tiện nghi sao?

Đại chương quỹ lên nhìn về phía Yến Vũ Không, thấy Yến Vũ Không vẫn chưa có phản ứng gì.

Hàn Độc Cổ cười nói: “Nhưng một nửa lợi nhuận này kỳ thật cũng không hấp dẫn ta, thật ra ta cần chính là ánh mắt của Yến thiếu gia. ”

“Mắt. . . Ánh mắt?” Ý này đại chương quỹ thật không hiểu.

Yến Vũ Không ngẩng đầu lên, tầm mắt đúng lúc cùng chạm với Hàn Độc Cổ.

Hàn Độc Cổ giải thích: “Ai chẳng biết Yến thiếu gia đối với kỳ trân, bảo bối, cổ vật, ăn mặc, vải dệt thập phần am hiểu, mượn vờ rồi bình trà một chuyện, ta nghĩ muốn ở kinh thành mở một trà quán, nhưng ta đối với trà chỉ là cái người thường, nếu không nghe qua Yến thiếu gia bình xét, còn không biết ta đã nhận những loại giả trà gì. ”

“Hừ! Đó là do ngươi không am hiểu, ai bảo ngươi xuất thân là nô bộc. ”

“Hừ. . . Hừ. . .” Đại chương quỹ ở một bên gấp đến độ hừ thanh không ngừng.

Yến Vũ Không lại hoàn toàn coi như không có nghe.

Hàn Độc Cổ cũng không để ý, hắn mở ra hộp gấm, bên trong là bảo thạch trong suốt lấp lánh ánh sáng màu đỏ, giống như quả trứng chim lớn được gia công khéo léo tinh xảo, xinh đẹp phi phàm.

“Bảo thạch đẹp quá, chỉ tiếc bảo thạch không có giai nhân cùng xứng đôi. ”

Đại chương quỹ còn chưa thông ý tứ của Hàn Độc Cổ, đã nghe Yến Vũ Không lạnh lùng mở miệng.

“Nếu muốn có giai nhân làm bạn, tự ngươi cưới một cái cũng được, dựa vào tiền tài hiện tại của ngươi, muốn kết hôn ai, còn sợ cưới không được sao?”

Đại chương quỹ đầu lại đỏ mặt hời hợt, thiếu gia lại nói ra lời công kích, hắn chỉ sợ Hàn Độc Cổ sẽ tức giận mà lệnh đuổi khách; không thể tưởng được Hàn Độc Cổ cũng không giận, mà nhận hộp gấm mỉm cười.

“Điều này cũng đúng, ta nghĩ muốn nữ nhân, chỉ sợ không có không theo. ”

Yến Vũ Không nghe hắn ra vẻ vô tư tùy ý, cắn chặt môi, sắc mặt âm trầm một ít.

Hàn Độc Cổ đóng hộp gấm, tùy bỏ lên bàn, tựa như viên hồng ngọc trân quý kia chính là cái hòn đá ven đường không đáng giá tiền.

“Ta không cần thứ này, nếu không có giai nhân xứng đôi thì ngọc này cũng chỉ là đá thường, xin mời trở về đi. ”

Đại chương quỹ nghe không hiểu hắn nói “Giai nhân” là có ý tứ gì, chẳng lẽ là muốn biểu tiểu thư của Yến gia sao? Biểu tiểu thư đích thật là một mỹ nữ, nhưng là nàng cửa lớn không ra, công trong không mở, Hàn Độc Cổ làm sao biết danh sắc của nàng?

“Ngươi rốt cuộc nghĩ muốn cái gì?” Yến Vũ Không đứng lên, sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

Hàn Độc Cổ ngẩng mặt nhìn hắn, “Ngươi trong lòng biết ta muốn cái gì mà, ta nghĩ muốn một mỹ nhân, đội Hồng Ngọc bảo thạch khiêu thượng giường của ta, chỉ cần như vậy thôi. ”

Yến Vũ Không ánh mắt hướng lên nhưng cũng không thể đối mặt với hắn, chỉ có thể nổi giận đùng đùng quay đầu bước đi, “Lỡ mãng cực điểm, ta không nghĩ tái ở lại chỗ này. ”

Đại chương quỹ một đường đi theo Yến Vũ Không, lại một bên lải nhải: “Thiếu gia, ta xem hắn muốn chính là biểu tiểu thư a, Hàn Độc Cổ hiện tại có tài lực, thế lực, cưới biểu tiểu thư cũng không xem như vũ nhục nàng, chỉ cần thiếu gia chịu bỏ đi thứ yêu thích, đem biểu tiểu thư tặng cho hắn, ta xem cửa

sinh ý này nhất định có thể thành . ”

“Câm mồm, không cần nhiều lời. ”

“Thiếu gia, biểu tiểu thư tuy rằng xinh đẹp, nhưng thể tử ví như quần áo, thịnh ngài vì Yến gia mà suy nghĩ !”

Yến Vũ Không phiền muộn gầm nhẹ: “Ta bảo ngươi không cần nói , ta tự mình biết tính toán. ”

Thấy hần thất thố, điên cuồng hét lên, đại chương quỹ rốt cục không dám nói thêm một câu gì nữa.

Bầu trời âm u, chỉ có một vành trăng sáng trầm phát ánh bạc.

Yến Vũ Không phủ áo thêm choàng, kéo chặt vạt áo lại để tránh con gió lạnh đang phản phạt cửa vào làn da non mịn của hần.

Nhẹ nhàng có tiếng vó ngựa chạy tới gần, Yến Vũ Không nhìn người tới đang xoay người xuống ngựa.

Hàn Độc Cô bước lại, ánh trăng tựa như làm cho hần thêm cao to dũng mãnh mê mị, không giống cường đạo bình thường cường tráng, làm cho Yến Vũ Không nhìn không được nín thở mà nhìn.

“Ngươi đưa tin muốn ta đến nơi này, ta đã liền đến đây. ”

Hàn Độc Cô nói lời thật đơn giản, hần dùng bàn tay to nhẹ vỗ về ngựa, tựa như âu yếm người yêu thật dịu dàng.

Yến Vũ Không vội thanh tỉnh, mới phát ra thanh âm khàn khàn: “Ngươi ban chiều nói là có ý tứ gì, ngươi là muốn kết hôn với biểu muội ta Hồng Phấn Tú sao?”(ngu dề sợ luôn)

“Biểu muội?” Hàn Độc Cô thì thào hỏi đáp: “Ta có nghe qua ngươi trong nhà có một biểu muội tuyệt sắc, bất quá tuyệt sắc giai nhân ta muốn không phải nàng. ”

“VẬY. . . Đó là ai?”

Hàn Độc Cô chụp buồng tay vỗ ngựa, kéo lại áo choàng chắn gió cho Yến Vũ Không, cười nói: “Này còn không biết sao? Người ta nói chính là ngươi. ”

Yến Vũ Không bị gió thổi trúng , đôi gò má hồng mịn dưới trăng càng thêm mỹ ngọc trong suốt, Hàn Độc Cô nhìn không được thô lỗ kéo hần vào lòng mình, mạnh bạo chế trụ môi hần.

Yến Vũ Không bất giác đưa tay nắm lấy áo nam tử mà nhẹ nhàng run rẩy, đôi môi thơm ngọt mở ra, tùy ý cho nam nhân đã mạn hạ lưu kia xâm chiếm khắp mọi góc ngách.

Hần nhẹ giọng thở dốc, đôi môi đỏ tươi mở ra, Hàn Độc Cô đưa hần đến bên ngựa hỏi.

“Ngươi biết cười ngựa?”

“Biết. ” Dẫn đo hồi lâu, hần mới ứng ra một tiếng.

Hàn Độc Cô ngay sau đó lên ngựa, đem Yến Vũ Không ôm vào trước người khoải mã bay nhanh, đi vào cửa sau của nhà mình, liền đưa hần vào trong phòng.

“Uống trà nóng đi kéo lạnh. ”

Đốt sáng lên ánh nến, Yến Vũ Không ngồi trên ghế, uống trà nóng đồng thời ánh mắt không tự chủ được trộm dò xét thân hình cường tráng của Hàn Độc Cô.

“Phòng này thật thô tục. . . ” Hần liên tục ho nhẹ, cho dù dùng ngữ khí chê bai ghét bỏ nhưng nghe tới lại tràn ngập bất an.

“Đáng tiếc ngươi phải tại trong căn phòng thô tục này thất thân với ta. ” Hàn Độc Cô thanh âm dường như đang cười. (đúng là mặt dày mà)

Yến Vũ Không quay người lại, đã thấy Hàn Độc Cô đứng ở phía sau hần, hai tay ôm lấy hần, ngọn lửa đầu nến lung lay yếu đi, hần đã bị Hàn Độc Cô phóng tới trên giường, Hàn Độc Cô nhang chống buồng hải bước lên giường.

“Ta là vì sản nghiệp Yến gia mới làm như vậy , ta. . . Ta không phải tự nguyện , ” Yến Vũ Không đem mặt xoay đi,

Hàn Độc Cô chỉ cười khẽ vài tiếng, tay lại cởi bỏ nút áo của hần, làm cho Yến Vũ Không ngượng ngùng đến cực điểm.

“Nói cho ngươi. . . Chỉ có lúc này mà thôi. ” Hần nói xong lần này thì cảm thấy xấu hổ không dám nhúc nhích.

Hàn Độc Cô đã cởi hết tất cả quần áo của hần, trong nháy mắt hần trần trụi như oa nhi sơ sinh, da thịt nõn nà vừa mới tiếp xúc với không khí ban đêm

liền run lên, Hàn Độc Cổ thấy vậy lo lắng bàn tay to lập tức đưa lên an ủi. . .

“Yến thiếu gia, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh. . .”

Yến Vũ Không lập tức bừng tỉnh, hắn ở dưới tàng cây nơi hẹn đợi mà ngủ, nhưng chờ người cũng không có đến, kẻ tới là tiểu phó dẫn đường hôm nay.

“Thiếu gia nhà ta đêm nay không rảnh qua đây, hắn nói người có việc thì cứ hẹn ngày trước, không nên nửa đêm lên lút hẹn dưới tàng cây làm gì, hắn không có cái loại này nhân hạ thoải mái, thiếu gia nhà ta nói hắn là cái đại nhân, không có thời gian để ý tới người đâu. ” Tiểu phó sau khi nói xong, liền chạy mất dạng.

Yến Vũ Không tưởng tượng lại cảnh vừa rồi trong mơ, không khỏi hai tai đỏ hồng khi Hàn Độc Cổ phái người tới đáp lời, trong lòng lại thấy mát mát mà tức giận.

Yến Vũ Không đi vào gia môn, đã thấy đại chương quỹ ở trong đại sảnh chờ hắn, xem ra đã đợi hơn phân nửa đêm.

“Thiếu gia, đã trẻ thế này, ngài còn đi nơi nào?”

“Ta đi ra ngoài đi một chút thôi. ”

Hắn căn bản là không có mặt mũi nói ra bản thân vừa rồi đi hẹn gặp Hàn Độc Cổ, không thể tưởng được Hàn Độc Cổ không thèm đến, mà hắn lại còn cùng với người muốn tưởng trong mơ. (tưởng bạn ý trong sáng ai ngờ)

Đại chương quỹ nghĩ thiếu gia vì điều kiện Hàn Độc Cổ đưa ra mà lo lắng, bởi vậy ngủ không được mới ra bên ngoài đi lại, chính hắn cũng đang lo lắng cho vấn đề này.

“Thiếu gia, chuyện biểu tiểu thư ngài nghĩ thế nào ? Cùng hàn thiếu gia kết thân, về sau các người chính là quan hệ thông gia, hắn dù bụng dạ khó lường đến đâu, cũng sẽ không làm cho Yến gia phải suy bại. ”

Yến Vũ Không cũng biết biểu muội của mình bao nhiêu xinh đẹp, nàng sinh ra vốn ở Giang Tây, cùng kinh thành mỹ nữ so sánh với, thì có một phong cách xinh đẹp riêng, lại thanh nhã hào phóng; nếu không phải ai ai cũng đem pha lẫn ái mộ biểu muội, chỉ sợ sớm đã có không ít người tới tranh nhau đáp cửa nhà hắn mà cầu thân.

“Ta còn muốn nghĩ thêm. . .”

“Thiếu gia, sự cho tới bây giờ, ngài còn nghĩ cái gì? Ngài nếu chân thành thương biểu tiểu thư, thì không nên bắt nàng cùng chịu phong ba mới đúng. Hàn thiếu gia nhân phẩm, thân gia cũng không sai, nếu không phải chúng ta biết hắn từng là nô bộc, ngài còn có thể ghét bỏ hắn sao? Dù sao anh hùng không quan xuất thân thấp hèn. ”

“Ta không có ghét bỏ xuất thân của hắn. ” Yến Vũ Không thanh âm đột lớn, hai mắt thất thần, mệnh mang nhìn vào khoảng không.

Đại chương quỹ nghĩ là hắn không bỏ được biểu tiểu thư, lại quý xuống đất cầu khẩn, chỉ mong y hồi tâm chuyển ý, đáp ứng yêu cầu.

“Thiếu gia, ngài liền đoạn tư tình đi, Yến gia không thể vong bại trong tay ngài a! Lão gia cực cực khổ khổ lưu lại sản nghiệp, không thể cứ như vậy dâng cho người ta. Thiếu gia ngài từ nhỏ đến lớn chưa phải chịu quá khổ, ngài chỉ nhấp cũng biết trà ngon hay dở, sò cũng biết vài có thượng đẳng hay không (ý là ẻm xài đồ xịn quen rồi), nhưng nếu không có tiền, những thứ đó ngài vô pháp hưởng thụ, thiếu gia vì người, cũng vì tốt cho biểu tiểu thư, ngài buông tay đi. ”

“Ta chưa nói ta không buông tay, hắn muốn Phân Tú gả cho hắn, đây là chuyện tốt, ta không có lý do gì phản đối. ”

Đại chương quỹ cảm động đến rơi nước mắt, “Thiếu gia, ngài nghĩ thông suốt là tốt rồi, ta đây ngày mai phải đi hỏi báo cho Hàn thiếu gia, làm cho hắn sớm bàn việc hôn nhân. ”

Gặp Yến Vũ Không lên tiếng, đại chương quỹ vô cùng vui mừng rời đi.

Yến Vũ Không lại cảm thấy mát mát không thôi thùy hạ bả vai, hắn ôm mặt, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống.

“Đây là đòn trả thù nhục nhã nhất của người đối với ta sao?”

Yến Vũ Không nhẹ giọng thì thầm, ôm lấy chính mình, thân thể không ngừng run rẩy.

Loại tình yêu say đắm nan giải này hắn làm sao có thể tự miệng nói ra!

Hắn từ nhỏ đã đối với Hàn Độc Cổ có tình cảm khác thường, rõ ràng hai người đều là nam tử, nhưng khi Hàn Độc Cổ hơn mười tuổi, thân mình thêm cao dài, khuôn mặt trở nên nam tính hóa, làm cho tâm hắn thêm tương tư ám ảnh, trong lòng càng không thể buông tha hắn.

Hắn cũng biết loại cảm tình này càng ngày càng khác thường, nếu thấy Hàn Độc Cổ cùng các tỷ nữ khác nói chuyện phiếm, trong lòng hắn sẽ sinh khí, ghen tị không thôi.

Nhưng hiện tại lại phải trơ mắt đứng nhìn hân cười biểu muội của chính mình, Hàn Độc Cổ đây là đang trả thù hân chuyện năm năm về trước, nhưng thật ra năm năm tiền lúc vừa hết giận, hân lập tức sai người khẩn cấp đi tìm Hàn Độc Cổ, nhưng ven đường cũng không thấy bóng dáng.

Nào biết năm năm sau, hân anh tuấn, tuấn mỹ đi vào kinh thành, hấp dẫn tâm tư vô số thiếu nữ, Yến Vũ Không sợ phải nhìn thấy hân, nhìn thấy cừu hận cùng ai oán trong mắt hân đối với mình, nên đành phải lạnh lùng mà chống đỡ.

Hân không nghĩ rằng Hàn Độc Cổ đưa ra điều kiện là phải cưới biểu muội của hân, hân biết chính mình vì loại sự tình này mà thương tâm cũng không nói nên lời, nhưng chả lẽ Hàn Độc Cổ lại thêm cùng hân thành thân sao?

Nhưng thật ra hôn sự kinh hi này cũng làm hân vui mừng chút ít ? Có thể cùng người trong lòng mình kết thân, tiếp xúc, hân mong nhớ ngày đêm a!

“Hân là muốn trêu đùa ta, ta có thể chịu đựng như thế thật sao?”

Lúc trước hôn môi ôm ấp dư âm còn làm cho hân nửa đêm mất ngủ, thân thể phát lạnh, chỉ muốn có Hàn Độc Cổ ở bên người bao bọc lấy hân; nhưng đối với tình huống hôm nay xem ra Hàn Độc Cổ căn bản chỉ là trêu đùa hân mà thôi.

Là hân quá mức ngu xuẩn, mới có thể xem nụ hôn kia là chân thật.

Đại chương quỹ đầu đầy mồ hôi nóng, từ khi hân đem ý đồ đến nói rõ ràng ra, Hàn Độc Cổ vẫn không nói chuyện, chỉ ngồi uống trà nóng, đại chương quỹ không biết hân tâm ý thế nào, lại thêm vài lời.

“Biểu muội thư còn nhỏ đã chịu tang cha, hai năm sau lại chịu tang mẹ, cho nên nhu thuận nghe lời, có thể nói là nữ tử điển phạm, có thể lấy được biểu muội thư người nhất định hạnh phúc. ”

Hàn Độc Cổ chung quy không có đáp lời, vẫn nhẹ uống trà nóng, ánh mắt hướng chỗ đại chương quỹ.

Ánh mắt sắc bén của hân làm cho đại chương quỹ đứng ngồi không yên.

“Nhu thuận nghe lời không phải là loại người ta muốn, ta muốn chính là cái loại thật dã lại, bất kính . . . ”

Chén trà trong tay đại chương quỹ thiếu chút nữa là rơi xuống đất, chưa từng nghe qua có người muốn kết hôn với thê tử không nghe lời không nhu thuận, lại dã man, nghe như là mấy cô nương điều ngoa thô tục chôn thanh lâu a!

“Nhưng biểu muội thư thật sự là đối tượng kết thân rất tốt. ”

“Ta đây không có hứng thú, ta chỉ thích cái loại dã lại bất kính, còn cố tình giả vờ cứng rắn thấy việc gì cũng không động tâm, khí chất băng thanh ngọc khiết không nhiễm bụi trần. ”

Hân là đang nói ai ? Như thế nào nói thái quá? Đại chương quỹ nghe một chút cũng không hiểu.

Đại chương quỹ càng nghe càng đỏ mặt, khăn mặt đều ướt đẫm, căn bản là không rõ giai nhân Hàn Độc Cổ muốn là người nào, trong nhà trừ bỏ biểu muội thư xinh đẹp vang danh ra, cũng không có nữ nhân nào trông được hơn.

Hân càng nghe càng thấy mơ hồ thiếu nước trực tiếp thốt lên hỏi ý rốt cuộc muốn người nào!(ai cũng hiểu chỉ 2 người ko hiểu)

“Hân thiếu gia. . . ”

Hàn Độc Cổ cắt ngang lời hân, hỏi hành tung của Yến Vũ Không.

“Yến thiếu gia nhà các người đâu?”

“Thiếu gia đang ở nhà nghỉ ngơi. ” Đại chương quỹ lập tức trả lời, này cũng là lời nói thật, Yến Vũ Không sáng nay tinh thần không tốt, xem ra bắt hân buông tha cho biểu muội thư, phải hạ rất quyết tâm rất lớn.

“Là hân phải người tới cầu hôn sao?” câu hỏi Hàn Độc Cổ mang thập phần lãnh khí.

“Phải “

Chả lẽ biểu muội thư không phải là giai nhân Hàn Độc Cổ nói sao? nếu hân đã đoán sai, vậy Hàn Độc Cổ rốt cuộc muốn ai?

Hàn Độc Cổ đứng lên, mặc dù chưa nói tiền khách, nhưng vốn thân hình hân cao lớn, nhất thời đứng lên, nâng mi tròn mắt, cũng đủ làm người ta hoảng sợ, liền ngay cả kinh nghiệm ứng phó rộng rãi như đại chương quỹ, cũng không tự chủ được mà toàn thân run lên.

“Buổi tối gọi thiếu gia nhà người đến Hương hoa quán gặp ta, nếu mà không tới đó, dự án hợp tác vĩnh viễn không cần nhắc lại. ” Hàn Độc Cổ hạ giọng, lạnh lùng nói, “Còn có, ta muốn hân phải đến một mình, nếu là có người dẫn hân lại đây, cũng đừng nghĩ đến muốn hợp tác. ”

“Hoa, hương hoa quán?” Đại chương quỹ lắp bắp kinh hãi, “Hân thiếu gia, đó là kỹ viện a! Thiếu gia nhà ta từ trước đến nay không giao thiệp với loại địa phương này. ”

Hàn Độc Cổ lạnh lùng chăm chú nhìn vào đại chương quỹ, “Ta biết, cho nên ta mới muốn hấn đến. ”

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đại chương quỹ sau khi hồi phủ , dẫn đo suy nghĩ hồi lâu mới dám cùng Yến Vũ Không kể lại toàn bộ tình huống, hấn thật sự nghĩ mãi không ra, đối với thiếu gia của mình ai oán nói.

“Thiếu gia, ta thực không hiểu, hấn rốt cuộc là muốn ai? Đường như biểu tiểu thư cũng không phải người hấn nghĩ. ”

Yến Vũ Không một đêm chưa ngủ, hai mắt có điểm hồng. Hấn nản lòng thoái chí, Hàn Độc Cổ muốn loại nữ nhân nào, hấn ngay cả nghe cũng không muốn nghe, tưởng tượng đến sau này hợp tác còn phải thường xuyên nhìn thấy hấn cùng tân nương ôm ấp, ôn nhu săn sóc, ngực đầy thống khổ cùng hờn giận, khiến cho tâm hấn không ngừng quặn thắt, đau đớn.

“Hấn muốn ai đều không sao, liền thuận ý cho hấn. ”

“Kia thiếu gia, ngài muốn đi Hương hoa quán phó ước sao?” Đại chương quỹ hỏi, chỉ sợ Yến Vũ Không không đi.

Cho dù hấn thất tình có thống khổ thế nào, thì chí khí cũng không có mất đi, há có thể ngồi chờ chết?

“Đương nhiên phải phó ước, hấn chính là muốn ta không đi, không đi chẳng phải là không thể bàn chuyện hợp tác sao, hấn biết ta chán ghét cái loại này địa phương, liền cố chọn cái loại địa phương này mà ra oai, ta há có thể nhận thua?”

Đại chương quỹ thở ra, tái nói như thế nào, thiếu gia vẫn là người có cốt khí; bất quá, cũng chính bởi vì hấn rất có cốt khí, cho nên mới luôn nói ra lời không dễ nghe.

Tối buổi tối, đại chương quỹ dẫn Yến Vũ Không đến cửa Hương hoa quán, Hương hoa quán là kỹ viện được yêu thích nhất ở kinh thành, nghe nói sạch sẽ lại biết bảo mật, bất quá giá cả cũng không phải vừa.

Nhờ tú bà biết giữ mồm mép, bởi vậy quan to quý nhân rất hay đến nơi này; hơn nữa cô nương trong quán cũng thực hơn người, đây cũng nguyên nhân làm Hương hoa quán sinh ý cuốn cuộn không dứt.

Vừa tiến vào Hương hoa quán, đại sảnh cơ hồ không có nhiều người, xem ra mọi người đều ở trong sương phòng.

Yến Vũ Không vừa nói ra tính danh của Hàn Độc Cổ , tú bà liền lập tức đưa hấn vào lầu, mở ra cánh cửa một gian tiểu thính.

Hàn Độc Cổ đang an vị ở bên trong, trái ôm phải ấp, vây quanh hấn bên người còn thêm bảy, tám vị cô nương.

Yến Vũ Không nhìn không nổi, đành phải dừng khai ánh mắt, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta đã đến. ”

Hàn Độc Cổ cười cười, tuy là miệng cười nhưng dường như mặt không mang theo ý cười, ngược lại còn băng lãnh cứng rắn đến cực điểm, nhìn ra được hấn đang cực kì tức giận.

“Thay Yến thiếu gia rót đầy rượu, các người phải biết Yến thiếu gia ngày thường chưa bao giờ đến phố hoa, chúng ta phải tiếp đãi thật chu đáo cho yến thiếu gia biết này là nơi thật tốt. ”

Hấn chỉ vài cô nương bên người, “Đi hầu hạ yến thiếu gia, làm tốt ta có thưởng. ”

Một đám hoa nương đón đi lên, mang theo chén rượu nồng sắc khí cảm dỗ, có người còn dùng bộ ngực cọ nhẹ vào cánh tay Yến Vũ Không.

Nếu là bình thường, Yến Vũ Không đã sớm phát áo bỏ đi, nhưng hiện tại hấn cố chịu đựng vì không muốn bị Hàn Độc Cổ khinh thường.

“Yến thiếu gia, thỉnh uống rượu. . . ”

“Yến thiếu gia, uống của ta, uống của ta. . . ”

“Yến thiếu gia, ta uy ngài uống. . . ”

Các hoa nương đua nhau dâng rượu, Yến Vũ Không liền nâng chén uống hạ, chỉ có bộ uy hấn không thể nhận, bởi vậy đẩy ra cô nương kia.

Rượu không phải loại thượng đẳng, chính là tầm thường, bình thường rượu này còn lâu Yến Vũ Không mới chịu uống vào miệng, nếu không phải hấn đổ một hơi, sớm đã đập bầu rượu quay đầu bước đi.

Men rượu bắt đầu phát tác, trán Yến Vũ Không bắt đầu đỏ mọng, sắc mặt cũng chuyển nên đỏ bừng, hấn liếc mắt nhìn Hàn Độc Cổ, thấy Hàn Độc Cổ vẫn đang bận trái ôm phải ấp, không buông tha cho bất cứ cô nương nào quanh thân, đem bản tính háo sắc của nam nhân phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ thấy hấn bên phải ôm một cái, bên trái hôn một cái, một đám hoa nương dán chặt trên thân hình cường tráng của hấn, tay hấn cũng sờ mó không dứt, làm cho các hoa nương vừa cười lại nháo, tranh cãi âm ỉ không ngừng.

“Yến thiếu gia, uống rượu.”

Các hoa nương hầu hạ Yến Vũ Không đều biết có hỏi hấn cũng không trả lời, chỉ có khi kính rượu thì hấn vẫn nâng chén uống hạ, trầm mặc ít lời đến cực điểm.

“Hàn thiếu gia, đừng náo loạn. . .”

Tay Hàn Độc Cổ hướng tới dưới váy của một hoa nương lần mò, hoa nương kia mặc dù kêu lên hồn dỗi, nhưng xuân ý đã muốn che kín mặt; các hoa nương khác không cam lòng yếu thế, ở trên ngực Hàn Độc Cổ lại thêm nũng nịu.

Yến Vũ Không hương rượu dâng tới mặt, trong ngực thập phần sâu muộn giầy xéo lại quay cuồng không thôi, cảm thấy nhiệt nằng đến cơ hồ làm cho toàn thân hấn bốc cháy.

Hấn hận chính mình không thể là hoa nương đang ngồi ở Hàn Độc Cổ bên người, bị hấn trêu đùa, khinh bạc, làm cho hấn ôm lấy, hôn môi, cùng chính mình ngoạn nháo; càng hận bản thân không thể biến thành biểu muội Hồng Phấn Tú, để cho Hàn Độc Cổ cầu hôn cưới về, ở đêm động phòng hoa chúc được hấn nâng lê tấm khăn hồng rồi yêu thương cả đời một đời.

“Yến thiếu gia, thỉnh uống rượu.” Hoa nương lại đem chén rượu đưa tới trước mặt Yến Vũ Không.

Hấn cầm lấy chén rượu, nhìn Hàn Độc Cổ còn đang cùng hoa nương kia làm chuyện hạ lưu, có lẽ là vì rượu tính phát tác, hấn không chút nghĩ ngợi đã nâng chén rượu hướng trên mặt Hàn Độc Cổ mà hắt.

Hoa nương thét chói tai vài tiếng, chén rượu kia thực cũng không nhiều, cũng không đủ làm ướt Hàn Độc Cổ, nhưng ý tứ vũ nhục hàm xúc thì ai cũng hiểu được.

Hàn Độc Cổ chậm rãi quay sang, hai mắt điểm hỏa thiếu đốt, thoạt nhìn dường như thập phần tức giận mà kiềm chế không được.

Kia thật không hay, bởi vì Yến Vũ Không cũng đang hóa nộ đại phát.

“Ngươi đồ vô sỉ tiểu nhân, ngươi không phải yêu biểu muội ta sao? Nhưng lại ở trong này cùng này đó nữ nhân làm cái loại thất điên bát đảo này chuyện. . .”

“Đều đi ra ngoài, không cần các ngươi hầu hạ.”

Hàn Độc Cổ nhấp nháy mắt, các hoa nương cũng e sợ lát nữa hai người sẽ đánh nhau, lập tức lui ra, để tránh rước họa vào thân, tự tìm uế khí.

“Ngươi là đồ háo sắc vô sỉ tiểu nhân, ta xem thường ngươi. . .” Yến Vũ Không ném ngã cái chén.

Hàn Độc Cổ bắt lấy áo hấn. “Ngươi xem thường ta? Ngươi bằng điểm nào nhất tiễu hạ khỏi ta, ngươi không phải yêu ta yêu muốn chết?”

Yến Vũ Không nhọc điểm trí mạng bị hấn nói ra, y bực mình giờ tay cho Hàn Độc Cổ một cái tát.

“Câm mồm, ngươi không được nói thêm nữa!”

“Ta càng muốn nói, ngươi yêu ta, theo ánh mắt của ngươi, ta liền nhìn ra được ngươi có bao nhiêu yêu ta. . .”

Yến Vũ Không thờ nặng nhọc, cơ hồ sắp khóc, cái loại này yêu say đắm căn bản không thể nói nên lời, ngày ấy bị đã man hôn môi lúc sau ban đêm về còn mọi cách hồi tưởng, thậm chí ngay cả trong mơ cũng mộng cái loại chuyện thật vô sỉ, mộng bị hấn ôm hôn, yêu thương một đêm.

Chính mình quả thực là đáng khinh, lại có thể vì một người nam nhân mà thần hồn điên đảo.

“Nói vậy, ta căn bản là không thương ngươi, ngươi nghĩ ta mà yêu được một nô bộc sao?”

Hàn Độc Cổ sắc mặt chuyển đen, không đợi Yến Vũ Không chửi rủa tiếp, hấn đã chế trụ cổ y, môi hướng trên môi y mà mạnh mẽ hôn xuống.

Yến Vũ Không há mồm muốn cắn, Hàn Độc Cổ ngược lại càng dùng sức giảo phá bờ môi của hấn, làm cho hấn đau muốn chảy nước mắt, nụ hôn thâm đậm mùi huyết tinh.

“Buông ra, buông . . .” Yến Vũ Không dùng sức vịn vẹo.

Hàn Độc Cô đưa hân ôm lấy, nặng nề mà ném lên giường, khiến hân nhất thời không thể động đậy.

Yến Vũ Không ở trên giường mà thụt lùi. “Ngươi . . . Ngươi muốn làm gì?”

Hàn Độc Cô không hề mang theo chiêu bài tươi cười, hân bình tĩnh như băng, khoe môi nhếch lên hoàn toàn không giống đang cười mà như là muốn giết người.

“Ta muốn thao ngươi . . .”

Đợi đến khi y có thể ngồi dậy, Hàn Độc Cô đã muốn cởi áo, trần trụi nửa người trên.

Hân dùng ánh mắt thập phần hạ lưu, nhưng lại đe dọa khủng bố làm cho cơ thể Yến Vũ Không không thể nhúc nhích. (tất cả chỉ là nguy biện a)

Yến Vũ Không hướng khe hở chỗ cánh tay phải của hân lao tới, mới định chui ra, liền bị Hàn Độc Cô giữ chặt, dùng sức to lớn cơ hồ đem cánh tay y vịn gãy, thô bạo kéo y quay về trên giường.

Sợ hãi, hoảng sợ, làm cho Yến Vũ Không sắp hít thở không thông.

Hàn Độc Cô một cước sai bước tới giường, mặt khác một cước cũng đã leo lên giường.

“Cút ngay, cút ngay cho ta. . .” Yến Vũ Không lớn tiếng tức giận mắng nhưng thanh âm lại thập phần sợ hãi.

“Ta không phải là nô bộc của ngươi, mới không cút . . .” Hàn Độc Cô bắt lấy bờ vai của hân, dùng sức ép lên giường, sau đó đưa thân mình áp lên, mãnh liệt dùng đôi môi ngăn chặn tiếng kêu từ cánh hoa anh đào đỏ mộng của Yến vũ không.

Yến Vũ Không trên lưng hân ra sức xô đẩy làm cho Hàn Độc Cô không thể không bắt lấy hai tay của y để ở trên đầu, cuồng loạn hôn lên đôi môi mộng đỏ, liên tục liếm hút, tựa như hấp thu không đủ mật ngọt trong miệng y.

Đã không còn phân rõ chính mình là muốn chửi bậy, hay là muốn rên rỉ, Yến Vũ Không suyễn hừ vô lực mở ra đôi môi, tựa như cảnh trong mơ vẫn hằng khao khát làm cho Hàn Độc Cô mãnh liệt nhanh chóng đem lưỡi tiến thẳng, nhẹ chạm vào mỗi tác trong khoang miệng hân không để sót một chỗ.

Thấy Yến Vũ Không đã muốn yếu đuối không còn lực giãy dụa, hai tay Hàn Độc Cô lại cởi bỏ y kết trên ngực y, không khí rét lạnh bao phủ trên da thịt tuyết trắng, tùy theo bàn tay to lớn tràn ngập nhiệt lực của Hàn Độc Cô xoa nắn mà dần tan.

Yến Vũ Không không tự giác nâng eo lên, ngón tay run rẩy khẽ vuốt ve đầu vai trần trụi của Hàn Độc Cô, cơ thể khỏe mạnh cường tráng làm cho hân lưu luyến không rời tay.

Hai người hôn càng ngày càng mãnh liệt, chờ lúc Hàn Độc Cô rời khỏi môi hân, Yến Vũ không đã muốn chỉ còn thở dốc.

Hàn Độc Cô đi xuống hôn lên cảnh bộ Yến Vũ Không, lướt theo đường cong, đi tới đầu nhũ thì nhẹ cắn, ma dương không chịu nổi, làm Yến Vũ Không phát ra thanh âm rên rỉ.

“Ân . . . A a . . .”

Hàn Độc Cô hai tay cũng không nhàn rồi, hân cởi bỏ khó hạ của Yến Vũ Không, đưa quần y kéo khỏi đùi, Yến Vũ Không còn không kịp e lệ, Hàn Độc Cô đã muốn âu yếm bộ vị của y vì nụ hôn kích thích mà thành thật đỉnh khởi.

Cảm giác thư sướng làm Yến Vũ Không ưm ra tiếng, Hàn Độc Cô thể trọng cùng độ ẩm càng làm cho toàn thân y phát run, hai người trong hỗn hương rượu, mờ mờ mà giao hoan khiến người ta mê loạn không thôi, tựa như đang ở trong mộng ảo, hai người thể nhưng lại cùng một chỗ, y rốt cuộc không thể phân rõ đâu là thật, là ảo.

“Độc Cô. . . Độc Cô. . .” Yến Vũ Không nhẹ giọng rên rỉ, kỳ thật cũng không biết bản thân đang kêu cái gì, chỉ biết là chính mình ở dưới thân thể hân, tựa như muốn vụng về nhuyển điên cuồng.

“Phóng thả lỏng . . .”

Cảm giác dị vật lọt vào làm Yến Vũ Không đau đến chảy nước mắt.

Nhưng Hàn Độc Cô có kỹ xảo an ủi, lại làm cho cái nam tính của y càng thêm no đủ, chờ hân thật sự xâm nhập hoàn toàn vào thời điểm, Yến Vũ Không liền giãy dụa hít thở, cảm giác dường như không khí trong ngực bị rút hết, ngực bị chèn ép không thể thở.

”Tái phóng thoải mái điểm . . .”

Y không biết cái gì kêu phóng thoải mái, chính là ở dưới thân Hàn Độc Cô, thực sự cùng hân ân ái làm cho y mê loạn không thôi; y ôm chặt thân thể nam tính trên người, vịn vẹo vòng eo, lúc khoái cảm tiến đến thì thất thanh khẽ gọi. . .

Thất lưng, cùng mông truyền đến đau đớn khác thường, trước ngực lại truyền đến nhiệt độ cơ thể ấm áp, làm Yến Vũ Không phát hiện chính mình cùng Hàn Độc Cô hai người trên người trần truồng ngủ cùng một chỗ, đầu y gối trên tay Hàn Độc Cô, tay kia của Hàn Độc Cô lại hoàn trụ phía sau lưng y.

Từ sắc trời bên ngoài xem ra, đêm vừa qua khỏi, mặt trời tựa hồ sắp muốn ló.

“Ân, nguoi tỉnh. ”

Hàn Độc Cô vẫy vẫy cánh tay bị y lấy làm gối đầu mà run lên, bán ngồi xuống, toàn bộ thân hình hắn đều bại lộ trước mặt y, liền ngay cả chỗ tư mật bộ vị kia cũng lộ ra trắng trợn .

Yến Vũ Không hai gò má thiếu chút nữa chín đỏ, cái bộ vị to lớn kia thế nhưng lại có thể tiến vào trong cơ thể y, còn làm cho y thất thanh thét chói tai. . .

“Nguoi. . . Chúng ta. . . ” Hắn không biết làm sao mở miệng, lại không biết phải hỏi từ đâu.

Hàn Độc Cô đôi mắt băng lãnh nhìn hắn, “Là nguoi muốn đem biểu muội gả cho ta sao?”

Yến Vũ Không ngẩn ngơ một chút, không thể tưởng được hắn vừa mở mắt đầu tiên liền hỏi đến vấn đề này, hắn đến tột cùng là có ý tứ gì.

“Không phải là nguoi muốn sao?” y không được phép hờn giận, ít nhất không hờn giận có thể che dấu y bất mãn, mà bất mãn tổng so với thống khổ thương tâm thật là tốt.

“A? Nguoi nghĩ rằng ta muốn biểu muội của nguoi ?”Hàn Độc Cô lại hỏi.

Yến Vũ Không quay đầu, vẻ mặt ôm hận mang oán, “Đại chương quỹ cũng cho là như vậy, nên chúng ta mới cho người đến cầu hôn bằng không nguoi cũng không xứng với biểu muội của ta. ”

“Ha ha ha. . . Nguyên lai là nguoi nghĩ rằng ta muốn kết hôn với biểu muội của nguoi, nguyên lai là như vậy a, ta còn tưởng rằng, còn tưởng rằng. . . Nguyên lai là ta hiểu lầm. ”

Hàn Độc Cô bỗng nhiên cất tiếng cười to, Yến Vũ Không không hiểu hắn đang cười cái gì.

Mà Hàn Độc Cô sau khi cười to, trong mắt hàn ý cũng hoàn toàn biến mất, lại khôi phục kia cái yêu cười bộ dáng, ở Yến Vũ Không giáp thượng hôn một cái, vỗ vỗ y lừa mông, vô cùng thân thiết xưng hô y Tiểu lại quý.

“Đi lên, tiểu lại quý, chờ một chút một đám nữ nhân tiến vào nhìn đến chúng ta hai cái đại nam nhân quang mông ngủ cùng một chỗ, đến lúc đó như thế nào biện đều biện không rõ . Tú bà khẩu phong mặc dù nhanh, cô nương chính là tam cô lục bà đâu!”

“Nguoi làm gì?” Yến Vũ Không rống giận, không chỉ là bởi vì cái mông lừa lò bị sờ loạn còn bởi vì xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, đường đường là cái đại nam nhân lại bị người người trưởng thành như vậy loạn vỗ mông, ai mà cao hứng vui vẻ cho được?

“Như thế nào, thí thí (cái tròn tròn trắng trắng đỏ đỏ)đau không? Đến, ta giúp nguoi xoa bóp. ” Hàn Độc Cô vẻ mặt màu sắc, nhưng lại bắt tay thân đến mông y nhu nhõng, còn nhu biến thành thập phần ***.

Yến Vũ Không nhịn không được mãnh lực vận vẹo đứng lên. ”Vô sỉ, mau lấy khai tay nguoi!”

“Nếu không phải không có thời gian , ta còn muốn tái nhu vài lần a! Đứng lên đi, chút nữa tú bà sẽ tiến vào thu ngân lượng. ”

Hắn tái vỗ vỗ Yến Vũ Không tiểu mông, sau đó mới nhảy xuống giường mặc quần áo. (độ cơ hội dừng hỏi)

Yến Vũ Không mặc cơ đồ mặt ở trước mặt hắn mà thay quần áo, rõ ràng chuyện hai người tối hôm qua làm so với sáng nay cùng nhau trước mặt thay đồ càng thêm xấu hổ, nhưng đêm qua là do bị rượu khồng chế, bất tri bất giác hai người mới có loại quan hệ này, tỉnh táo lại, đương nhiên cảm thấy thẹn không chịu nổi.

“Nguoi. . . Nguoi muốn kết hôn với biểu muội của ta sao?” Cuối cùng mặc xong quần áo, Yến Vũ Không mới do dự mở miệng hỏi.

Hàn Độc Cô hướng nhìn hắn, vẻ mặt , thần thanh khí sáng nói

“Có nguoi trong cửa hồi môn, ta mới muốn kết hôn. ”

Yến Vũ Không ngẩn ngơ, không hiểu hắn là có ý tứ gì.

Lúc này tú bà đã muốn đi vào, nói: “Hàn thiếu gia, ngủ ngon giấc không?”

“Mẹ, nguoi thu ngân lượng vẫn là nhanh như vậy, còn không có hừng đông đâu!”

“Ngượng ngùng, hàn thiếu gia, là chính ngài muốn ta khi trời chưa sáng đã kêu tỉnh nguoi. Nghe nói tối hôm qua có một số việc thật không vừa ý, bây giờ đã có tốt hơn?”

Chủ chứa nhìn nhìn Hàn Độc Cổ, lại nhìn nhìn Yến Vũ Không, có thể đã theo chỗ các hoa nương tìm hiểu tin tức.

Hàn Độc Cổ pha trò nói: “Có cái gì không tốt? Nam nhân chính là đánh nhau, chửi mắng, sau đó ngủ quá một hồi, mọi người lại là anh hùng hảo hán.”

“Như thế, hàn thiếu gia thật anh hùng khí phách a, ai cũng không làm khó dễ được ngươi.”

“Đâu có, đâu có.” Hấn lấy ra ngân lượng thanh toán tiền.

Nhưng thật ra Yến Vũ Không nghe được câu “Ngủ quá một hồi”; sắc mặt có điểm xấu hổ, tuy rằng chủ chứa có thể không nghĩ nhiều, nhưng nghĩ lại một đêm qua hoan ái, bọn họ đúng là thật danh kỳ thực “Ngủ quá một hồi”.

“Về nhà đi.” Ôm lấy cánh tay y, Hàn Độc Cổ dựa vào thật gần.

Hai người đêm qua uống rượu, làm kia một hồi sự, trên người đều có chút mùi rượu cùng hương vị chỉ hai người hiểu rõ.

Bởi vì thất lưng cùng hông đau đớn không thôi, Yến Vũ Không đi rất chậm, Hàn Độc Cổ liền ngoắc tay kêu khiếu ghé mềm cho hấn ngồi.

Y vì đau đớn không chịu nổi, bởi vậy cũng không cự tuyệt, ngay tại trong khiếu nghỉ ngơi; đợi cho đến khi cổ khiếu dừng lại, y mới phát hiện nơi đến không phải cửa nhà mình, mà là dinh thự của Hàn Độc Cổ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hàn Độc Cổ chỉ vào gia môn nhà mình nói, “Xuống dưới đi, tới trước ta giúp ngươi tắm rửa, ngủ một giấc sau hẵng trở về. Ta biết tính ngươi không bao giờ cùng người khác thổ lộ, cho dù có thống khổ thế nào cũng không thêm nói ra thà chết trong thư phòng làm việc, chỉ bằng tới nhà ta ngủ.”

Đi vào cửa, Hàn Độc Cổ không thêm coi ai ra gì cứ nhiên nắm tay Yến Vũ Không.

Hai người hai tay trong tay, ấm áp lo lắng dậy lên trong lòng, Yến Vũ Không cúi đầu, chỉ cảm thấy khuôn mặt mình sắp cháy đỏ, vì che dấu bất an, hấn khẽ một tiếng: “Như thế nào lại mua nơi tục khí như vậy?”

“Muốn thanh nhã, cũng phải thật tinh mắt hay ngươi đến giúp ta lựa a!”

Yến Vũ Không nâng mắt lên, lại cùng Hàn Độc Cổ nhìn vừa vặn, trông Hàn Độc Cổ cười như không cười, bộ dáng thật là đáng ghét, y lại hừ nói: “Có ngân lượng, còn sợ không ai đến giúp ngươi lựa sao?”

“Có ngân lượng, ngươi có giúp ta lựa hay không?”

Hấn cũng không biết Hàn Độc Cổ đang nói thật hay giả, hay thật giả nửa này nửa nọ, tóm lại hấn đưa y vào trong phòng, Hàn Độc Cổ sờ thử nước ấm trong mộc bồn tỏa hơi mờ ảo, ngồi ở trên giường trông hấn đắc ý. Yến Vũ Không không khỏi tâm hoảng ý loạn.

“Ngươi có khách muốn tắm rửa, như thế nào không đi ra đi?”

“Thân hình của ngươi ta ngày hôm qua cũng đã xem hết, còn sờ qua cần quá, ngươi còn xấu hổ cái gì?”

“Ngươi...” Yến Vũ Không cả mặt đỏ lên, đương trường lâm vào chán nản, hấn nhất định phải nói hạ lưu khó nghe như vậy sao?

“Mau cởi quần áo lau đi, ta còn phải xem tối hôm qua làm ngươi bị thương nghiêm trọng ra sao?” Hàn Độc Cổ lại chỉ vào mấy cái chai đầy tó mang lên, “Đây là dục hương phấn, ta thỉnh nhân từ ngoại bang mang đến, ngươi chọn đi.”

Yến Vũ Không chỉ coi những câu nói trước đó của hấn như vui đùa, nhưng với phấn hương tắm rửa thì thật sự khiến y hứng thú, y cũng nghe qua loại này chỉ có trong cung quý nhân dùng quá, kể cả Yến gia như vậy phú hào, còn không có dùng qua loại đồ vật này; bởi vì phẩm này cao giá, sang quý, hơn nữa có ngân lượng cũng chưa chắc có cửa mua được.

Y nhắc lên vài cái bình, mùi hương xông vào mũi, có loại ung dung đẹp đẽ quý giá, có mùi lãng mạn mê người, cũng có hương làm cho hấn nhảy mũi hắt xì.

Hàn Độc Cổ không nói cái gì, chỉ tại trên mấy cái bình y tỏ vẻ yêu thích làm vài cái ký hiệu.

“Ngươi... Ngươi nghĩ muốn bán này đó?”

“Đầu cơ kiếm lợi, vì sao không bán? Liền ngay cả này đó khiến cho người phải đánh hắt xì cũng bán ra tiền, những loại được Yến thiếu gia bình luận là đồ tốt, kia giá cả lại càng đến trên trời . ”

Hắn thiếu nước chỉ không đem bàn tính đến mà tính, trông hẩn lộ ra vẻ tham tài yêu tiền bộ dáng, làm cho Yến Vũ Không không nhịn nói ra lời: “Người thoát nhìn thật đúng là giống cái gian thương. ”

Hàn Độc Cô tuyệt không giận còn nói lại, “Ta nếu không phải gian thương, há có thể nhanh như vậy liền tích lũy tài phú khổng lồ , có thể cùng người làm ăn?”

Yến Vũ Không không nghĩ được hắn là có ý tứ gì, bởi vậy cũng không có hỏi nhiều, chỉ là nhấn nhó lời kéo y kết.

Hàn Độc Cô biết hắn ngưng ngừng, đành phải nói: “Được rồi, ta trước đi ra ngoài, người tẩy trước đi, ta chờ một lát mới vào. ”

Ngay sau khi Hàn Độc Cô rời đi, vốn yêu thích sạch sẽ , Yến Vũ Không khó có thể tiêu thụ dư vị tuyệt vời trên người, lập tức liền cởi bỏ xiêm y, dùng nước cọ rửa.

Đợi cho cọ rửa xong, y đem hương phấn yêu thích vừa rồi ngã một ít vào trong dục dũng, mùi thơm tràn ngập khắp bên trong, y vừa mới phao nhập, cánh cửa lại mở ra , Hàn Độc Cô đi đến.

“Người làm cái gì? Ta còn chưa tẩy xong. ” Yến Vũ Không kinh hoàng đem chính mình chìm vào trong nước.

Hàn Độc Cô không thêm đề ý nói: “Người cứ chậm rãi tẩy. . . ”

“Người lại muốn làm cái gì?”

Lần này Yến Vũ Không cao giọng cả kinh hỏi, bởi vì Hàn Độc Cô đang tự cởi bỏ hết quần áo, còn bắt đầu ở bên cạnh mộc dũng y đang ngâm mình mà cọ rửa thân thể .

Hắn rất nhanh tẩy trừ qua , tay chống thành mộc dũng nhảy vào.

Mộc dũng tuy rằng rất lớn, nhưng hắn vừa tiến vào vẫn làm kích khởi một trận bọt nước, hơn nữa hai người ở ban ngày ban mặt lại trần truồng đối mặt, làm cho Yến Vũ Không xấu hổ nghĩ muốn nhảy ra.

Hàn Độc Cô ẩn hạ bờ vai của y nói, “Này mùi ngửi tốt như vậy , chúng ta liền cùng nhau tẩy có cái gì quan hệ?”

“Đương nhiên là có quan hệ, nam nữ thụ thụ bất thân. ”

Hàn Độc Cô bật cười, “Ta không phải nữ , người không phải nữ , sợ cái gì?”

“Không phải ý tứ này, mà là, mà là. . . ”

“Như thế nào, thân mình của người có chỗ nào kỳ quái, nhận không ra người sao?”

Hắn cố tình nói khích làm Yến Vũ Không đành phải ngồi xuống, Hàn Độc Cô lại ngồi ở đối diện hài lòng nhìn y.

“Thất lưng , mông còn đau không?”

“Không đau. ” Cho dù đau, hắn cũng không muốn ở trước mặt Hàn Độc Cô thừa nhận.

Hàn Độc Cô lại thỉnh linh hướng tới thất lưng y vỗ vỗ, đau đớn làm y nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người làm cái gì?”

“Lại đây, ngồi ở trước người ta, ta giúp người xoa bóp. ”

“Không. . . Không cần. ”

Yến Vũ Không quá mức bướng bỉnh, làm cho Hàn Độc Cô không kiên nhẫn nắm lên cánh tay y hướng tới chỗ mình kéo lại , lại còn đưa tay xoa ấn vỗ về chỗ thất lưng y cùng vùng mông.

Yến Vũ Không dù biết chính mình cùng hắn đang có hành vi quá sức thân mật, nhưng giờ phút này cảm giác như vậy thật dễ chịu, làm y vô lực cự tuyệt, cũng không nghĩ muốn cự tuyệt, để tay hắn tùy ý ở bên hông mình loạn phù.

Bất quá, cũng bởi vì Hàn Độc Cô ẩn phù hữu dụng, đau đớn tựa hồ có dấu hiệu giảm bớt.

Chẳng qua chỉ tắm rửa qua một cái, bọn họ liền tẩy đến khi nước đều đã lạnh mới ra khỏi mộc dũng.

Hàn Độc Cô kéo Yến Vũ Không lên trên giường, đem y bọc chần cẩn thận mới đem ôm ở trước ngực mà ngủ, hai mắt hắn vừa nhắm liền ngủ ngay.

Yến Vũ Không khí lực nhỏ, giấy không ra, hơn nữa mới vừa tắm qua, thân thể thập phần quyến lại, đêm qua lại cũng chưa ngủ được nhiều, giấy dựa trong chốc lát rồi cũng ngoan ngoãn nhắm mắt, thẳng đến sau giờ mới tỉnh lại.

“Tỉnh lại chưa? Tiểu lại quý. . .”

Yến Vũ Không mơ mơ màng màng con người đảo vài cái, nhìn thấy khuôn mặt Hàn Độc Cổ gần ngay trước mắt, giật mình sợ tới mức không tự chủ được mà lui về phía sau.

Hàn Độc Cổ lại đưa tay luôn vào trong tóc y, nâng mặt y lên vừa thơm lại vừa hôn.

“Ấn. . . Ấn. . .”

Có lẽ là bởi vì đêm qua giao hoan, thân thể còn có chút mẫn cảm, lưỡi Hàn Độc Cổ dễ dàng phóng đăng thâm nhập trong miệng y mà hút cầu mật dịch, hai tay theo sợi tóc y đi xuống, vuốt qua tấm lưng trần, sau đó lại hướng trước ngực.

Hắn đầu ngón tay hướng đến nhũ hoa Yến Vũ Không mà niết, kích thích đến thân mình y phát run, đau, ma, toan nảy lên cái gáy, hai mắt ướt át trong bóng cơ hồ bị phủ nước, đôi môi bị tách ra không ngừng thờ dốc.

“Còn như vậy xem ta, ta sẽ cởi quần áo trên giường. . .”

Lời nói Hàn Độc Cổ làm cho y thần tình đỏ bừng, hiện tại mới phát hiện bản thân bởi vì mới tắm rửa xong đã bị Hàn Độc Cổ tha lên giường ngủ, cho nên mình trần như nhộng; mà Hàn Độc Cổ đã muốn quần áo chỉnh tề đứng ở bên giường, xem ra hắn đã sớm thức dậy.

“Ta đã kêu người chuẩn bị cỗ kiệu đưa người trở về, người cả đêm không về nhà, ta xem đại chương quý thực cấp, hắn lại nhiều lần phái người lại đây hỏi người ở nơi nào. Ta sai người quay về nói người đêm qua qua một nơi ở chỗ ta nghỉ tạm, đợi lát nữa trở về đi. ”

“Cám ơn, ta cũng cần phải trở về. ”

Yến Vũ Không kéo lên quần áo, che mình, Hàn Độc Cổ nhìn y ý bảo , cho dù muốn hắn đi ra ngoài để y thay áo, hắn cũng sẽ không đi , cần gì làm điều thừa?

Yến Vũ Không tọa kiệu về nhà sau, đại chương quý đã muốn ở nhà chờ y, vừa thấy y trở về, lập tức chạy như bay hướng tới.

“Thiếu gia, người tối hôm qua vào Hương hoa quán, cả đêm đều không có trở về. Ta biết Hàn thiếu gia có ý chọn cái kia địa phương, muốn bỏ đi của người nhục khí, người. . . Người không làm sao đi?”

Đại chương quý lo lắng chính là Yến Vũ Không tính nét ngang bướng, vạn nhất hắn một cái trong lòng không thư sướng, đương trường cùng Hàn Độc Cổ trở mặt, hai người nháo cương , sinh ý tất cả đều không cần nói chuyện.

“Không việc gì. ”

Tối hôm qua tại hương hoa quán tươi đẹp ban đêm, hai người mượn rượu mà hôn môi, âu yếm, làm cho Yến Vũ Không tâm thần mê đắm, trả lời có điểm không được tự nhiên, y âm thầm hy vọng không bị đại chương quý nhìn ra manh mối.

“Kia sinh ý bàn làm sao?”

“Sinh ý bàn làm sao?” Yến Vũ Không lặp lại một lần câu hỏi của đại chương quý , tối hôm qua, hôm nay, hoàn toàn không có nhắc tới chuyện làm ăn, không chỉ vì Hàn Độc Cổ không nhắc tới chuyện này , y cũng vì chuyện xảy ra đêm qua quá mức khiếp sợ mà đã quên hỏi.

“Rốt cuộc như thế nào a? Thiếu gia!” Đại chương quý lòng nóng như lửa đốt.

“Ta không biết, chúng ta chính là cùng uống rượu, tâm sự , hắn cũng không có cùng ta nói đến chuyện này. ”y nói đại bộ phận chuyện thực.

Đại chương quý về mặt cô đơn, rồi lại không dám đi quá giới hạn, đành phải khúm núm, vốn lòng trước cửa này sinh ý hẳn là không có kết quả.

Nhưng Hồng Phân Tú lại từ phòng trong chạy ra, “Biểu ca, người cả đêm không có về nhà, hại ta thật lo lắng, nghe nói người lấy chuyện kết thân đàm sinh ý đi. ”

“Ấn. ” Yến Vũ Không từ trước đến nay nói ít, chỉ thuận miệng lên tiếng.

Hồng Phân Tú cũng không có nghĩ nhiều, thân thiện nói: “huynh giữa trưa có ném qua chút đồ sao?”

“Này thật còn không có. ”

Hồng Phân Tú dịu dàng cười, “Muội đi kêu tỷ nữ làm vài thứ cho huynh ăn. ”

Rất nhanh , cả bàn ăn tràn ngập, Hồng Phân Tú ở bên cùng dùng cơm, nàng nói cái gì, Yến Vũ Không cũng đều lễ phép đáp lại vài câu, nhưng tâm tư

của y hoàn toàn không đặt ở trên bàn com.

Vì cái gì Hàn Độc Cổ phải ôm hân? tuy rằng lần đầu là ở trên giường kỹ viện, nhưng chả lẽ nộ hân hân nồng nhiệt cùng ôm cũng là giả , là say rượu nên làm bữa sao? Hay là có nguyên nhân khác. . .

Y nghĩ đến nhập thần, Hồng Phân Tú cũng không biết y suy nghĩ cái gì, chỉ thấy vẻ mặt y bối rối, hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, đã quên người khác tồn tại.

“Ít . . . Thiếu gia, thiếu gia a. . . ”

Kính thiên động địa hô to thiếu chút nữa chấn hồng ngôi nhà.

Đại chương quỹ vốn cao tuổi, lại giống cái hải đồng mười tuổi vừa chạy vừa nhảy vào sân Yến gia, hoàn toàn mất đi vẻ trưởng giả uy nghiêm bình thường, trở nên có điểm buồn cười.

Yến Vũ Không từ thư phòng đi ra, bởi vì đêm trước hoan ái, còn khiến cho thân thể hân không khỏe, nhưng lại không thể cứ nằm ở trên giường, đành phải ở thư phòng nghỉ ngơi.

Đại chương quỹ mất lệ lưng tròn, thiếu chút nữa chân cũng nhuyển mà quỹ gối trước mặt Yến Vũ Không . Yến gia được cứu rồi, thật sự được cứu rồi.

“Thiếu gia, hàn thiếu gia sai người đưa khế ước đến đây, hân nói đợi lát nữa cũng sẽ tới đây, muốn cùng chúng ta ký khế ước, đã muốn tuyên chọn chúng ta làm đối tượng hợp tác , thiếu gia, xem ra ngài nói một đêm kia các ngài trò chuyện với nhau vui vẻ là thật , hân đem khế ước ta có xem qua, hàn thiếu gia chỉ lấy ba phần lợi nhuận mà thôi, so với phong gia lại càng ưu đãi. ”

Yến Vũ Không từ trong tay đại chương quỹ tiếp nhận khế ước lên xem, kia khế ước vẫn chưa đóng dấu, mỗi một điều khoản đều viết rõ ràng, Hàn Độc Cổ đầu tư ngân lượng, mặc kệ sinh ý nghề nghiệp, chỉ phụ trách cung cấp hàng hóa .

Hân điều kiện thập phần hậu đãi, trừ bỏ tiền vốn ra, chỉ cần ba phần lợi nhuận, trước mắt phỏng chừng có hiệu cảm đồ, cổ vật châu báu, hiệu vải, cuối cùng còn nhắc tới thương phố.

Yến gia thương phố đã muốn xuống dốc, Yến Vũ Không không biết hân đưa ra thương phố là có ý tứ gì, còn chưa kịp tự hỏi, Hàn Độc Cổ đã đến đi vào trong phòng, bên người còn có tiểu phó hôm trước theo hầu.

Hân chỉ mặc quần áo bình thường, nhưng vẫn lộ ra nhân trung chi long khí thế, bước đi tiêu sái, cũng đủ để cho người ta nhìn không rời mắt.

Yến Vũ Không trong lòng loạn khiêu, rõ ràng trước mặt Hàn Độc Cổ vẫn như trước, hai người cũng bắt quá mới hơn một ngày không gặp, nhưng vừa thấy hân, hơi thở lại muốn nghẹn trước ngực.

Hàn Độc Cổ hướng Yến Vũ Không cười, càng làm cho hai chân y như nhũn ra, nếu không phải cầm tay vịn, chỉ sợ y chống đỡ không nổi mà đứng hoan nghênh Hàn Độc Cổ.

“Yến thiếu gia, ta hôm nay là vì đàm khế ước mà đến . ”

Yến Vũ Không thấy Hàn Độc Cổ ánh mắt nhiệt liệt hoan nghênh, tim đã muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, y cố gắng đem lực chú ý chuyển hướng nơi khác.

“Dâng trà. ”

Yến Vũ Không nhất hạ mệnh lệnh, đám phó tỷ cũng biết Hàn Độc Cổ là khách nhân trọng yếu, lập tức thân thiện chào đón.

Đại chương quỹ tiến lên trước vài bước, cúi đầu ở bên tai Yến Vũ Không đưa ra đề nghị.

“Thiếu gia, không bằng thỉnh biểu tiểu thư đi ra, cùng hàn thiếu gia gặp mặt, nói không chừng hân lần này tự thân tới chính là vì muốn gặp biểu tiểu thư xem nàng có xinh đẹp như lời đồn đãi hay không. ”

Yến Vũ Không vốn tâm đang bay bổng nhảy nhót, lập tức rơi xuống đáy vực.

Một đêm kia đến tốt cùng là có ý tứ gì, Hàn Độc Cổ không nói, y đương nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều; nếu Hàn Độc Cổ chỉ giải thích một câu là do say rượu nên làm bữa thì cũng không phải là không có khả năng.

Bọn họ đích thật là quá chén, hơn nữa lại ở kỹ viện, nguyên bản chính là muốn làm cái chuyện kia , đối với Hàn Độc Cổ mà nói, có lẽ ôm nam nhân hay nữ nhân cũng không có khác biệt.

Nếu là Hàn Độc Cổ là vì muốn gặp biểu muội Hồng Phân Tú mà đến, nam đến tuổi cầu thân, nữ đến lúc gả chồng, bọn họ đích thật là trai tài gái sắc. Yến Vũ Không áp chế tâm tình chính mình mà gạt đầu.

“Ngươi đi thỉnh đi. ”

Đại chương quỹ lập tức vui vẻ đi mời Hồng Phân Tú.

Hồng Phân Tú không biết chuyện nên tiến vào phòng, Yến Vũ Không hướng Hàn Độc Cổ giới thiệu.

“Đây là của biểu muội của ta Hồng Phân Tú, phụ mẫu vốn song vong, phụ thân ta đem nàng về nhà chiếu cố, sau khi phụ thân mất nàng cũng quản lý rất tốt nhiều việc trong phủ, làm cho ta có thể an tâm lo việc buôn bán bên ngoài, có thể nói là tú ngoại tuệ trung nữ nhân.”

“Đúng vậy, biểu tiểu thư thông thạo chuyện thư phòng, trừ phòng người lại nhu thuận lanh lợi, xinh đẹp hào phóng, có thể nói là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, không giống với các thiên kim tiểu thư bình thường được nuông chiều từ bé chỉ biết phát cáu, đánh chửi phó dịch.”

Vì Hàn Độc Cổ là thương nhân, đại chương quỹ biết nữ tử hẳn muốn nhất định phải biết quản lý chuyện trong nhà, có năng lực ngoại giao, bởi vậy khen ngợi đủ kiểu, nghĩ muốn làm cho hôn sự càng thêm phần chắc chắn.

Khế ước thời hạn bất quá là hai năm mà thôi, nếu Hàn Độc Cổ mà cưới biểu tiểu thư, kia chính là chuyện cả một đời, có quan hệ thông gia như thế, còn phải sợ hẳn không giúp đỡ Yến gia sao?

“Biểu tiểu thư vừa thấy đã biết băng tuyết thông minh, hôm nay có vinh hạnh cùng tiểu thư gặp mặt, là Hàn Độc Cổ ta thật may mắn.” Hàn Độc Cổ nói xong lời ngon tiếng ngọt thì cười ha hả.

Đại chương quỹ nghe thấy thì hai mắt sáng lên. Thật, đúng như dự đoán, chờ một chút hỏi lại xem hẳn khi nào thì muốn tới cầu hôn.

“Biểu tiểu thư còn chưa có nơi gả, hàn thiếu gia, có hoa kham chiết thẳng tu chiết, mặc đãi vô hoa khoáng không chiết chi.”(cái này thì chịu)

“Ân, biểu tiểu thư chân tướng cùng đoá hoa xinh đẹp giống nhau, nam tử vừa thấy đều đã chìm đắm muốn ngã dưới chân người.”

Hồng Phân Tú không có thói quen được tặng bóc, nàng cũng chưa từng gặp qua Hàn Độc Cổ, chỉ biết có khách quý đến chơi, mới cần nàng ra khuê môn gặp mặt; nhưng với bộ dạng hiện giờ có vẻ thật thân cận.

Hàn Độc Cổ tươi cười sang sảng, cũng anh tuấn mê người, nhưng vẫn không bằng biểu ca của nàng thanh nhã hơn người, cả người mang theo một cỗ tôn quý, khí chất không thể khinh nhờn.

“Vị này chính là Hàn Độc Cổ thiếu gia, người liền xưng hô hẳn hàn thiếu gia đi.” Yến Vũ Không thân nhiên nói.

“Là, hàn thiếu gia.” Hồng Phân Tú nghe theo Yến Vũ Không, cung kính trả lời.

Hàn Độc Cổ tán hươu tán vượn khen ngợi Hồng Phân Tú vài câu sau mới quay về đề tài thương lượng chuyện khế ước.

Yến Vũ Không vẫn còn chỗ tối trong khế ước liền hỏi: “Xin hỏi hàn thiếu gia, đây thương phố là có ý tứ gì?”

“Thương phố của các người vốn cùng ta lân cận, thương phố của ta thì ngày ngày ngựa xe như nước, trái lại thương phố của người ngày càng xuống dốc.”

Đại chương quỹ cẩn thận nhìn Yến Vũ Không, chỉ sợ Yến Vũ Không thấy mất mặt mà lại tranh chấp, hoặc lời nói lạnh nhạt vài câu, phá hỏng bầu không khí đang tốt đẹp.

Yến Vũ Không cũng không phát giận, bởi vì đây vốn là sự thật.

Ngoại nhân đồn đãi y tính tình tồi tệ, kỳ thật tính tình yến Vũ Không cũng không quá xấu, chỉ là không quen nhìn chuyện đối trá nhằm chán nên lời nói luôn lạnh nhạt, nếu nói ra sự thật, hẳn thật ra cũng có thể chấp nhận.

“Đích xác, ta không hiểu chuyện làm ăn của thương phố, chỉ lấy tiền thuê, gần đây cửa hàng thuê ngày càng ít, tiền thuê cũng kém đi rất nhiều, thương phố cũng trống vắng quá nửa.”

“Có thể chứ, thương phố của ta cùng người thương phố sát cạnh, thương phố ta thì không còn một kẻ hở, thương phố của người lại còn có rất nhiều không gian, ta nghĩ muốn đầu tư thương phố của người, chúng ta cùng nhau hợp tác, bán những thứ thương phố của ta không có, chúng ta bổ sung chính hợp, cùng nhau kiếm tiền.”

Đại chương quỹ há miệng, đây thật đúng là phúc tại thiên a; nếu có được chút thủ đoạn kinh doanh buôn bán của Hàn Độc Cổ, thương phố bọn họ tuyệt đối có thể cải tử hoàn sinh.

“Chính người có thể mua điều thương phố, vì sao muốn thương phố của ta?”

Đại chương quỹ vốn há miệng liền ngậm lại, thiếu gia hỏi gì kì vậy a! chả lẽ muốn bỏ qua ngân lượng kia sao?

“Bởi vì thương phố gần, phần vinh sẽ nhanh hơn; với tôi trọng yếu là bởi vì ta cần người.”

Lời này như thế tồi, làm cho Yến Vũ Không trong lòng run lên, Hàn Độc Cổ lại cười như không cười trông thật đáng ghét, y đề lại chính mình ngực đang còn kinh hoàng hỏi, “Người đây là có ý tứ gì?”

Chương 6

Hàn Độc Cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Thương phố của ta phần lớn là bán các loại hàng tạp hóa bình thường từ nam ra bắc, có vài nhà ăn tửu quán, hàng đồ chơi vân vân vật dụng hàng ngày này nọ, đó là những đồ vật người thường nào nhiệt thích mua, ta muốn ở thương phố của người bán chút vật phẩm giá cao chỉ có quan to quý nhân mới mua được, giống như tơ lụa, cổ vật, ngọc thạch, hương phấn, còn có lá trà. Những loại này chỉ quan to quý nhân mới hiểu hàng, ta chỉ rành tơ lụa, cái khác đều không am hiểu, nếu bán ra hàng kém chất lượng, rất nhanh sẽ mất chữ tín, khách nhân làm sao muốn đến cửa?”

Hắn đem ánh mắt đảo qua hướng Yên Vũ Không đoạn nói, “Chính là yếm thiếu gia lại cực giỏi mấy thứ này.”

“Ý của người là, muốn mượn cái nhìn thiếu gia cùng khả năng giám định để chấn hưng thương phố?”

Hàn Độc Cô gật đầu, “Chính là cái này, xin thỉnh yếm thiếu gia ba ngày theo ta đi ra ngoài cùng thương nhân buôn bán, thậm chí đến chỗ ta xem xét đồ vật này nọ; đương nhiên, ta cam đoan, có thứ gì tốt, chỉ cần yếm thiếu gia muốn, ta tuyệt đối không nói hai lời liền cấp Yên thiếu gia dùng.”

Này dù nói như thế nào vẫn là Yên gia có lợi, Yên Vũ Không chỉ cần nhìn một cái, ném thử qua, bình luận tốt xấu, chẳng những có thể khôi phục vinh quang Yên gia ngày xưa, mà còn đem tiền tài cuộn cuộn vào cửa.

“Hàn thiếu gia, ngài thật sự rất khảng khái hào phóng a!” Đại chưởng quỹ nịnh bợ mà nói, giọng ngon ngọt cực kỳ.

Hàn Độc Cô cười nói: “Chỉ cần có được Yên thiếu gia giúp đỡ, chúng ta hai nhà đều vui vẻ, có tiền mọi người cùng kiếm, được vậy chúng ta ở kinh thành nhất định có thể đại phát tài.”

“Là, là, hàn thiếu gia nói đích thực đúng.”

Nói đến đây, Hàn Độc Cô lại đứng lên, “Yếm thiếu gia, ta vừa mới nhập thêm một khối hàng hóa kì lạ, muốn người đến chỗ ta nhìn xem, người hiện tại có rảnh sao?”

“Àn, kia thiếu gia ngài liền đi xem đi.” Hiện tại nên thuận theo ý Hàn Độc Cô.

Yên Vũ Không đứng lên, “được, dù sao ta cũng không có việc, liền đi xem đi.”

Hàn Độc Cô thập phần sẵn sàng, đã muốn mượn nhuyển kiêu hạng nhất ở bên ngoài chờ Yên Vũ Không, xem ra hắn đã sớm tính toán Yên Vũ Không không có khả năng cự tuyệt.

Tiến tới Hàn gia, Hàn Độc Cô chuyển vào mật thất, bên trong tiểu thất trần ngập đủ các mùi hương kì lạ, Hàn Độc Cô để vào bên trong muôn hình muôn vẻ các loại dược bình nho nhỏ, mùi hương chính là theo những dược bình này truyền ra ngoài.

“Chính là những cái này phải thỉnh yếm thiếu gia bình luận.”

Mở ra dược bình thứ nhất, bên trong đều là thuốc bột, cũng rõ thành phần gồm những cái gì, chỉ cảm thấy hương khí nồng đậm, người lâu có điểm vàng đầu hoa mắt.

Yên Vũ Không đối với dược liệu cũng không phải người trong nghề, loại này vốn không thuộc phạm vi của y liền hỏi. “Đây là thuốc Đông y sao?”

Hàn Độc Cô gật đầu cười nói: “Đúng vậy, yếm thiếu gia, nhưng đây cũng là một loại phấn thơm, đặt trong lò dùng để thấp hương. Người giúp ta ngửi hương khí của chúng, xem bình nào là loại tốt nhất.”

Yên Vũ Không ngửi qua vài cái dược bình, có mùi thường thường, cũng có mùi cực sang, không biết có phải là do trong mật thất âm u ít gió, y vốn người không lưu hân thể mà bắt đầu cháy mồ hôi thật nhiều.

“Như thế nào, nhìn ra manh mối gì sao?”

Hàn Độc Cô đi lại thật gần, khi hơi thở còn phảng phất ở sau gáy y, làm cho lông tơ sau gáy Yên Vũ Không dựng thẳng lên, y muốn sờ, lại cảm thấy trong lòng bàn tay trần ngập mồ hôi, vừa quay đầu lại, đã thấy Hàn Độc Cô ánh mắt sáng ngời nhìn y chăm chú, người lại dựa vào quá gần, cơ hồ muốn dán vào trên lưng Yên Vũ Không.

“Người cảm thấy dược loại nào là tốt nhất?”

“Na. . . Nào là loại tốt nhất?” Yên Vũ Không đầu óc trống rỗng, ngây ngốc lặp lại lời Hàn Độc Cô nói.

Phía sau lưng y hiện dán chặt vào trước ngực người phía sau, nếu không phải còn có chút tự chủ, chỉ sợ y đã quay lại ôm lấy Hàn Độc Cổ. Chỉ có điều phải tự khống chế dục vọng bản thân cũng đã làm cho y kiệt sức, đầu còn hơi quan tâm loại nào được bình là tốt nhất.

Theo lý thuyết, Yến Vũ Không đối với mùi hương cực kì mẫn cảm, mới uống, người có thể cho ra là trà tốt xấu, phân cho ra thượng phẩm dục hương; nhưng nơi này hương khí lại hỗn tạp, làm cho y ngửi xong thì toàn thân khô nóng, miệng lưỡi cũng khô khan.

Hàn Độc Cổ tay phải đặt lên tay y, thanh âm mềm mại ghé vào lỗ tai y nhẹ thờ, làm tê dại thần kinh Yến Vũ Không, nơi bị hấn đụng tới nóng rực tựa như có lửa thiêu đốt.

“Ngươi chảy thật nhiều mồ hôi, trước ngồi nghỉ đi.”

Yến Vũ Không lắc đầu không chịu, thế nào cũng muốn phải đem tất cả các dược bình xem hết, Hàn Độc Cổ cũng không ép.

Cuối cùng đến một cái dược bình hương vị cực nồng, mùi nồng đậm cũng không ngửira mũi, có thể là cái tốt nhất.

“một bình này hẳn là là hàng cao cấp. . .”

Hàn Độc Cổ khẽ cười nói: “Đó là hàng quý nhất, xem ra kẻ bán không có gạt ta.”

Yến Vũ Không rốt cuộc không nhận được toàn thân nhiệt khí liền ngồi xuống chân y dường như cũng đứng không được.

“Ta nghĩ phải nằm một chút, bỗng nhiên cảm thấy người không được thoải mái. . .”

Không phải không thoải mái, chính là thân thể hư nhược, nhưng mà loáng thoáng lại cảm thấy được trong cơ thể máu chảy như điên, dường như ở bên trong thân thể đều rạo rực không giống bình thường, Hàn Độc Cổ bắt lấy tay y, kia nhiệt khí lại tăng thêm trăm ngàn lần, làm cho y cơ hồ rên rĩ ra tiếng.

y bị đưa vào chỗ sâu nhất trong mật thất, nơi này ấm áp hơn, mà giường lại phủ thêm một lớp da lông mềm mại.

Yến Vũ Không nằm trên đó, toàn thân thoải mái không thôi.

Hàn Độc Cổ đốt nhiên hương vừa rồi được Yến Vũ Không bình luận là hàng cao cấp, mùi từ ấm hương tỏa ra trong phòng chậm rãi lưu động.

Yến Vũ Không hai gò má đỏ bừng, khuôn mặt diễm lệ toát ra đầy mồ hôi.

Hàn Độc Cổ cởi bỏ giày, cũng leo lên giường lớn.

Quần áo Yến Vũ Không bị cởi xuống, y vẫn không hề cảm nhận được không khí mát mẻ, nơi chóp mũi, cái trán, vẫn thấm ra mồ hôi, thân thể tức thì bị mồ hôi làm cho trơn trượt không thôi.

“Thật đẹp quá, Vũ, người thật sự đẹp quá. . .” Hàn Độc Cổ nồng nhiệt hôn khắp từ cái trán đến cằm, hai tay cũng không ngừng âu yếm thân mình trắng trơn như ngọc của y.

Yến Vũ Không neho mắt lại, đưa tay lên che mắt, từng ngón tay cũng là một trận trắng mịn, làm Hàn Độc Cổ cũng bắt đầu đỏ mặt.

“Thuốc này công hiệu thật quá mạnh, ngay cả ta cũng có chút chịu ảnh hưởng.”

Dược hương dùng đốt cũng không nhiều, hiện tại đã muốn đốt hết, nhưng hơi thở Hàn Độc Cổ lại thêm dồn dập, hấn hôn lên đầu ngực Yến Vũ Không rồi lại cắn, ở trên khắp người y không ngừng bị hấn ấn hạ hôn ngấn.

Tiểu huyết lần trước bị Hàn Độc Cổ lọt vào xâm chiếm tuy còn đau đớn nhưng không biết vì sao lại ngứa muốn phát điên.

Làm cho Hàn Độc Cổ dễ dàng mở rộng hai chân y, âu yếm động khẩu giữa mông, toàn thân Yến vũ Không run lên, bộ vị nam tính giống như muốn chảy ra tinh hoa.

“Vì cái gì người ngay cả nơi này đều là như vậy đáng yêu mê người?” Bàn tay cực nóng của Hàn Độc Cổ âu yếm bộ phận nam tính của Yến Vũ Không, ngón cái không ngừng vỗ về cái miệng trên đỉnh.

Yến Vũ Không cũng biết chính mình bị bàn tay to của Hàn Độc Cổ kích thích, lại hoàn toàn không thể khống chế được, tựa như bị nhấn chìm trong bể sóng khoái cảm mãnh liệt, y ngửa đầu phát ra tiếng rên rĩ yêu kiều.

Hàn Độc Cổ xuyên vào trong cơ thể y, khi lần đầu tiên đau đớn không chịu nổi lần này lại hoàn toàn không có cảm giác, thân thể Yến Vũ Không tựa như bọt biển giống nhau, hấp thu toàn bộ cái nam tính cường kiện hữu lực của Hàn Độc Cổ.

Hàn Độc Cổ đưa đầy phi thường mau, liên tiếp ma xát chỗ mẫn cảm của y, dùng cường lực va chạm, tuy có chút đau đớn, lại làm cho Yến Vũ Không thờ gáp không thôi.

“Độc Cổ. . . Độc Cổ. . .”

Yến Vũ Không thanh âm yêu kiều, chỉ có một tia đau đớn, còn lại bị bao phủ trong bể khoái cảm.

Hàn Độc Cô ngửa đầu thô rỗng: “Thật thoải mái, ta sớm đã biết, với người cùng một chỗ như vậy thật thư sướng a. Theo kỹ viện đêm hôm đó trở đi ta liền quên không được người, ngày ngày đêm đêm đều muốn lần nữa được ôm người, ta chờ đợi giờ khắc này đã lâu lắm.”

Yến Vũ Không trong đầu tràn ngập một mảnh bạch quang, y không ngừng bị Hàn Độc Cô cường lực va chạm, ngay cả thanh âm chính mình phát ra đều còn không nghe thấy, huống chi là Hàn Độc Cô khàn khàn nói nhỏ.

Tình cảm mãnh liệt ba lần bảy lượt làm cho Yến Vũ Không tìm không ra lối thoát, trừ bỏ ôm chặt người nam nhân trước mặt ra, sớm đã quên hết thảy.

Yến Vũ Không liên tục thờ phỉ phò, trên người bị nam nhân đè nặng, làm cho y phải cố hết sức mới có thể hô hấp.

Mới vừa. . . Vừa rồi là cái gì nhiên hương?”

Sau khi nhiệt tình qua đi, Yến Vũ Không mới nghĩ vừa rồi Hàn Độc Cô cố tình đưa y tiến vào mật thất, mà mật thất ở chỗ sâu như thế nhưng lại có giường, điều này căn bản chứng minh Hàn Độc Cô đã sớm bày mưu tính kế hết thảy.

“Là xuân dược, chỉ là theo hương khí phát ra, cũng không thương hại thân thể, ta không nghĩ tới dược hiệu như vậy cường, chỉ biết là dùng cũng không tồi, có thể đại bán nhất bút.”

“Người. . . Người tìm ta đến đây. . . Thử xuân dược?” Trái tim băng giá, hàn lạnh, đắng cay trộn lẫn, thoáng chốc nảy lên trong ngực Yến Vũ Không.

Hàn Độc Cô cảm lấy tám chân móng mà ám áp bao ở Yến Vũ Không trên người.

“Đúng vậy.” Hàn Độc Cô trả lời thực rõ ràng.

“Người cái đồ hạ lưu.” Yến Vũ Không nhấc tay liền muốn đánh Hàn Độc Cô, hần rõ ràng ở trong nhà mình cùng đại chương quỹ không ngừng khen ngợi biểu muội xinh đẹp, ánh mắt lại mê đắm ở trên người nàng mà dây dưa, bỏ qua hần đối biểu muội có hảo cảm, vì sao lại bất ý đến cùng làm loại sự tình này? Kỹ viện ngày đó có thể nói là do rượu say mà làm bừa, nhưng lần này thì sao? Phải giải thích như thế nào?

“Dù sao người sẽ không sinh tiểu hài tử, lại không quan hệ.”

Yến Vũ Không tức giận đến hai gò má đỏ bừng.

Hàn Độc Cô giờ lên khoe miệng, lộ ra nụ cười vô lại. “Hay là người muốn nói cho ta, người muốn có hài tử của ta, muốn ta thú người? Bất quá mới hai lần mà thôi, hần là cũng không có khả năng đi.” Hần càng nói càng quá đáng, “Người tháng này kinh nguyệt, đến kì sao?”

“Người. . . Người. . .” Yến Vũ Không tức giận giờ tay đã muốn đánh người.

Hàn Độc Cô đúng lúc bắt lấy, xoay ngược lại thân mình, đặt mình trên người y muốn cường hôn.

Yến Vũ Không đã muốn thanh tỉnh, làm sao có thể cho phép hần làm như vậy, hoảng hồ hần vừa rồi nói lời đã thương người cực điểm, y sao có thể cho hần tái loạn hôn.

“Tránh ra. . .”

Hàn Độc Cô liếm môi, hưng phấn mà nói: “Ta yêu nhất là bộ dáng người lúc tức giận, thật sự là rất hoang dã thú vị; nhất là thời điểm người mở rộng hai chân, người không biết lúc đó người thoát nhìn biết bao là mê người, bình thường có vẻ không có chuyện gì có thể kinh động đến người, ai mà biết được người ở trên giường đúng là như vậy dã mị động lòng người.”

“Người hạ lưu, vô sỉ đến cực điểm. . .”

“Ta là hạ lưu, là vô sỉ, người nói thật đúng a, ta vẫn còn ham muốn đây.” Ra sức vận bụng ra hai chân Yến Vũ Không, hạ thân Hàn Độc Cô không ngờ lại bùng bùng phản chấn, hần đặt tay ở chỗ tư mật của y kêu nhẹ.

Yến Vũ Không một trận run rẩy, Phảng phất nhớ lại vừa rồi khoái hoạt cùng sung sướng.

“Dược tính còn chưa có tan, hần là còn thực mãn cảm đi.”

Hàn Độc Cô lấy tay chạm đến, ngón tay nhanh chóng tham nhập vào lỗ nhỏ ám áp.

Yến Vũ Không cắn chặt môi, nhưng phía bị dưới ngón tay gian tà trêu sáp, đã muốn làm cho thân thể y kịch liệt phản ứng.

“Người. . . Người cầm mồm, a —— dừng tay. . .”

Yến Vũ Không mới mắng chửi một tiếng, Hàn Độc Cô đã giờ hồng tiến vào trong cơ thể y, bởi vì dược tính còn đang phát tác, y nhanh chóng tham lam níu kéo Hàn Độc Cô, hưởng thụ cảm giác khoái hoạt mê người điên đảo.

“Thật đẹp quá, Vũ, ngay cả mồ hôi đều thơm như vậy, hại ta càng muốn đem ngươi ăn sạch tinh. ”

“Ngươi. . . Ngươi nói bậy bạ gì đó, ngươi không phải thích Phân Tú sao?”

“Phân Tú, là ai a?” Hàn Độc Cổ hỏi thật tự nhiên.

Yến Vũ Không không khỏi tức giận rống to: “Là biểu muội của ta. ”

Hàn Độc Cổ liền cười, “Ác, tên biểu muội kêu vậy a, ta căn bản là nghe không cần thận, huống chi bộ dạng nàng là tròn hay méo ta đã sớm đã quên, nàng rất đẹp sao?”

Hắn ở phòng khách nhà mình còn mê đắm nhìn chăm chăm biểu muội , cũng khen nàng xinh đẹp thông minh hết cỡ, không biết sao lúc này lại làm bộ giả ngu!

“Ngươi rõ ràng về mặt lúc ấy thiếu chút muốn liếm sạch thân hình nàng còn. . . ”

Hàn Độc Cổ đang đưa phần eo , làm cho Yến Vũ Không nói không xong, hắn về mặt *** loạn cười nói: “Ta hiện tại có điều, so sánh lại muốn liếm thân mình của ngươi, ngươi muốn cho ta liếm sao?”

“Ngươi vô sỉ. . . Buông ra. . . ” Yến Vũ Không tăng lực cổ gồng gấy dựa, vặn vẹo vòng eo vô tình lại làm cho Hàn Độc Cổ đi vào càng sâu, kích khởi một trận tê dại khôn kể, làm cho hắn thiếu chút nữa phải rên lên.

“Ngươi này tiểu bại hoại, lại dám dùng chiêu này, đem ta ăn nuốt sâu như vậy, chúng ta mới làm lần thứ hai a, làm nhiều thêm vài lần, ta chẳng phải là phải tinh tấn nhân vong sao ?”(không còn bằng cấp chứng chỉ nào đủ cấp cho cái độ vô sỉ của anh)

Hắn nói ra toàn lời không hay, lại đều ghê tởm , hạ lưu. Yến Vũ Không giơ tay lên, vừa muốn hướng tới ngực hắn ra sức đánh một chút.

Hàn Độc Cổ ngược lại lại cười nói: “Đánh a, dù sao ta cũng đã bị ngươi dùng đánh roi qua, nào để ý ngươi lúc này khoa chân múa tay . ”

Hắn nói ra lời này làm mặt Yến Vũ Không biến sắc, tay cũng mềm nhũn đánh không nổi.

“Ngoan. ” Hàn Độc Cổ sờ sờ đầu của y, tựa như cùng trấn an tiểu hài tử giống nhau.

Yến Vũ Không nếu không phải bị hắn “Công kích” đến toàn thân bần rùn, chỉ sợ đã sớm cùng hắn động tay động chân.

Cho dù Yến Vũ Không cực lực áp chế tiếng kêu của bản thân, vẫn không thể ức chế cổ họng khinh suyễn, cùng tiếng thét gián đoạn chói tai; chờ khi Hàn Độc Cổ tấn công xong, toàn thân y đã vô lực, chỉ có thể nằm ở trên giường mà thở.

Thoạt nhìn đã xong nhưng thật ra Hàn Độc Cổ tinh lực còn dư thừa, “Khát sao? Có muốn uống nước?”

Yến Vũ Không vốn kêu đến yết hầu thiếu chút rách , cổ họng khát không thôi, Hàn Độc Cổ giúp y rót chén nước đưa lại, giúp y nâng dậy nửa thân mình hư nhược , uy y uống hết nửa chén nước.

Ngay cả ánh sáng không lớn, Yến vũ Không cũng nhìn ra được sau lưng Hàn Độc Cổ đầy là những vết sẹo, đây đều là kiệt tác lúc khí giận công tâm của y năm năm trước mà nên.

Cho nên nước dù có ngọt lành thế nào, vào miệng cũng đều biến thành chua xót. Đây hết thảy đều là trả thù đối với y, trả thù y yêu Hàn Độc Cổ, cầu hắn yêu không được lại chút nữa thì đánh chết hắn.

“Đây là đối với ta trả thù đi? Trả thù ta năm năm trước đối xử độc ác với ngươi, cho nên ngươi mới đối với ta như vậy. . . ” Yến Vũ Không thanh âm thật thấp đủ cho mơ hồ nghe không rõ.

Hàn Độc Cổ quay về nằm trên giường, trả lời vẫn như cũ thập phần hào phóng: “Nếu ngươi muốn nghĩ như vậy, thì cứ cho là vậy đi. ”

Yến Vũ Không lại tức giận đến, rốt cuộc chịu không nổi loại thái độ vô tâm không rõ ràng này của hắn; hai người như vậy tính cái gì, hắn dụng tâm làm cái gì?

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào? Ngươi nói a, ta thừa nhận ta thích ngươi, khổ luyện ngươi, là tự ta có bệnh, nhưng ngươi vì cái gì phải đối với ta như vậy?”

“Ta chẳng qua là hoàn thành nguyện vọng năm năm trước của ngươi, có cái gì không tốt sao?”

Hàn Độc Cổ trả lời thanh âm mang theo điểm lãnh, cũng có chút điên cuồng.

Yến Vũ Không che mặt lại, kia một hồi chuyện cũ, mỗi khi làm cho hắn nửa đêm canh ba hồi tưởng lại, đều thật khó có thể đối mặt.

Khi Yến Vũ Không mười bốn tuổi, đã muốn yêu Hàn Độc Cổ đến nông nổi không thể tự kiềm chế , chỉ cần thấy hắn cùng tỷ nữ nói chuyện phiếm, y liền

buồn bực không thôi.

Ngày ấy khí hậu rét lạnh, hán mọn có muốn nói chuyện của mình, kêu Hàn Độc Cổ vào phòng riêng sửa sang lại đồ vật này nọ.

Yến Vũ Không biết chính mình rất đẹp, so với các cô nương bình thường còn muốn hơn; nhưng y không phải cô nương, mà là cái nam nhi, cả đời cũng không có khả năng như đại cô nương như hoa như ngọc. Y sợ thời điểm chính mình lớn thêm một chút, nam tính biểu hiện lại càng rõ ràng, bản thân cũng sẽ không còn như vậy giống nữ tử; mà Hàn Độc Cổ là nam tử bình thường, đương nhiên là yêu thích có nữ tử làm bạn.

Y rất cuộc không nhịn nổi tình ý mấy năm liền tích trữ, hơn nữa Hàn Độc Cổ hai năm lại đây ngày càng thêm anh tuấn, lớn thêm một chút, nhất định sẽ trưởng thành một nam tử hán ngọc thụ lâm phong.

Cũng bởi vì như thế, Yến Vũ Không tâm tình lo được lo mất càng ngày càng nghiêm trọng, tỷ nữ thực yêu tìm Hàn Độc Cổ nói chuyện, nhìn Hàn Độc Cổ ánh mắt cũng tràn ngập ái mộ đáp lại, Y ghen tị đến nước muốn mất đi lý trí.

Ngày ấy, Yến Vũ Không ở trong phòng cời quần áo muốn Hàn Độc Cổ ôm y, Hàn Độc Cổ lại không chịu.

Y liên tiếp cưỡng bức, dụ dỗ Hàn Độc Cổ vẫn cương quyết không theo.

Bị thương cùng ghen tị, còn có thống khổ cuộn cuộn không dứt, làm cho Yến Vũ Không làm ra chuyện hối hận cả đời.

Đối với sự cự tuyệt của Hàn Độc Cổ, y không chỉ thất bại, lại càng thêm hận, hận bản thân là nam tử, lại càng hận Hàn Độc Cổ cự tuyệt y.

Y đem Hàn Độc Cổ đánh đến chết khiếp, sau đó sai người đem hán vứt trên nền đất hoang phủ đầy băng tuyết.

Chưa tới, đầy một cái canh giờ y liền hối hận không thôi, vội vàng sai người đi tìm Hàn Độc Cổ, nhưng cũng không còn thấy bóng dáng hán.

Không thấy bóng dáng ít nhất cũng cho biết hán còn chưa chết, nhưng nội tâm Yến Vũ Không lại càng thêm mất mát thống khổ, y biết chính mình không bao giờ... nữa có thể có được tình yêu của Hàn Độc Cổ.

Ai mà có thể yêu kẻ đem chính mình đánh đến suýt chết, lại còn nhẫn tâm vứt ở ven đường?

Hàn Độc Cổ lúc sau phát tài trở lại kinh thành, trừ bỏ trả thù đối với y ra, không còn khả năng khác.

Hán nhất định biết chính mình vẫn còn yêu hán, cho nên mới bừa bãi ôm y, sau đó lại cười biểu muội của y, muốn cho y phải thương lòng mà khó chịu.

Bị Hàn Độc Cổ ôm qua, quen thuộc tư vị hai người thân cận, về sau nếu mất đi, Yến Vũ Không nhất định lại càng thêm thống khổ không chịu nổi; Hàn Độc Cổ nhất định hiểu được tâm tư của y nên mới có thể đối với y như vậy.

Nhưng Hàn Độc Cổ thật ra không cần làm như vậy, bởi vì vài năm qua y vẫn chưa từng có khoảnh khắc dễ chịu. . .

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

“Người. . . Người muốn lấy biểu muội của ta sao?” Yến Vũ Không kìm chế thống khổ mà hỏi.

Hàn Độc Cổ đem y ôm vào trong ngực lại nói, “Đủ rồi, ta không muốn nói nhiều, ngủ một chút đi.”

Yến Vũ Không cơ bản không dám nghe đáp án vì thế thật nhanh ôm lấy hai tay Hàn Độc Cổ, đem mặt áp ở trước ngực hán, giây phút này là năm năm trước y vẫn hằng mong ước ngày đêm, sáng nay mộng đẹp trở thành sự thật, trong lòng Yến Vũ Không vẫn không ngừng quay cuồng, một chút tư vị hạnh phúc cũng không có. Rõ ràng được ngủ trong ngực nam tử vẫn hằng thương nhớ, hai người còn làm chuyện giữa nam với nữ giống như vợ chồng bình thường, nhưng trong lòng Yến Vũ Không lại buồn khổ đến cực điểm.

Nói đến cùng loại buồn khổ này là do y tự làm tự chịu, không oán hận được ai.

Ngày ấy ở trong mật thất lần nữa phát sinh quan hệ sau, Hàn Độc Cổ sai người đưa Yến Vũ Không về nhà, lúc sau khi bắt đầu chuyện hợp tác làm ăn Hàn Độc Cổ cũng không có tự mình giám sát, mà ủy quyền cho một vị nam tử hán trẻ tuổi.

Nam tử ấy tên là Vân Phi Nhật, cũng là người Giang Nam, nhưng thân hình hán cao lớn không giống người miền nam, mà cùng người phương bắc như Hàn Độc Cổ cơ hồ cao bằng, có điều, so sánh có điểm bất đồng là Hàn Độc Cổ khuôn mặt có phần thô ráp, còn Vân Phi Nhật trông lại thật tinh tế nhỏ nhắn, da mặt cũng thật trắng tưa như cái tuần nỷ bạch diện thư sinh.

Yến Vũ Không không biết Vân Phi Nhật ở Giang Nam là loại nhân vật ra sao, nhưng từ sau khi có hấn trông coi, có thể thật nhanh xây nên phòng ốc, tuy là loại thấp phần xa hoa, nhưng chứng tỏ hấn mắt nhìn cũng có điểm độc đáo.

Yến Vũ Không nguyên bản vốn là ít nói, nhưng lại có thể cùng Vân Phi Nhật thường thường thao thao bất tuyệt nói chuyện đến hơn nửa canh giờ.

Đợi cho mặt tiền cửa hàng hoàn thành xong, lúc sai người đưa hàng vào Yến Vũ Không mới giật mình phát giác trình độ thường thức của Vân Phi Nhật cũng không thấp hơn y, ngọc thạch hấn mang trên người, Yến Vũ Không thậm chí ngay cả xem cũng chưa từng xem qua.

Hơn nữa hấn tuy rằng miệng luôn cười nhưng lại hàm chứa một vẻ bén nhọn tàn khốc, chính là bị hấn che dấu ở sau khuôn mặt hiền lành, làm cho người ta phát hiện không ra.

“Yến thiếu gia, ngươi vừa lòng với thương phở này sao?” Vân Phi Nhật cười hỏi.

“Hết thầy đều thấp toàn thấp mỹ, như thế nào có thể không hài lòng?” Yến Vũ Không hướng hấn mà rót trà.

Vân Phi Nhật dường như có thói quen được người khác hầu hạ, tuyệt đối không chủ động châm trà, đều sai phó tỷ đi làm, nếu đang cùng Yến Vũ Không trò chuyện, cũng đều để Yến Vũ Không châm trà rót nước cho hấn, mà bàn tay đeo ngọc của hấn, đang ở trên miệng chén ngọc ôn nhuận khẽ vuốt.

Yến Vũ Không liếc mắt một cái liền có thể thấy được, kia chỉ thượng ngọc giới là tuyệt thế hi phẩm, ngọc bích xanh biếc, ở giữa có một chút đỏ tươi, hình như rồng giương cánh bay, là thanh ngọc, đẹp tới cực điểm.

Ngay cả đồ trong nhà y cũng không sánh bằng loại này mỹ ngọc, chỉ cần nhìn nhẵn ngọc trên tay hấn kia liền đã biết giá trị con người Vân Phi Nhật thật phi phàm, tuyệt không ở dưới Hàn Độc Cô.

“Yến thiếu gia, cá tính của ngươi ít nói ít cười, người như vậy sinh chẳng phải nhàm chán?”

“Nhân sinh vốn là không có gì tinh thái.” Thu hồi ánh mắt giám định thường thức, Yến Vũ Không lãnh đạm đáp lời, hấn yêu thích giám định và thường thức, cũng không có nghĩa là nhất định phải giữ lấy, có khi thấy được thứ gì đó xinh đẹp, cũng đã thấy thực thỏa mãn.

Yến Vũ Không cả đời này trừ bỏ quá mức chấp nhất đối với Hàn Độc Cô ra, không cái gì có thể chiếm được tâm y, bởi vậy đối với mỹ ngọc loại thượng đẳng thế này, y cũng chỉ nhìn xem mà thôi.

Vân Phi Nhật cười trở mình, thiếu chút nữa ngay cả chén trà trên bàn đều đánh đổ.

“Nếu là bị một bằng hữu của ta nghe ngươi nói như vậy, không đem ngươi đi giáo huấn một ngày một đêm mới không thôi!”

Yến Vũ Không mất lạnh cùng im lặng đáp lại.

Vân Phi Nhật ngừng tiếng cười, thay thế khuôn mặt đứng đắn nói, “Tuy nói nhân sinh nhàm chán, nhưng cũng có nơi dễ coi. Yến thiếu gia, có muốn đến phủ đệ của ta nhìn qua sao?”

“Ngươi ở Giang Nam phủ đệ sao?”

“Ta ở Giang Nam có phủ đệ sao?” Hấn suy nghĩ một chút, tựa hồ gia sản có nhiều lắm, cơ hồ nhớ không hết. “Hình như có đi, nhưng ta muốn nói chính là phủ đệ ở kinh thành.”

Yến Vũ Không cũng là người ở kinh thành, tuy rằng không tính phú hào, nhưng cũng được tính là đại phú đại quý, lúc phụ thân y còn sống thường ở tại trong nhà bàn chuyện làm ăn, bởi vậy thương nhân kinh thành hay lân cận tất cả đều đã gặp qua, ngay cả những thương nhân Giang Nam nổi danh cũng gặp qua vài người, chính là chưa từng nghe qua có người họ Vân, cũng bởi vậy đối với Vân Phi Nhật cũng không thật thân thiết, trực giác mách bảo y người này đang giả bộ.

“Ngươi... Không phải người Giang Nam!”

Vân Phi Nhật cả kinh không ngờ bị vạch trần, hấn cũng không có vẻ xấu hổ, lập tức lại nở nụ cười. “Khả năng quan sát thật lợi hại, ngươi là nghe giọng nói sao? Ta đích thực không phải người Giang Nam, ta là người ở kinh thành.”

“Vì sao ta chưa từng thấy qua ngươi?”

Vân Phi Nhật giống như đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, cuối cùng hấn trả lời cực kỳ rõ ràng: “Bởi vì ngươi không gặp được ta.”

“Đây là có ý gì?”

Vân Phi Nhật quay lại về quái dị: “Muốn hay không đến phủ ta nhìn xem?”

“Không muốn.” Yến Vũ Không trả lời lại càng thêm lãnh đạm.

Vân Phi Nhật đại khái chưa từng bị người cự tuyệt qua, bởi vậy mở to mắt, lập tức lại nở nụ cười. “Ha ha ha, ta có thể lý giải Hàn Độc Cô tâm tình.”

Hắn xoay người sang hướng Yến Vũ Không, “Kỳ thật Hàn Độc Cô không phải đi Giang Nam lấy hàng, mà là đi giúp ta tìm một người. ”

“Tìm người nào?”

“Tìm bằng hữu ta vừa rồi nhá”

“Đã là bằng hữu, làm gì phải sai người tìm?” Đối với lời hắn nói, Yến Vũ Không một câu cũng không tin, trực giác nói cho y biết người này căn bản thuộc loại không thể tin được, hẳn kia ngoài mặt thì mỉm cười nhưng bên trong lại lạnh khốc giảo hoạt nguy hiểm vô cùng.

“Có một số việc ta không tiện ra mặt, bởi vậy mới kêu Hàn Độc Cô đi hóa giải chút chuyện hiểu lầm. ” Vân Phi Nhật nói thực đơn giản, nhưng nghĩ kĩ nội dung chắc không hề đơn giản như vậy.

Lúc này, một vị trung niên nam tử thường theo sau Vân Phi Nhật bên người đi đến, hắn ở bên tai Vân Phi Nhật nói nhỏ vài tiếng, Vân Phi Nhật trên khuôn mặt trắng như bôi phấn cười để lộ ra đôi lúm đồng tiền thực mê người, có vẻ như là cực kì hài lòng.

“Ta muốn quay về nhà , Hàn Độc Cô hẳn là đang ở nhà say ngủ! Tìm về được người này, đối với hắn mà nói cũng là chuyện thực mệt nhọc. Còn có, nói cho Hàn Độc Cô, hắn cũng không còn nợ gì ta. ”

Vân Phi Nhật nói đi là đi, bộ dáng thực là khẩn cấp phải hồi phủ.

Yến Vũ Không hơi giật mình, cũng không hiểu được mối quan hệ giữa Hàn Độc Cô cùng Vân Phi Nhật là cái gì.

Nhưng nghe được Hàn Độc Cô đã quay trở về, y trầm ngâm một chút, dù sao cũng đã chịu một tháng tương tư mong nhớ, Yến Vũ Không không thể không chề bản thân liền hướng tới nơi ở “thô tục” kia của Hàn Độc Cô mà đi.

Trong nhà thật im ắng , Yến Vũ Không đẩy cửa ra, bên cửa cũng không thấy đồng phó, cả tòa nhà đều vắng lặng không có một thanh âm, không giống nơi đang có người ở. Vài lần trước y đến còn có tôi tớ, hiện tại ngay cả người trông cửa cũng không có, như thế nào có thể trống lạnh đến mức này?

Yến Vũ không tâm quýnh lên, cất bước tiến vào, quả nhiên bên trong thật sự không ai, tiến vào hậu đường mở cửa ra, lúc này mới thấy Hàn Độc Cô nằm ở trên giường ngáy khò khò, y vốn lo lắng thoáng chốc lại ổn định lắng xuống.

Yến Vũ Không ngồi ở đầu giường, Hàn Độc Cô mở to mắt rồi lập tức lại khép lại, trở thân mình, chẳng qua lần này lại đem cả cái đầu gối lên đùi y, ai oán thán giận.

“Ta mệt mỏi quá, mệt chết đi được , thật không biết muốn tìm một người lại phải mệt như vậy, thiếu chút nữa đều tìm không ra, thực không hiểu được Thất gia sao lại có thể bị cái loại ác lang này thu phục . ”

Yến Vũ Không nghe cũng không hiểu hắn đang nói cái gì.

Hàn Độc Cô ôm lấy eo y, ngửi hương khí trên người y, vô lại nói: “Ta thật muốn một chút, Vũ, ngươi cởi hết quần áo , đến nằm trên người ta. ”

“Ngươi đang nói cái gì hỗn trướng?” Yến Vũ Không sắc mặt thật hồng, làm sao biết được gần một tháng không gặp hắn lại nói loại chuyện này.

Hàn Độc Cô đem y đặt ở dưới thân, mở ra khuôn mặt tươi cười , nhưng hai má hắn lồm xồm, sắc mặt trắng xanh, bên trái gần nơi huyệt Thái Dương còn thấy một chút sưng, xem ra hắn kêu mệt mỏi cũng không phải là giả .

“Gần một tháng không gặp, ngươi không muốn sao?”

Nghĩ tới, Yến Vũ Không thật sự có nghĩ tới, nghĩ đến nửa đêm làm thân thể khô nóng, chính là y làm sao có thể nói ra?

“Ngươi ngưng ngừng, kia ta giúp ngươi thoát. ” Hàn Độc Cô bàn tay to bắt đầu mở vạt áo Yến Vũ Không, động tác ngày càng chậm, cuối cùng hắn đặt một tay trên đai lưng y mà ngủ, có thể thấy được hắn thực sự rất mệt mỏi.

Yến Vũ Không lấy tay nhẹ nhàng vỗ về mái tóc Hàn Độc Cô để hắn an tâm ngủ ở trên chính đùi mình, về mặt hắn tuy tiêu tiêu nhưng miệng cười trông thật hài lòng, làm cho Yến Vũ Không tâm như lửa đốt, lo lắng thầm nói.

“Độc Cô, ta thích ngươi. ”

Tuy rằng quan hệ hai người vẫn chưa thực có sự đột phá, Yến Vũ Không cũng không hiểu Hàn Độc Cô đối với y cảm thấy thế nào, đến tột cùng là muốn trả thù y, hay chỉ là đùa bỡn thể xác và tinh thần y, Yến Vũ Không cũng đã không còn quan tâm.

Chỉ cần Hàn Độc Cô trở lại bên người y, hơn nữa hai người có thể như vậy thân mật cùng một chỗ, cũng đã làm cho Yến Vũ không thỏa mãn, y sẽ không lại nghĩ nhiều tránh rước thêm phiền não.

Vuốt nhẹ tóc Hàn Độc Cô, Yến Vũ Không hạ thấp môi đặt trên mặt hắn dịu dàng hôn.

Cả tòa nhà trống rỗng, trừ bỏ vài tiếng côn trùng thỉnh thoảng kêu ra, hoàn toàn không có tiếng động.

Hai người tựa như đang ở một nơi thật xa xôi, dường như khắp thế gian chỉ còn lại có bọn họ hai người.

Yến Vũ Không đa tình chăm chú nhìn Hàn Độc Cổ, hưởng thụ giờ phút độc chiếm hẳn làm y hạnh phúc.

“Ta thật sự quá mệt mỏi, lại có thể ở thời điểm như vậy mà ngủ.” Hàn Độc Cổ đối với chính mình có chút bất mãn, ngủ thẳng đến sáng sớm mới tỉnh lại liền hung hăng mà dậm chân.

Yến Vũ Không bởi vì cho hắn gối đầu, chân đều đã tê rần, cũng không đủ kiên nhẫn đưa hắn về giường, nên cũng tựa vào trụ giường ngủ một mạch đến hừng đông.

“Ngươi đói bụng không?” Hàn Độc Cổ hỏi.

Yến Vũ Không buổi chiều cùng buổi tối chưa ăn, lại tới buổi sáng, đích thật là đói bụng.

Hàn Độc Cổ lôi kéo tay y nói: “Đi, chúng ta ăn cơm đi.”

“cứ kêu phó tỷ trong nhà đưa lên. . .” Nói đến một nửa, Yến Vũ Không đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng quái dị hôm qua khi tiến vào nhà, cơ bản không thấy trừ bỏ Hàn Độc Cổ ra trong nhà còn có ai. “Tổng quản, phó tỷ của ngươi đâu?”

“Những người đó không phải là tổng quản, phó tỷ của ta, là của Thất gia.” Hàn Độc Cổ nói rõ ràng, “Ta lên kinh quay lại bái kiến Thất gia, Thất gia liền thay ta chọn chỗ này nhà cửa, giúp ta mang theo vài cái tôi tớ trong nhà hắn; tuy rằng nói là để chiếu cố ta, kỳ thật là giám sát ta. Hiện tại ta giúp hắn làm xong chuyện, không còn nợ nần gì, hắn đương nhiên tự triệu hồi những người đó.”

Hắn nói thật bình thường, nhưng Yến Vũ Không nghe được khắp lưng đều ứa mồ hôi lạnh, y biết Thất gia trong miệng hắn nói chính là Vân Phi Nhật, người này nham hiểm, bày đặt cơ sở ngầm trong nhà Hàn Độc Cổ thám thính hắn nhất cử nhất động, mà Hàn Độc Cổ lại có vẻ như không quan tâm.

“Người đáng sợ như vậy ngươi còn. . .”

Hàn Độc Cổ đưa y tựa ở trên người, “Hừ, đừng nói bậy về Thất gia. Vũ, chúng ta đều ở trong hoàn cảnh bình an, khoái khoái lạc lạc mà lớn lên, làm sao có thể hiểu được hắn phải đứng trên bụi gai, sau lưng là vực sâu vạn trượng hoàn cảnh thật đáng sợ? Hắn quả thật không phải là người tốt, nhưng chỉ cần không chống lại hắn, hắn cũng sẽ không đối với ngươi bất lợi.”

“Ta. . . Ta không hiểu. . .”

Hàn Độc Cổ lôi kéo tay hắn, “Ngươi không cần phải hiểu, này chuyện dơ bẩn, không thoải mái, Thất gia chính mình sẽ tự xử lý; cũng bởi vì thân ở vùng này, hắn tự nhiên cả người cũng như thế, là người có mắt nhìn người cảnh giác, đối bất luận kẻ nào hắn đều giống nhau đều lấy góc độ căm thù mà đối đãi. Hắn vốn là như vậy, thật ra cũng không phải là nhằm vào ta.”

Hàn Độc Cổ xoa đuôi khỏi ý nghĩ, lòng dạ trống trải làm hắn một phen thật thoải mái; Yến Vũ Không bị hắn ôm thật chặt, toàn thân mềm yếu, hắn đã không thêm để ý, chính mình lại để ý cái gì.

“Ngươi như thế nào lại quen biết người đáng sợ như vậy, vì cái gì phải thay hắn tìm người?”

Hàn Độc Cổ liếc y một cái, trong mắt hàm nghĩa khiến Yến Vũ Không không thể lý giải, nhưng y hỏi hắn tất đáp, đem chuyện vì sao hắn cung Vân Phi Nhật quen biết nói rành mạch.

“Năm năm trước ta ở ven đường cơ hồ sắp bị đông chết, hắn gặp ta nghe kể xong hoàn cảnh, cảm thấy được thú vị, bởi vậy sai tôi tớ đem ta mang về trong phủ chữa trị; cũng vì thế, ta thiếu hắn một cái nhân tình.”

Yến Vũ Không thần sắc buồn bã, y lần đầu tiên nghe Hàn Độc Cổ nhắc đến tình hình lúc đó, mặc dù khinh miêu tả đạm – nhẹ nhàng băng quơ, chỉ nói một câu cơ hồ bị đông chết, nhưng làm Yến Vũ Không vĩnh viễn cũng quên không được chính mình lúc ấy xuống tay tàn khốc.

“Chúng ta đi ăn cơm đi, ta thật đói bụng.” Yến Vũ Không nhẹ nhàng đẩy hắn ra, đi trước.

Hàn Độc Cổ vẫn đi theo phía sau y, ánh mắt sáng ngời hữu thần luôn dõi theo lưng y, giống như muốn đem lưng y đốt ra hai cái động lớn.

Yến Vũ Không cả người phát lạnh, cái trán cũng toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, rốt cục cũng nhắc tới chuyện tình năm năm trước, vừa rồi nhiệt độ cơ thể ôm ấp bị mất đi, y liền cảm thấy được toàn thân lạnh lẽo y thực khát khao hy vọng Hàn Độc Cổ có thể ôm y, nói với y, hắn tuyệt không để ý chuyện năm năm trước.

Nhưng Hàn Độc Cổ chưa bao giờ nói rằng hắn không thêm để ý, trên thực tế, nếu từ bụng ta suy ra bụng người, Yến Vũ Không cũng sẽ không quên người từng làm chuyện dã man như vậy đối với mình. Tuy nói Yến Vũ Không quyết tâm từ một tháng này, không bao giờ . . . nữa muốn nghĩ ngợi chuyện cũ, Hàn Độc Cổ muốn y bao lâu, y liền làm bạn với hắn bấy lâu; nhưng chuyện năm năm trước tựa như bóng ma giống nhau, ở trong lòng y để lại thật sâu ấn ký.

Mà bữa cơm này Yến Vũ Không cũng không hề ăn uống, còn Hàn Độc Cổ bởi vì đói bụng gần một ngày, lại cũng không nhận ra tâm tình của y, chỉ lo việc ăn uống của mình không thêm để ý đến Yến Vũ Không, làm cho y bữa tiệc này cơm ăn thực thập phần thống khổ.

Bóng đêm yên tĩnh, Hồng Phấn Tú cũng chưa đi vào giấc ngủ, nàng trong lòng bỗng cảm thấy bất an, mà bất an này hoàn toàn là bởi vì Yến Vũ Không dựng lên.

Gần đây Yến gia làm ăn thuận lợi, nhưng Yến Vũ Không lại trở nên không giống như trước, hẳn tuy rằng vẫn lạnh như băng ít nói, nhưng lại chưa bao giờ giống như hiện tại, thường thường một thân một mình đắm chìm trong suy nghĩ, trên mặt tràn ngập buồn rầu cùng đau khổ.

Nàng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho biểu ca lộ ra đến mức này thần thái sầu muộn; biểu ca đối tiền tài linh tinh, vật ngoài thân cũng không có như vậy thật chấp nhất, không có khả năng vì việc này mà phiền não.

Hồng Phấn Tú nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể có một việc —— chắc là biểu ca có ý trung nhân.

Bằng Yến Vũ Không tài năng cùng tiền tài quyền thế, muốn thú một cái nữ tử có cái gì khó khăn? Nếu không có khó khăn, hẳn vì sao lại buồn rầu?

Mà nàng cũng theo hẳn ưu phiền mà buồn rầu. Nàng ở yến phủ hai năm, Yến Vũ Không đối nàng không lạnh cũng không nóng, mà nàng cũng biết tính cách hẳn vốn là như thế, hẳn không ngại để nàng sống nhờ ở nhà hẳn, chỉ riêng điểm này thôi cũng đã khiến cho nàng cực kì cảm tạ cùng cảm động.

Không thể phủ nhận, khí chất độc đáo của Yến Vũ Không làm nàng ái mộ, nàng ở tại Yến gia, nghe được không ít người đồn đãi Yến Vũ Không cũng ái mộ nàng, làm thâm tâm nàng không khỏi mừng thầm. Nhưng thấy hẳn hiện tại lộ ra buồn rầu thần thái, nàng biết biểu ca đã muốn có người trong lòng; đáng sợ chính là, người này là ai nàng lại hoàn toàn không biết.

Nếu không biết, kia ngay cả cơ hội ganh đua đều không có khả năng, còn nói gì tới việc hôn nhân?

Yến Vũ Không ngồi ở trên ghế dài sau hoa viên, nàng ở hành lang bên kia bí mật quan sát hẳn, bóng đêm an tĩnh, nàng đang lo lắng có nên mang tâm tình của mình ra thổ lộ cho Yến Vũ Không biết được hay không, chính là việc làm này quá mức thân mật, lại không giống lễ giáo, làm nàng chùn bước không dám tiến.

Đang bận lo lắng, cửa nhỏ sau hoa viên đã bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Yến Vũ Không ngồi ở trên ghế không hề biết ngoài cửa có người tiến vào, nhưng theo góc độ nhìn của Hồng Phấn Tú lại trông thật rõ, làm cho nàng thực kinh ngạc vạn phần.

Vừa vào đều không phải là nô bộc của Yến gia, nàng đã từng gặp hẳn, là ngày ấy được đại chương quỹ giới thiệu qua Hàn Độc Cổ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Vũ. . .” Hàn Độc Cổ đưa tay đặt trên vai Yến Vũ Không.

Yến Vũ Không vừa nghe đến thanh âm của hẳn, lập tức sợ tới mức quay đầu lại, nhìn thấy người kia vẫn như cũ, khuôn mặt anh tuấn tiểu phi tiểu, thần khí đặc ý làm người ta trông mà ghét.

“Ngươi vào bằng cách nào?” Yến Vũ Không ngạc nhiên hỏi.

Hàn Độc Cổ thoải mái cười: “Tục ngữ nói, có tiền có thể sai quỷ dùng ma, ta thật dễ dàng vào được. ”

“Ngươi cá tính hạ lưu vẫn không chịu thay đổi. ”

Yến Vũ Không mắng tuy có chút khó nghe nhưng lại khiến Hàn Độc Cổ vui cười ha hả, cười xong lại tiến bên tai Yến Vũ Không cắn nhẹ.

“Ta nghĩ đến ngươi, nghĩ đến ngủ đều không được ! Ban ngày gặp mặt, chỉ đơn thuần bàn chuyện làm ăn, nhìn ngươi, xem được mà ăn không được, lòng ta ngứa ngáy khó nhịn a!” hai tay mờ ám ở trên vai Yến Vũ Không không ngừng xoa nắn.

Yến Vũ Không khắp mặt ửng hồng, biết rõ hẳn dùng lời nói tiểu nhân để lấy lòng chứ cũng không thật sự để ý vào lòng, nhưng vẫn bị lời ngon tiếng ngọt thuần phục.

Ban ngày khi cùng Hàn Độc Cổ đi chào hỏi thương nhân, đã chứng kiến hẳn phản ứng mau lẹ, nói chuyện cũng có thể làm người động tâm thật đúng là có tài ăn nói.

“Đi thôi, ta mang ngươi đến nơi khác chơi. ”

Tay bị dắt đi, Yến Vũ Không trong đầu một mảnh mê mang, dưới chân tựa như vô lực, hoang mang bước theo Hàn Độc Cổ ra cửa.

Ngoài cửa đã chuẩn bị sẵn một con ngựa, Hàn Độc Cô trước nâng Yến Vũ Không đi lên, sau mới ngồi vào phía sau hắn, vung dây cương, con ngựa liền thoát khỏi cửa sau yển gia.

Hồng Phân Tú đuổi theo ra tới nơi, hai người đã muốn mất bóng.

Hồng Phân Tú đôi môi trắng bệch, nằng cách khá xa, không biết bọn họ trong lúc đó nói cái gì, nhưng là cái loại bầu không khí kỳ quái này, tựa như. . . Tựa như nam nữ nửa đêm lên lút hẹn hò.

Nhìn ánh trăng trên mặt đất, gió lạnh thổi xuyên thân nàng hé ra khuôn mặt trắng xanh, trực giác mách bảo có điều không thích hợp.

Không biết cười ngựa bao lâu, chỉ cảm thấy gió lạnh từng trận thổi trúng thân mình làm Yến Vũ Không phát run (ánh đèn em ra chấn gió).

Hàn Độc Cô ghé vào lỗ tai y âm thanh hỏi: “Lạnh không?”

Rất lạnh, thân mình Yến vũ Không run rẩy không ngừng, nhưng sau lưng ẩn trong ngực Hàn Độc Cô lại thật ấm áp làm hắn nghĩ muốn đồ mồ hôi, hơn nữa muốn dựa vào trong lòng người kia cả đời một đời.

“Đợi lát nữa ta mang ngươì tới nơi này sẽ không lạnh. ”

Hàn Độc Cô một tay cầm dây cương, một tay kia ôm chặt Yến Vũ Không, cùng hắn tóc tai chạm nhau thân mật; cười một hồi lâu, thẳng đến trước một tòa ốc lớn mới dừng lại.

Hàn Độc Cô trước nhảy xuống ngựa, rồi mới ôm Yến Vũ Không xuống, bên trong cánh cửa có người trông coi, nhìn thấy Hàn Độc Cô cũng chỉ gật đầu.

“Đây là làm sao?”

Bên trong đều được bài trí bằng đồ gỗ, chính là đầu gỗ niên đại thật lớn, hơi chút loang lổ, có một chút hơi nước còn truyền đến từng làn sương khói.

“Chúng ta vào hậu viện rồi nói sau. ” Hàn Độc Cô lời kéo y tiến vào hậu viện.

Yến Vũ Không giờ mới biết tuy là hậu viện nhưng lại cực kì rộng lớn, còn có một hồ nước lớn tĩnh lặng. “Đây là cái gì vậy?”

“Ồn tuyền, tám xong không chỉ làm thân mình của ngươi ấm áp, còn có tác dụng dưỡng nhan. ”

“Tắm? Tắm trong ao to như vậy?”

Hàn Độc Cô kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, nếu không có gì thú vị, ta lại mang ngươi đến đây sao? Bất quá mà nói Thất gia cũng thực biết hưởng thụ, lại có cả nơi như thế này. ”

“Đây là chỗ của Vân Phi Nhật?”

“Dù sao hắn bảo ta có thể tới nơi này, chúng ta cứ tắm đi, Vũ ta đến giúp ngươi cởi quần áo. ”

Hàn Độc Cô về mặt mê đắm vội đưa tay lại, thực không đứng đắn.

Nhưng vừa thấy Yến Vũ Không lạnh đến mặt mày trắng bệch, cũng đành thật thà thay y cởi quần áo, ôn nhu khoát chút nước ấm lên trên người y, làm cho y bớt lạnh; chờ quen dần nhiệt độ sau, mới đưa y tiến vào thủy tuyền.

Yến Vũ Không toàn thân lạnh như băng, vừa đụng tới thủy tuyền, chân có chút cảm giác ngứa, bất quá ngâm ở trong nước lâu một chút, nhiệt khí chậm rãi dâng lên, hắn mới đưa toàn bộ thân mình trầm xuống, thấy vậy Hàn Độc Cô lập tức liền nhảy vào ôn tuyền.

“Oa, thật nóng a!”

Bởi vì bên ngoài rất lạnh, nước lại nóng, Hàn Độc Cô lập tức tiến vào thân thể không kịp thích ứng với nước ấm, bị nóng bỏng mà oa oa kêu la.

Yến Vũ Không không nhịn được nở nụ cười. “Nào có ai như ngươi lớn như vậy lại giống cái đứa nhỏ dường như. . . ”

Hàn Độc Cô hai tay đỡ lấy khuôn mặt tươi cười của y, “Ngươi cười a, vũ, từ lúc ta trở lại kinh thành sau, ngươi vẫn rất ít nở nụ cười, hại ta còn nghĩ ngươi đi thích Thất gia. ”

“Ngươi. . . Ngươi nói bậy bạ gì đó?” Thấy hắn nói chuyện vô lý, Yến Vũ Không không khỏi bực mình.

Thất gia tuy là anh tuấn, nhưng làm y chỉ cần nhìn liền không rét mà run, làm sao có thể đối hắn có tình cảm? y buồn bực đẩy lui tay Hàn Độc Cô, Hàn Độc Cô lại cúi đầu ngăn chặn môi y.

“Chúng ta đã lâu không làm cái kia đâu!” giữa những nụ hôn liên tiếp, Hàn Độc Cô lặng lẽ ghé vào lỗ tai y mà nói, đuôi đã muốn bắt đầu ma xát hạ thân y.

“Ngươi. . . Ngươi suy nghĩ cái gì?” Tuy rằng chữ nhỏ một tiếng, nhưng Yến Vũ Không khó mà không muốn, Hàn Độc Cô rời khỏi kinh thành một tháng,

trở về kinh thành sau lại vội vàng lo chuyện hợp tác , ngay cả thường gặp mặt, cũng không có thân mật tiếp xúc.

Hàn Độc Cô đưa y kéo lại gần, hai người ở dưới đáy nước tứ chi chạm nhau, tay hắn lại hướng y phía sau lưng, trên cánh mỏng mà trượt, làm cho Yến Vũ Không trong bụng một trận ầm áp dễ chịu , nhiệt hỏa dâng lên.

“Ngươi cảm thấy Thất gia thế nào? Có hay không tại thời điểm ta không có mặt cùng hắn liếc mắt đưa tình?”

Hàn Độc Cô càng nói càng kỳ cục, Yến Vũ Không nhất tránh, liền muốn ly khai.

Hàn Độc Cô đầu chịu buông tay, cười hi hi nói: “được, ta biết ngươi sẽ không thích Thất gia, vậy ngươi nói một câu thích ta, ta liền hôn ngươi một chút, ta nói một câu thích ngươi, ngươi liền hôn ta một chút, được không?”

Yến Vũ Không trong lòng chấn động, nhưng xoay người, lại nghiêm mặt mắng: “Lại ở nói bậy!”

“Không nói bậy, ngươi trước tiên là nói ngươi thích ta. . .”

“Ai thèm nhắc tới , thực nhảm chán!”

Y cương nghiêm mặt, cánh tay cường tráng Hàn Độc Cô lại nhanh đưa y ôm chặt, hơi thở ầm áp ghé vào lỗ tai y thổi nhẹ, lời nói dịu dàng như mật ngọt, ghé vào lỗ tai y treu chọc khiến toàn thân huyết mạch muốn trào dâng.

“Ngươi không nói, ta liền nói trước, ta thích ngươi, Vũ, rất thích a!”

Hàn Độc Cô ngón tay nhẹ chạm vào đôi môi bị nước nóng nhuộm hồng của Yến Vũ Không chỉ thấy cánh hoa tươi mọng khẽ mở, làm nam tính trong hắn cấp tốc dâng trào, trước ngực hồng nhũ tựa bông hoa nhỏ xinh giống nhau nở rộ, dục vọng Yến Vũ Không vốn mãnh liệt sục sôi, nhưng nghe được lời ngon tiếng ngọt như vậy lại làm cho y không khỏi dấy lên bi thương.

“Ngươi, ngươi là nói bậy đi, ngươi như thế nào có thể thích ta? Ngươi treu cột ta, tra tấn ta, tra thù ta, thậm chí đùa bỡn ta đều không quan hệ, chính là không nên nói ra loại này khẩu thị tâm phi lời nói, ta thật không thể chịu được sự lừa dối của ngươi. ” Yến Vũ Không lại đẩy ra Hàn Độc Cô, y thật không thể nhận loại này lừa dối lời ngon tiếng ngọt.

“Ngươi vì cái gì nói ta nói dối?” Hàn Độc Cô không cho y đẩy ra, lại càng gắt gao đưa y chôn chặt trong ***g ngực.

Hai người da thịt cực nóng cùng tiếp xúc, Yến Vũ Không không khỏi nổi lên từng đợt run run, cho dù ý nghĩ muốn giẫy dụa, nhưng lực đạo cánh tay Hàn Độc Cô lại mạnh hơn nhiều, y chỉ có thể ngoan ngoãn bị hắn ôm vào trong lòng.

Nước mắt liền tuôn ra, Yến Vũ Không rốt cuộc không nhịn được này nửa năm qua tâm sự, từ lúc Hàn Độc Cô đột nhiên ở kinh thành xuất hiện, y đến ngủ cũng thấy bất an .

“Ta đối với ngươi như vậy ác độc, từng đem ngươi đánh muốn chết, ai. . . Ai mà thích con người lòng dạ xấu xí như ta?”

Y đem khuôn mặt nước mắt loang lổ nâng lên nhìn Hàn Độc Cô, y sớm biết Hàn Độc Cô chưa bao giờ thích qua bản thân, bằng không năm năm trước hắn cũng sẽ không như vậy mãnh liệt cự tuyệt.

“Năm năm trước, mặc kệ ta như thế nào uy hiếp hay dụ hoặc, ngươi căn bản là không thèm muốn ta; năm năm sau, đã xảy ra sự kiện kia, ngươi còn thích nói ta sao? chuyện này căn bản là không có khả năng. ”

Đưa tay chạm đến phía sau lưng Hàn Độc Cô , Yến Vũ Không vỗ về từng vết sẹo, khóc đến nghẹn ngào; giờ phút này ngôn ngữ gì cũng đều không thể thuyết minh nổi tâm tình hối hận của hắn .

Trần ngập nước mắt nơi mi, những hạt nước mắt đẹp nhất trên đời nhẹ rơi xuống ôn tuyền, là mưa, mang đau khổ, là tình yêu, khao khát mãnh liệt độc chiếm người kia.

“Ta thực hối hận, hối hận chính mình như vậy đối xử với ngươi! Hết thấy đều bởi vì ta lòng tự trọng quá cao, ta không nghĩ đem ngươi tặng cho bất luận kẻ nào, thậm chí độc chiếm ngươi. ”

Hàn Độc Cô bắt lấy tóc của y, kịch liệt hôn y, nhắm nháp trong miệng y hết thấy.

Yến Vũ Không cũng gắt gao ôm chặt hắn, cùng hắn gắt gao dây dưa . ”Độc Cô, ta thích ngươi, rất thích ngươi, thật sự rất thích ngươi. . .”

Yến Vũ Không hoàn toàn buông tay, một bên vừa khóc nức nở, vừa nói ra tâm tình sâu thẳm

Hàn Độc Cô đưa tay đi xuống, theo dòng nước mà lọt vào nơi nộ hoa ẩn mật của Yến Vũ Không.

Yến Vũ Không ngậm khẽ một tiếng, thoáng không khoẻ làm y thở ra càng kích thích Hàn Độc Cô ở trong cơ thể y thăm dò tận tình.

“Vũ, hoàn trụ thất lưng ta, ta chịu không nổi. ” Hàn Độc Cô khó khăn nói, quả muốn ngay lập tức cùng y kết hợp, ai bảo y thẳng thắn như vậy thật đáng yêu.

“Ngô ân. . . Độc. . . Độc Cổ. . .”

Hàn Độc Cổ vịn bụng ra hai chân y, làm cho y trực tiếp ngồi ở trên đùi mình mà tiến quân thần tốc.

Yến Vũ Không quát to một tiếng, nước ở dưới thân bọn họ bị động tác mạnh mẽ kích động phát ra tiếng nước, cũng tát lên ngực Yến Vũ Không cùng nhũ tiêm, khiến nhiệt khí này lên khắp thân y, đưa toàn thân y nhuộm đầm sắc tựa như lá đỏ.

“Vũ, thật nhanh, thật sướng, ngươi cảm giác được sao?”

Yến Vũ Không gắt gao kẹp chặt người yêu, hai tay ôm chặt Hàn Độc Cổ, khoái hoạt quá mức kịch liệt, làm cho y không ngừng rên rỉ lại thét chói tai, nước mắt ở cao trào mà rơi xuống mặt.

Y trong đầu một mảnh bạch quang hiện lên, cơ hồ vụng huyễn quá khứ, vô lực ngã vào trong lòng Hàn Độc Cổ.

“Vũ, ta thật sự sẽ bị ngươi làm tử.” Hàn Độc Cổ thờ gấp, liên tiếp hôn lên mặt y.

Khi Yến Vũ Không chậm rãi tỉnh lại, Hàn Độc Cổ vẫn còn đang ở trong cơ thể y, lại càng ngày càng bùng bùng phấn chấn.

“Ngươi. . . Ngươi không phải vừa rồi mới. . . Mới. . .” Những lời này thực cảm thấy thẹn lắm Yến Vũ Không nói không nên lời.

Hàn Độc Cổ vẻ mặt không ngăn ngại, “Ta vừa mới phát tiết quá, chính là lại muốn rồi, không đều tại ngươi, nói ra những lời đáng yêu như vậy, hại ta thật sự kích động, lúc này đây ta nhất định phải cho ngươi thoải mái đến muốn khóc a.”

Lần này Hàn Độc Cổ đưa đẩy thật chậm, làm cho Yến Vũ Không thực sự phải khóc lóc khẩn cầu, anh anh tiếng khóc phi thường dọa người, rên rỉ cầu xin thanh âm làm cho y vừa hưng phấn lại vừa thẹn tâm.

“Độc. . . Độc Cổ. . . Ô ân. . .” Yến Vũ Không khóc khê gọi, chỉ biết là nếu không phát tiết, hẳn cả người tựa như phải phá hư không bình thường thống khổ không chịu nổi.

Hàn Độc Cổ đưa y ôm lấy đặt trên mặt đất cạnh ôn tuyền, nâng cao lên hai chân y không ngừng mà thẳng tiến, lần lượt thâm nhập ở chỗ sâu nhất bên trong.

Yến Vũ Không phía trước không ngừng bị Hàn Độc Cổ âu yếm, vẫn kịch liệt chảy ra mật dịch, phía sau nơi tư mật cũng không ngừng co rút, cuốn vào người yêu dâng trào.

“Độc Cổ, ta chịu không nổi, tha ta. . . Tha ta. . .” Yến Vũ Không thanh thanh cầu xin, liên tiếp thờ dóc.

Hàn Độc Cổ nhìn thấy khuôn mặt y cầu xin, bỗng nhiên điên cuồng tiến lên; làm y không ngừng cầu khóc, lên tiếng thét thảm.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Yến Vũ Không toàn thân vừa đau lại vô lực, Hàn Độc Cổ đưa y kéo vào ôn tuyền, y mệt mỏi mà dựa vào trước ngực hắn, Hàn Độc Cổ hai tay còn yêu thích không buông tha ở trên người y trượt nháo, mà khắp trên người y vừa rồi bị hắn hôn, cắn mà lưu lại dấu vết.

“Ta yêu ngươi, Vũ.” Vuốt ve y mái tóc ướt, Hàn Độc Cổ từ từ nói ra này một câu.

Yến Vũ Không ngẩn ngơ trong chớp lát, mới chậm rãi xoay người, trong mắt tràn ngập nước mắt nhục nhã, “Không cần như vậy sỉ nhục ta, ngươi biết rõ ta thực sự thích ngươi, ngươi nói dối chính là đối ta vũ nhục.”

Hàn Độc Cổ hôn y đến cơ hồ không thở nổi, gắt gao kéo y dựa vào ***g ngực.

“Ngươi đừng cứ để tâm vào chuyện vụn vặt, yêu ngươi chính là yêu ngươi, làm gì đối với ngươi nói dối? Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi thực nhàm chán, cả ngày đối người khác nói yêu sao?”

Yến Vũ Không trên mi nước mắt lại lần nữa hạ xuống, “Ngươi không muốn gạt ta, ngươi căn bản là đối ta vô nghĩa, bằng không năm năm trước ngươi đã không cự tuyệt ta cầu hoan.”

“Ta nào có cự tuyệt, ta chỉ là nói thời điểm kia không muốn ôm ngươi.”

Yến Vũ Không rống lên một tiếng: “Không nghĩ ôm ta, không phải là là cự tuyệt sao?”

Hàn Độc Cổ chắc chắc hai tiếng, Phảng phất thực sự không có kiên nhẫn cùng y cân nhắc.

“Kia là sai! Ta khi đó nói không nghĩ ôm ngươi, lại chưa nói không thương ngươi, nào biết ngươi liền không phân biệt tốt xấu, cầm lấy roi liền đánh người.”

Nhắc tới tình huống lúc đó, làm cho Yến Vũ Không không thể nói gì mà chống đỡ.

“Ta cũng không nghĩ muốn lấy thân phận nô bộc ôm ngươi, ta là một nam tử hán, cũng muốn làm cho người thương có cuộc sống thoải mái, nếu cả đời

làm nô bộc của ngươi, chẳng phải là cả đời ở trước mặt ngươi không thể ngẩng đầu? Ta tuyệt đối không muốn dưới tình huống kia ôm ngươi. ”

Yến Vũ Không sắc mặt trắng xanh, “Ngươi. . . Ý của ngươi là?”

Hàn Độc Cổ hôn vai hắn, lại hút mạnh lưu lại hôn ngân, hắn yêu y, cả đời cũng chạy không thoát.

“Ta biết ngươi thống khổ năm năm, ta cũng cố ý muốn cho ngươi thống khổ năm năm này, ai bảo ngươi lúc trước xuống tay như vậy ác a! Nhìn ngươi mấy ngày này thần sắc hoảng hốt, biết ngươi bị nội tâm dày vò, ta lại cố ý muốn cho ngươi thống khổ, làm cho ngươi biết ngươi cả đời đều nợ ta, cả đời cũng không thể đi theo người khác, cả đời đều phải bồi thường ta, đi theo ta bên người, trở thành người của ta. ”

“Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc là nói thực nói giả?” Nếu là giả, chỉ sợ y lại thống khổ khóc lớn một hồi.

Hàn Độc Cổ bất mãn lườm y một cái, “Vì ngươi trả giá nhiều tâm tư như vậy, bây giờ còn hỏi ta là thật là giả, ngươi là muốn bị đánh sao? Ta vì muốn cùng ngươi ngồi ăn chung một bàn, này mấy năm qua, mỗi ngày ngủ không đến vài canh giờ mới được như hôm nay. Ngươi cho là tiền tài như vậy tới thực dễ dàng sao?”

Hắn tuổi còn trẻ, không hề có gia cảnh, có thể được đến thành tựu như hiện nay, đương nhiên chỉ có thể tự thân cực kỳ cố gắng.

“Độc Cổ. . . ”

Yến Vũ Không lần này chảy xuống chính là nước mắt vui mừng, đáng tiếc Hàn Độc Cổ còn chưa nói xong, hơn nữa lại dùng giọng cực kỳ hạ lưu mà nói.

“Đến đây đi, chúng ta lên giường, ngươi nghĩ muốn cảm tạ ta tâm tình kích động ta đều biết, chúng ta đến trên giường đi, đêm nay ta sẽ không cho ngươi ngủ, ngươi cũng có thể ở trên giường chậm rãi ‘cảm tạ’ ta. ”

Hắn nói thực khí phách, Yến Vũ Không nghe được tim cũng muốn khiêu.

Hàn Độc Cổ ôm y rời khỏi ôn tuyền, ôn tuyền bên cạnh có một gian phòng, bên trong chấn màn gối đệm đầy đủ mọi thứ.

Yến Vũ Không nhẹ giọng hỏi: “Nơi này chỉ có chúng ta sao?”

“Nơi này là phòng biên ôn tuyền, còn có vài phòng khác, chính là trừ người Thất gia cho phép có thể sử dụng ra, đại khái cũng không ai được dùng; mà người Thất gia nhận thức cũng không nhiều như vậy. ”

“Àn. ”

Lúc y bị Hàn Độc Cổ phủ thêm quần áo, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng nước, nhưng bên cạnh ao lại không có người, dường như là từ bên kia truyền đến.

Ban đêm không tiếng động, làm cho người ta có điểm sợ hãi, sẽ không phải là ma quỷ linh tinh đi? Yến Vũ Không đang tưởng tượng như vậy, bỗng nhiên lại cảm thấy lạnh vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tiếng nước càng lúc càng lớn, dường như ở trong ao có người náo động, thậm chí còn nghe được có tiếng người rống to.

“Ngươi đồ cầm thú, biến thái, tránh xa ta ra một chút, ta bảo là ngươi tránh xa ta ra một chút!”

“Ngươi xấu hổ cái gì? Đã làm trăm ngàn lần, như thế nào mới ra ngoài một chuyện, liền thẹn thùng như vậy?”

Yến Vũ Không nhận ra thanh âm người này, y kinh ngạc: “Là Vân Phi Nhật. ”

“Thả ta ra, con mẹ ngươi mộng thôi! (thực xin lỗi mình ko biết dịch sao cho đỡ) Ta lần nào cũng không can tâm tình nguyện bị ngươi thượng, ngươi đường hoàng là cái Vương gia, bộ dạng coi như anh tuấn, cũng có một đồng nữ nhân muốn lên giường của ngươi, ngươi còn dùng chiêu số hạ lưu đối với ta, không phải hạ xuân dược, thì lại dùng mê hương! Nhìn rõ ràng, ta là cái nam không phải nữ, ngươi này biến thái chết tiệt, ngươi tái tiếp cận ta, ta sẽ giết ngươi!”

Nói chuyện nam âm tục tằng, nghiêm phán đứng lên, hắn là một cái nam tử hán làm người ta vừa thấy phải kinh sợ.

Người kia nói lời đối với Vân Phi Nhật tỏ ra chán ghét cùng thống hận, rõ ràng, rành mạch.

Vân Phi Nhật thấp giọng cười rộ lên, kia tiếng cười âm hiểm đến cực điểm, làm cho Yến Vũ Không nghe được trong lòng một trận không thoải mái.

Hàn Độc Cổ không có để cho y nghe nhiều, đỡ lấy thân mình Yến Vũ Không, hướng ngoài phòng đi.

Yến Vũ Không thấp giọng nói: “Đó là tiếng Vân Phi Nhật đi, hần là Vương gia thật sao?”

Hàn Độc Cổ đặt ngón tay trên môi y, “Không nên nghe lời bọn họ nói, coi như nguoi không có gặp qua. Đi, ta đưa nguoi về nhà đi, nơi này không cần tái ở lại, đợi lát nữa khi bọn họ làm (xxoo), cái lỗ tai chúng ta nhất định sẽ bị chấn điếc .”

Yến Vũ Không cũng không hiểu hần có ý tứ gì vội mặc quần áo, khi đi ra ngoài phòng, y lập tức mặt đỏ tai hồng, bởi vì tiếng ngâm nga không dứt bên tai, y chỉ nghe vài câu sắc mặt liền thay đổi.

“Đáng chết, nguoi lại đối ta hạ được, nguoi này đồ biến thái chết tiệt, không chính xác nguoi tái . . Tái đi vào .”

“Chính là nguoi sáng khoái còn kêu gì? Là chê ta đâm vào không đủ sâu sao?”

Mới xong đoạn này, chợt nghe đến tiếng nước kịch liệt , dùng ngón chân nghĩ cũng biết Vân Phi Nhật đang làm chuyện xấu gì.

“Oa a, nguoi đồ Vương gia biến thái, mau dừng tay, dừng tay, Hàn Độc Cổ, ta vừa rồi có nghe tiếng nguoi, nguoi mau tới cứu ta, nguoi này gặp sắc quên bạn, mau đi ra cho ta, a. . . A a. . .”

Hàn Độc Cổ cao giọng cười, “Nguoi hảo hảo hưởng thụ, ta đi trước. ”

Kia tục tăng nam âm tức giận đến phát run, lập tức lại phát ra kỳ quái thanh âm rên rỉ ám muội .

Yến Vũ Không nhanh bước đi ra, khuôn mặt y đỏ hồng, bọn họ vừa rồi có thể nghe được thanh âm hai người kia phải chăng âm thanh mình cùng Hàn Độc Cổ cũng truyền đến chỗ bọn họ.

Dường như có thể nhìn thấu tâm tư y, Hàn Độc Cổ an ủi nói: “Yên tâm đi, bọn họ hần là sau lúc chúng ta tắm xong mới tới , bằng không tiếng động lớn như vậy, chúng ta đã sớm nghe thấy .”

“Ân. . .” y xấu hổ đến cúi đầu xuống mà đi, vừa rồi tư thái cuồng loạn cùng thanh âm cầu xin khoan dung không để người khác nghe thấy là tốt nhất, nếu mà bị người khác nghe thấy, chẳng phải là xấu hổ muốn chết?

“Đêm còn sớm, đến chỗ ta ngủ một đêm đi. ”

Câu này hần là ý muốn kéo dài chuyện bị gián đoạn ban nãy.

Hiện tại cùng Hàn Độc Cổ lưỡng tình tương duyệt, Yến Vũ Không vô lực phản đối, hướng chi vừa rồi khoái cảm làm toàn thân y muốn nhuyển, nói không nên lời.

Hàn Độc Cổ âu yếm hôn lên tóc y, hai người giục ngựa tiến vào hàn phủ.

Sau một đêm tham hoan, hùng đồng, Hàn Độc Cổ mới đưa Yến Vũ Không trở về yến phủ.

“Nguoi xem nguoi thật mệt mỏi đi, bảo nguoi ở lại chỗ ta ngủ, nguoi lại không chịu. ”

Một đêm triền miên làm cho mi mắt Yến Vũ Không mở không nổi, nhưng mà hần kiên trì phải trở về, Hàn Độc Cổ không cam lòng đành phải đưa hần về nhà.

“Kia tái kiến. ”

Hàn Độc Cổ ôm Yến Vũ Không, ở trên mặt y khẽ hôn; hoan ái lúc sau y vẫn còn thực mặn cảm, mà môi Hàn Độc Cổ lại còn dờn xuống tới trước ngực y, nơi xương quai xanh.

“Dừng. . Dừng nữa , ta chịu không nổi. ” Yến Vũ Không than nhẹ thở dốc, nhiệt độ cơ thể dần dần lên cao, rõ ràng phóng đảng triền miên một đêm, thân thể đã muốn mệt mỏi đến cực điểm, nhưng mà bị người yêu trêu đùa, liền lại có cảm giác.

Hàn Độc Cổ vẻ mặt không bằng lòng, nhưng cũng biết người trong lòng thực mệt mỏi cực điểm. ”Ngủ đi, ta buổi chiều lại tới tìm nguoi. ”

“Ân. ” Yến Vũ Không nắm tay Hàn Độc Cổ , vào giường liền đi vào giấc ngủ.

Hàn Độc Cổ khe khẽ thở dài, xem ra về sau phải tìm lấy cơ làm cho hần cùng chính mình ngủ, hần cũng không muốn mỗi lần triền miên xong, lại còn phải đưa Vũ nhà hần đang mệt chết trở về yến phủ. (muốn cưới em đây mà)

Hàn Độc Cổ ra khỏi phòng Yến Vũ Không lại theo đường cũ trở về, một chút cũng không phát hiện Hồng Phân Tú một đêm không ngủ, chờ bọn họ trở về, đương nhiên cũng thấy vừa rồi một màn tình cảm triền miên mãnh liệt, hai tay của nàng đã phát run, con mắt cơ hồ muốn tuôn ra khỏi hốc mắt.

Nàng không thể tin được, nhưng cũng không thể không tin, biểu ca cùng Hàn Độc Cổ đi ra ngoài một đêm, hai người sau khi trở về lại ở trong phòng hôn hít, chúng tôi quan hệ hai người căn bản không phải bình thường.

Biểu ca như thế nào có thể hạ lưu như vậy? Họ Hàn như thế nào có thể như vậy thấp hèn? Hai người đều là nam nhân, lại mờ ám qua lại tăng tị với nhau, quả thực là ghê tởm đến cực điểm.

Nàng bước nhanh trở về phòng, thậm chí không có khả năng là lỗi của biểu ca, biểu ca luôn luôn giữ mình trong sạch, hẳn nhất định là có nỗi khổ riêng bất đắc dĩ mới phải làm như vậy.

Đúng vậy, họ Hàn nhất định là ở sau lưng giờ trò quý, nàng từng nghe qua vài cái lão bộc đề cập đến tên của hắn, nàng muốn đem chuyện này tra ra rành mạch, làm cho hắn không thể mạo phạm được biểu ca.

Hồng Phân Tú một đêm không ngủ, ánh mắt thoảng sững sờ, sắc mặt cũng là tái nhợt.

lão bộc bị Hồng Phân Tú tìm tới đã muốn ở Yên gia công tác hơn hai mươi năm, ngày thường cùng nàng cơ hồ không hay chạm mặt, cho nên căn bản cũng không biết nàng vì sao tìm hắn đến.

“Biểu tiểu thư, người tìm ta đến có chuyện gì sao?” Lão bộc hỏi thực cẩn thận, bởi vì sắc mặt Hồng Phân Tú thoát nhìn thật sự thực không thích hợp.

“Ta hỏi người, ta từng nghe người nhắc tới Hàn Độc Cổ, người như thế nào lại biết tên đầy đủ của hàn thiếu gia?”

“Hàn. . . Hàn thiếu gia?” Lão bộc tựa hồ muốn cười, nhưng dù sao vẫn là không dám ở trước mặt biểu tiểu thư thất lễ, cố nhịn xuống. “Biểu tiểu thư, hắn không phải là cái gì thiếu gia, hắn từng bán mình đến Yên gia chúng ta làm tôi tớ.”

”Yên gia tôi tớ?” Hồng Phân Tú chấn động.

“Phải, hắn từ nhỏ đã bị bán vào yến phủ, năm năm trước vì đối thiếu gia gây rối nên bị thiếu gia đánh đến chết khiếp, đưa hắn vứt ra ngoài đường. Không thể tưởng được hắn không chết, lại làm ra một cái hàn thiếu gia, mạo danh đến kinh thành đảo.”

Lão bộc nói thực khinh thường, nhưng trong giọng nói cũng tràn ngập cực kỳ hâm mộ, đều là tôi tớ, Hàn Độc Cổ hiện tại chính là sống cuộc sống thiếu gia; trái lại hắn vẫn còn ở Yên gia làm công việc thấp hèn. Hắn không biết Hàn Độc Cổ gặp được vận may gì, tóm lại, hắn không tin y có khả năng gì hơn hắn.

“Người nói hắn đối biểu ca gây rối, kia là có ý tứ gì?” Chỉ cần nghe Yên Vũ Không đem người đánh chết khiếp là biết sự tình lúc đó thực trầm trọng trong lòng nàng, Yên Vũ Không không giống như người hay giận giữ.

“Ta không biết, chỉ biết lúc mọi người đi vào, thiếu gia quần áo không chỉnh, hơn nữa thiếu gia bộ dạng rất giống phu nhân đã mất, phi thường xinh đẹp, người không biết còn có thể nghĩ đến hắn là nữ giả nam là mỹ thiếu nữ xinh đẹp.”

Cho dù hiện tại, Yên Vũ Không vẫn còn mang theo chút đáng dấp xinh đẹp của nữ tử, nhưng do tính tình hắn lạnh như băng, làm việc tác phong cực kỳ lãnh liệt, nên thường làm cho người ta sợ hãi, hiểu lầm.

Nguyên lai năm năm trước Hàn Độc Cổ đối với biểu ca thi bạo, qua năm năm, hắn muốn biểu ca, bởi vậy trong việc làm ăn không ngừng công kích bọn họ, làm cho biểu ca vì Yên gia, không thể nề hà đánh cùng hắn cùng một chỗ.

Hồng Phân Tú rốt cục biết được tiền căn hậu quả, nàng lập tức sai người chuẩn bị kiệu, khẩn cấp muốn đi tới Hàn gia.

Tóm lại, nàng tuyệt đối không cho phép biểu ca cùng Hàn Độc Cổ tiếp tục loại quan hệ kì quái này.

“Cái gì?”

Hàn Độc Cổ bảo tổng quản nhắc lại một lần: “Yên gia biểu tiểu thư cầu kiến.”

“Không phải Yên gia thiếu gia?”

Tuy rằng hắn biết Yên Vũ Không không có khả năng đến chỗ hắn, bởi vì hắn vừa mới trở về ngủ chưa đầy hai canh giờ, lấy tình huống bọn họ đêm qua” Làm lụng vất vả quá độ ‘xem ra Yên Vũ Không cho dù ngủ quá trưa cũng không phải là lạ.

Nhưng mà hắn cùng Yên gia biểu tiểu thư mới gặp qua một lần, lúc ấy hắn vô tình nói một đồng lời ca ngợi, Trên thực tế ngày ấy toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở trên người Yên Vũ Không, bởi vậy tuy Yên Vũ Không nói hắn mê đắm nhìn biểu muội y, nhưng thật ra hắn lại căn bản nhớ không được nàng kia bộ dạng là tròn hay méo.

Nếu chỉ mới gặp quá một lần, hắn ngay cả tên của nàng đều nhớ không được, nàng muốn tới nơi này làm gì?

“Nàng là theo chương quỳ đến, hay vẫn là một người đến?”

“Không gặp nàng mang theo nam nhân cùng nhau lại đây, nàng chỉ mang theo một cái tiểu tỳ.”

Tổng quản thành thật hồi báo, trong lòng cũng thấy quái dị, ai đòi một cái cô nương chưa xuất giá mới một lần gặp mặt, chỉ mang theo một cái tiểu tỷ nữ đến nhà nam nhân? Nàng cùng thiếu gia qua lại còn chưa có thân thiết như vậy, cũng không thấy có bao nhiêu thân cận, nhiều lắm chính là Hàn gia cùng Yến gia có quan hệ hợp tác mà thôi, nàng cũng không có chức phận đến Hàn gia.

“Được rồi, thỉnh nàng tiến vào.” Hàn Độc Cổ mặc dù cảm thấy quái dị, nhưng nàng dù sao cũng là biểu muội của Yến Vũ Không, yêu ai yêu cả đường đi, tự nhiên cũng không thể làm cho biểu muội y khó coi, bằng không như hấn luôn bận rộn, cũng không có thời gian gặp mặt nàng.

“Vâng” tổng quản lên tiếng, đi mời Hồng Phân Tú tiến vào.

Lần này Hàn Độc Cổ đem Hồng Phân Tú xem rõ ràng.

Chỉ thấy nàng duyên dáng yêu kiều, kiều mỹ dung nhan tuy rằng bởi vì một đêm chưa ngủ mà ánh mắt có chút sưng, nhưng vẫn là một cái thiếu nữ xinh đẹp; trách không được Yến Vũ Không nghĩ hấn đối với biểu muội của y có hứng thú, tư sắc của nàng đích xác xinh đẹp tuyệt trần.

Nhưng cùng với Yến Vũ Không so sánh, vẫn là kém thua một mảng lớn. Yến Vũ Không chẳng những tư sắc diễm lệ, còn hội tụ lãnh liệt khí chất, thoát nhìn như không quan tâm đến bất cứ việc gì, nhưng chỉ có Hàn Độc Cổ biết được y ngoài rần trong mềm, nội tâm yếu ớt tựa chim non mới sinh làm người ta càng sinh lòng thương tiếc muốn bảo hộ.

Tưởng tượng đến sắc mặt Yến Vũ Không từng vì biểu muội mà ghen tị, Hàn Độc Cổ không khỏi bật cười, hấn biết hấn là y phải cực kỳ để ý tới mình, mới có thể ghen tị, đau lòng như vậy.

Nhưng mà khắp thế gian này, căn bản không có người có thể như Yến Vũ Không giống nhau làm cho hấn hết lòng yêu say đắm, hấn lúc trước bắt quá là vì vết sẹo đồn roi sau lưng mà tức khí với y thôi, như thế nào có thể đành lòng không yêu Vũ nhà hấn?

“Biểu tiểu thư, mời ngồi.”

“Mời người đuổi người ra bên ngoài, ta có chuyện rất trọng yếu muốn nói với người.”

Hàn Độc Cổ khuôn mặt tươi cười đón người, Hồng Phân Tú lại lãnh đạm đáp lại, thậm chí còn nhìn tổng quản trong đại sảnh.

Khách nhân nhưng lại yêu cầu chủ nhân đuổi người ra ngoài, có thể nói là chuyện quá phân vô lễ.

Nhưng Hàn Độc Cổ lại nghĩ, hấn cùng Hồng Phân Tú không kết thù kết oán, nàng hôm nay có thể là vì Yến Vũ Không mà đến; muốn người khác đi xuống, kia đại biểu nàng hấn là đã muốn biết quan hệ giữa hấn cùng Yến Vũ Không, cho nên không muốn người khác biết chuyện.

“Được rồi, các người đều đi xuống.”

Tổng quản ngay cả cảm thấy quái dị, vẫn là tuân mệnh lui ra, mà tiểu tỷ của Hồng Phân Tú căn bản là không có đi vào đại sảnh.

“Hồng tiểu thư, có cái gì chỉ giáo? Hiện tại đã không còn người bên ngoài, chúng ta có thể công bằng nói chuyện.”

Hồng Phân Tú thấy Hàn Độc Cổ khuôn mặt anh tuấn, một cỗ khí tức chậm rãi dâng lên. Người này vô sỉ, đừng hòng mơ tưởng nàng sẽ đem biểu ca tặng cho hấn.

“Ta muốn người về sau không chính xác tiếp cận biểu ca của ta trong vòng ba thước.”

Hàn Độc Cổ khẽ cười một tiếng, thanh âm trầm thấp nặng nề: “Người dựa vào cái gì? Hơn nữa cũng không có khả năng.”

Hồng Phân Tú đập bàn đứng dậy, lửa giận bùng bùng, từ từ mờ sáng thấy hai người bọn họ làm chuyện dọa người về sau, cảm xúc của nàng vẫn luôn bị lửa giận bao vây.

“Người đừng tưởng rằng ta không biết người là nô bộc của Yến gia, ta nếu đem việc này nói ra, người ở trên thương trường cũng không còn mặt mũi mà ngẩng đầu. Muốn ta không nói, chỉ có một điều kiện, không cho phép người tái tiếp cận biểu ca.”

“Cho dù người truyền khắp dư luận xôn xao, ta cũng không có khả năng buông tha cho Yến Vũ Không.” Hàn Độc Cổ căn bản là không đem uy hiếp của nàng để vào mắt, Yến Vũ Không là của hấn, hấn sẽ không buông tay; cho dù là phải mất đi thanh danh.

Hồng Phân Tú tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta biết, là người vô sỉ cưỡng bức biểu ca với người cùng một chỗ, người nếu còn biết thẹn với lương tâm nên biết biểu ca chẳng những không thích người, hơn nữa căn bản là thông hận người, bằng không năm năm trước sẽ không đem người đánh gần chết.”

Hàn Độc Cổ bỗng nhiên phá lên cười.

Hồng Phân Tú hỗn hển, “Người cười cái gì?”

Hàn Độc Cổ cầm lấy chén trà nhón nhor uống nước, “Ta cười người không hề hiểu Vũ, lại còn đến đây muốn ta buông tha cho Vũ, ta khuyên người vẫn là sớm trở về, đừng ở đây lãng phí thời gian của cả hai chúng ta.”

“Ta thực hiểu biểu ca, so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ.” Hồng Phân Tú rống to.

Nàng cùng hắn ở chung hai năm, nếu nói trên đời này có người hiểu biết Yến Vũ Không, nhất định không ai ngoài nàng.

“Người hiểu hắn cái gì? Người chỉ biết là hắn bề ngoài đoan trang điểm lệ, làm việc đứng đắn, người biết hắn khuyết điểm, nhưng người có biết tâm sự của hắn, người có thể hiểu rõ cả tính của hắn sao?”

“Đương nhiên có thể.” Hồng Phân Tú hộc mắt đỏ hồng, nàng tuyệt đối không thua Hàn Độc Cổ.

“Hừ, hết thấy đều là do người tự ảo tưởng, là người đơn phương yêu thích Yến Vũ Không, kỳ thật người cơ bản không biết hắn thực yếu đuối, hay sợ hãi lại có lòng tự tôn không ai sánh bằng.”

Dừng lại, Hàn Độc Cổ nghiêm khắc nói: “Người nghĩ rằng ta và người có thể ép buộc Yến Vũ Không theo ta cùng một chỗ sao? Hắn cho dù mất đi gia sản, trở thành tên khất cái, cũng sẽ không vì tiền tài loại này vật ngoài thân mà cùng người không thích ở cùng một chỗ, muốn hắn cùng kẻ hắn thống hận phát sinh quan hệ thân mật, hắn thà rằng tự sát bỏ mình.”

Hồng Phân Tú khí giận công tâm, nàng tuyệt đối không cho phép Yến Vũ Không trừ bỏ chính mình ra ở cùng một chỗ với người khác. “Ta không muốn nghe người nói những lời vô nghĩa, ta chỉ muốn người rời xa biểu ca.”

“Luôn mồm muốn ta rời xa Yến Vũ Không, làm bộ khắp thiên hạ chỉ có người hiểu biết hắn.” Hàn Độc Cổ nổi giận nói: “Người căn bản là chỉ yêu bản thân người, mà không thương Yến Vũ Không, nếu người thương hắn, như thế nào không nhận ra hắn có bao nhiêu yêu ta? Người thực ích kỷ!”

“Đúng là ta ích kỷ, nhưng người đã quên một chuyện, người cùng biểu ca đều là nam nhân, sao dám đem tình yêu hai chữ đặt bên miệng! Người nếu không buông tay, ta sẽ đem thanh danh của người thành rác rưởi, làm cho khắp kinh thành mọi người đều biết người không phải là Hàn thiếu gia của Giang Nam, mà là Yến gia tối thấp hèn nô bộc.”

Hàn Độc Cổ khinh thường không thèm cùng nàng chấp nhặt, “Tùy tiện người, ta đã nói rồi, ta sẽ không buông tha Vũ, cho dù toàn bộ người trong thiên hạ đều cho rằng ta không xứng được với hắn, chỉ cần ta biết Vũ yêu ta, ta có thể chịu bất cứ loại gì đã kích. Người nếu không sợ sau khi tin tức truyền ra, Vũ vì ta mà thương tâm khổ sở, đều có thể đem đi truyền.”

“Biểu ca chính là nhất thời bị mê hoặc, ta làm như vậy là đúng, chỉ có như vậy hắn mới có thể thoát khỏi người, người ngồi chờ mùi vị thất bại thảm hại đi!” Dứt lời, Hồng Phân Tú xoay người rời đi ra ngoài.

Hàn Độc Cổ không để ý tới uy hiếp của nàng vẫn tự cho là đúng.

Hôm sau, khắp mặt kinh thành đều dán thật nhiều báo cáo bên trên đều nhắc đến thân thể của Hàn Độc Cổ.

Từ chuyện hắn là một cái cô nhi cha mẹ qua đời từ khi tuổi không rõ, đến hắn ở Yến gia làm nô bộc thấp hèn bị sai bảo, cùng với năm năm trước phạm đại sai lầm, làm Yến Vũ Không đem hắn đánh thừa sống thiếu chết vứt nơi hoang vắng đều viết thật rành mạch.

Chuyện lớn như vậy lập tức truyền khắp kinh thành phố lớn ngõ nhỏ. (ko thua kém công nghệ thông tin thời bây h)

Yến Vũ Không cách nửa ngày mới biết được tin tức, y liền sai người gỡ xuống, đưa đến chỗ hắn.

Vừa thấy nội dung trên trang giấy, thần tình y lập tức trắng bệch, vội hướng hàn trạch tiến đến.

Biết được bí mật này số người rất ít, y lo lắng Hàn Độc Cổ lại tưởng mình làm.

Năm năm trước y từng để mất hắn, năm năm sau y không thể lại mất đi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Yến Vũ Không hồng học chạy đến hàn phủ, vừa thấy y tổng quản liền ngăn lại.

“Hàn thiếu gia ở nhà sao?”

Hàn thiếu gia gặp phải chuyện lớn như vậy, Hàn gia trên dưới, từ lớn đến nhỏ đều biết, ngày hôm qua Yến gia tiểu thư mới đến bái phỏng, sáng nay liền truyền ra chuyện động trời như vậy, thù phạm không nghi ngờ gì nữa chính là Yến gia, tổng quản thấy thiếu gia nhà mình bị hại nhin không được tỏ ra khó chịu.

“Thiếu gia không ở. ”

Biểu tình chán ghét của tổng quản làm cho tâm tình Yến Vũ Không rơi thẳng xuống đáy vực, hôm qua hai người còn tâm đầu ý hợp cùng một chỗ, y không thể chấp nhận Hàn Độc Cổ oán hận y, chán ghét y.

“Hắn ở nhà, để cho ta vào, ta muốn giải thích. . . ”

“Ta nói rồi thiếu gia không ở. ”

Yến Vũ Không sắc mặt trắng bệch, “Để cho ta vào chờ Độc Cổ, không phải ta làm, thật sự không phải ta làm, ta chưa từng nói với bất kỳ ai hắn là tôi tớ của Yến gia. ”

Tổng quản ngay cả đang bực mình, nhưng thấy người vốn luôn lạnh tựa băng như Yến Vũ Không cũng lộ ra loại này yếu đuối biểu tình làm hắn nhất thời mềm lòng, còn bắt đầu nghĩ rằng sự thật có lẽ không phải do y làm.

Tuy rằng biết rõ tại Yến gia yến Vũ Không là người quyền hành cao nhất, không phải do y sai sử thì còn ai vào đây, nhưng nhìn thấy sắc mặt bi thương của y, hắn không đành cũng phải cam lòng đưa y vào trong nhà.

“Bên ngoài gió lạnh, trước vào chờ đi! Thiếu gia sáng nay còn bận ra ngoài bàn chuyện làm ăn, cho đến bây giờ vẫn còn chưa trở về. ”

Tổng quản rót cục hạ nhẹ giọng, để cho y vào trong phòng ngồi.

Yến Vũ Không ngồi trên ghế, càng chờ càng miên man suy nghĩ.

“Vũ, sao ngươi lại tới đây?”

Hàn Độc Cổ bộ dáng vẫn như thường, nhưng Yến Vũ Không vừa thấy liền bá cổ, quán chặt lấy hắn, khóc nức nở không thôi.

“Không phải ta làm, Độc Cổ, không phải ta, thật sự không phải ta, ngươi tin tưởng ta, đừng rời đi nữa, cũng đừng không cần ta. ”

Hàn Độc Cổ ôm y, vỗ về lưng y, thất thanh nức nở cười, giọng nói tràn đầy sùng nịch.

“Vũ, ngươi khóc cái gì? Ngươi muốn ta buông tha cho ngươi, trừ phi giết ta đem nhốt trong quan tài, bằng không ngươi này cả đời đừng hòng mơ tưởng rời khỏi ta. ”

Yến Vũ Không trên mặt tràn đầy nước mắt, Hàn Độc Cổ yêu thương hôn lên từng giọt nước mắt, hắn biết y đau lòng khổ sở, hắn nhìn y thương tâm như vậy, ngay cả tim cũng bắt đầu đau nhói. “Đừng khóc nữa, lòng ta đau muốn chết. ”

“Không phải ta làm, Độc Cổ, không phải, không phải. ”

Yến Vũ Không vẫn thì thào tự nhủ, Hàn Độc Cổ ôm y đi vào sương phòng, chặt chẽ ôm lấy y. Y vẫn khóc tiếp không thôi, hắn đành phải sử dụng biện pháp đặc biệt.

“Ta biết không phải ngươi làm, Vũ, ngươi làm ơn đừng khóc nữa được không?ngươi mà còn khóc ta sẽ cởi hết quần áo của ngươi a. ”

Hắn cố ý làm bộ chạm vào y kết của y.

Yến Vũ Không đem mặt dụi vào trước ngực hắn, bị kích động làm tâm tình y loạn rồi ren. “Ta thực sợ, thực sợ ngươi một mạch không cần ta. ”

“Liên nói cho ngươi, muốn thế phải giết ta mới được !”

Hắn nhắm mi tròn mắt, làm cho Yến Vũ Không bật cười.

Thấy y nức nở cười, Hàn Độc Cổ mới an tâm ôm lấy thất lưng y. “Ta vốn chính là phó dịch của nhà ngươi, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, việc này cũng không phải bí mật gì, cũng có nhiều người biết. Ta ở kinh thành thanh danh càng lúc càng lớn, nếu có người muốn đả kích ta, sớm hay muộn đều sẽ đào ra chuyện này, ngươi cũng không cần lo nghĩ quá mức. ”

“Nhưng mà. . . . ”

Hàn Độc Cổ nghĩ đến thực thoáng, “Anh hùng không sợ xuất thân thấp hèn, ta dùng chính năng lực của mình đến được vị trí hiện tại, ai dám xem thường ta, đừng không?”

Yến Vũ Không thấy hắn tuyệt nhiên không để ý, lại nhìn không được càng thêm yêu say đắm; y quả nhiên không có nhìn lầm người, Hàn Độc Cổ tựa như y nghĩ, là cái nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

“Như thế nào? Nhìn biểu tình của ngươi dường như càng mê luyến ta a. ” Hàn Độc Cổ lại bắt đầu không đứng đắn.

Yến Vũ Không xấu hổ đỏ mặt, nhin không được giơ tay một quyền đánh vào ngực hấn, “Ngươi này há mồm chỉ biết nói bậy. ”

“Không chỉ biết nói bậy, ta còn biết làm bậy đây. ”

Hàn Độc Cô nghịch ngợm hôn Yến Vũ Không , hôn đến Yến Vũ Không thở không nổi, ưm ra tiếng.

“Ngươi vừa rồi vì ta khóc biểu tình mê người đến cực điểm, hại ta chịu không nổi. ”

“Ngươi, ngươi. . . ”

Hắn đem nửa thân dưới đang dang trào dán chặt lên miệng Yến Vũ Không, làm cho Yến Vũ Không đỏ mặt, xấu hổ.

“Không được, ta đến là để bàn chuyện đứng đắn, chúng ta phải tìm ra người tung tin đồn mới được. ”

“Không cần mất công, tìm cũng vô dụng, dù sao đây cũng là sự thật, người ta cũng không đồn thổi, việc này sớm hay muộn cũng sẽ bị mọi người phát hiện, hấn chính là làm cho người ta biết sớm một chút mà thôi. ”

Hàn Độc Cô yêu Yến Vũ Không, không nghĩ muốn khai ra Hồng Phân Tú, hấn biết Yến Vũ Không nếu biết được là biểu muội y làm, chỉ sợ cũng không biết nên xử trí như thế nào, ngược lại càng làm y thêm phiền não cùng sầu muộn.

Thứ nhất biểu muội y không cha không mẹ, cho dù tức đến mức muốn đuổi nàng ra khỏi nhà, nàng không nơi nương tựa, Yến Vũ Không dù có lãnh tâm cũng không đành lòng.

Thứ hai đuổi biểu muội y khỏi cửa, điều này đối với thanh danh Yến Vũ Không mà nói cũng không tốt lắm, hơn nữa Yến Vũ Không mặc dù bề ngoài lạnh như băng, kỳ thật cực kỳ mềm lòng, hấn không muốn làm y thêm phức tạp.

“Chính là người nợ thực quá đáng, phở lớn ngõ nhỏ đều dán, làm như ngươi là tội phạm truy nã nghiêm trọng giống nhau, hành động vô phép tắc như vậy làm sao ta chịu được. ”

Hàn Độc Cô ở trên má hấn hôn một cái, cố ý đem việc này trở thành tiêu xảo cạnh tranh chốn thương trường, “Ngươi thay ta bắt bính ta biết, nhưng mà trên thương trường làm ăn chính là luôn tồn tại những người vô si như vậy, hướng hồ chỉ cần chúng ta không có phản ứng, sau một thời gian mọi người cũng sẽ thấy nhàm chán, sẽ không tái truyền. ”

Bị Hàn Độc Cô hôn lên khuôn mặt nghiêm nghị, thấy hấn dường như không thêm để ý đến việc này, vẫn đối xử với mình như thường, Yến Vũ Không nhin không được dụi vào trong ngực hấn, xấu hổ hỏi: “Độc Cô, ngươi có việc vội sao?”

“Có vội, nhưng so với (ôm) ngươi cũng không trọng yếu bằng. ”

Hàn Độc Cô trả lời ngọt xớt , làm cho Yến Vũ Không bật cười, lại đánh (yêu) vào ngực hấn. “Ngươi chỉ biết ba hoa làm ta vui vẻ. ”

Lúc hai người đang vui vẻ trêu đùa nghe tổng quản ở ngoài cửa hô: “Thiếu gia, Yến gia biểu tiểu thư lại tới nữa. ”

Yến Vũ Không ngăn người, nghe ra chút manh mối, “Hấn nói lại tới nữa là có ý gì? Phân tú từng đến tìm ngươi sao?” sắc mặt y cứng đờ, “Hay là ngươi mời nàng tới?”

“Đại khái từng gặp qua đi, ta quên. ”

Hàn Độc Cô nói thực mơ hồ, Yến Vũ Không mặt lại biến sắc, trước kia đại chương quỹ vẫn nói người Hàn Độc Cô muốn thực là biểu muội, y mỗi lần chất vấn hấn, hấn chưa từng thần thần trả lời, nếu hai người bọn họ lên lút gặp mặt, kia hấn coi y là cái gì?

“Ngươi cùng nàng có lên lui tới sao?”

“Không có, ta không có khả năng cùng nàng lên lút. ” Hàn Độc Cô trả lời thực quả quyết.

“Kia một cái cô nương chưa lập gia vì cái gì muốn đi tìm ngươi?” Đây chuyện mờ ám rõ ràng.

“Không phải như ngươi nghĩ đâu. ”

“Vậy là như thế nào?” Yến Vũ Không không không chế được thanh âm luồng cuống hỏi.

Đại chương quỹ vẫn cho rằng Hàn Độc Cô thích chính là biểu muội, y trong lòng tất nhiên là vẫn có điểm khúc mắc, không thể tưởng được hôm nay lại nghe được biểu muội lên đến gặp, đây là có ý gì? Người thông minh đều hiểu được.

“Vũ, ngươi ở trong phòng đợi, ta đi cùng nàng nói mấy câu sẽ trở lại, ngươi đừng quá miên man suy nghĩ. ” Hàn Độc Cô đứng dậy liền rời đi.

Yến Vũ Không mới vừa đứng lên, lại văng đầu hoa mắt ngã ngồi ở trên giường, y căn bản là không có dũng khí đi nghe chuyện hai người; dù thế nào, biểu muội thân là cái cô nương, bọn họ đương nhiên có thể quang minh chính đại báí đường thành thân, y thân nam tử, nói thế nào cũng không thể vì Hàn Độc Cô nói dối tông đường.

Tính đến lúc này y thực thua biếu muội nhiều lắm, hơn nữa biếu muội xinh đẹp động lòng người, là cái đại nỡ nhân không thua kém y, ai dám nói Hàn Độc Cô sẽ không động tâm?

Y chống cây cột đứng lên quyết định nghe xem bọn họ đang nói gì, cho dù có như thế nào khó nghe, tổng so với chẳng hay biết gì còn tốt hơn, cho dù Hàn Độc Cô không cần y, y cũng không muốn làm người cuối cùng biết đến.

“Người tới làm gì?”

Hàn Độc Cô thật sự rất không muốn gặp Hồng Phân Tú, thứ nhất là Yến Vũ Không còn ở trong phòng, hân nóng lòng cùng y tâm tình; thứ hai hân đối với nữ nhân này thật sự không còn lời nào để nói, vừa thấy liền ghét.

Nàng trăm phương ngàn kế muốn Yến Vũ Không cùng nàng thành thân, có thể nói nàng chính là tình địch của hân.

“Người thực biết ta đã nói là làm được đi! bỏ cáo cũng là ta sai đi dân, người nếu không mau rời khỏi biếu ca, ta sẽ càng cho người khó coi.” Hồng Phân Tú vênh vào giường giường tự đắc mà nói, đại khái cho rằng chính mình đã cho Hàn Độc Cô một bài học.

Hàn Độc Cô bực mình, “Người nhiều đủ? Người muốn làm to chuyện cứ nhiên xin mời, người cho là xuất thân của người hơn ta sao? Nếu không phải Yến gia thu lưu người, người vô tài vô thế, có lẽ thời điểm cha mẹ người mất chính là lúc người phải trở thành nô tì của người khác, chính là số người so với người khác tốt hơn một chút, cũng không chứng tỏ nhân cách của người hơn người.”

“Người . . .” Hồng Phân Tú không nghĩ đến hân thành ra như vậy mà vẫn còn dám chọc giận nàng (dám chó rằng ko dám).

Hàn Độc Cô phất hạ ống tay áo, cảm hận nói: “Người uy hiếp ta không được, cũng vô pháp làm cho ta cùng Vũ chia lìa. Người nếu quá rảnh rồi cũng không nên đến nơi này ta không muốn bị người ngoài đồn đãi ta với người tư hội, làm cho Vũ hiểu lầm.”

Hồng Phân Tú tức giận đang muốn giương môi phản kháng, từ sau phòng khách lại đi ra một người nàng không mong đợi trông thấy ở đây, nàng kinh ngạc nói: “Biếu ca. . .”

Yến Vũ Không thần tình không dám tin, “Phân tú, là người viết bỏ cáo, cũng là người truyền tin tức sao?” Hân chuyển hướng Hàn Độc Cô, “Người sớm đã biết là nàng làm, vì cái gì vừa rồi không nói?”

“Là ta truyền đúng vậy, bởi vì ta không muốn để cho nam nhân này uy hiếp người. Ta biết biếu ca, người là bắt đắc dĩ mới phải cùng hân một chỗ, kỳ thật người hận hân muốn chết.” Hồng Phân Tú nói ra hận ý của bản thân.

Hàn Độc Cô hướng đến Yến Vũ Không, đỡ lấy bờ vai y, “Ta không muốn người trong lòng không thoải mái, nếu người biết là người của Yến gia làm, nhất định muốn gánh hết trách nhiệm, ta không thể để người chịu ủy khuất như vậy.”

Hàn Độc Cô đối với y ôn nhu săn sóc, y thế nhưng còn hoài nghi hân cùng biếu muội này đi mất lại. hốc mắt Yến Vũ Không bắt gặp ánh mắt nóng lên, y cầm tay Hàn Độc Cô, cảm động cùng tình yêu tận đáy lòng cuộn cuộn không dứt trào dâng.

Yến Vũ Không chuyển sang Hồng Phân Tú, nhẹ giọng nói: “Ta không có bị ép buộc cùng hân một chỗ, ta cùng với Hàn Độc Cô là thanh mai trúc mã, từ trước tới nay ánh mắt ta chưa bao giờ rời khỏi hân, ta tuyệt đối không hận hân; trái lại, ta. . . Ta phi thường thích hân.”

Nói đến sau cùng y liền đỏ mặt, dù sao đây là lần đầu tiên y thẳng thắn đối với người khác nói ra tâm tình của mình.

Nghe vậy, khuôn mặt Hồng Phân Tú trắng xanh, “Biếu ca, là hân bức người nói vậy, có phải không?”

“Phân Tú, ta biết người đối với ta tốt lắm, lời đồn đãi bên ngoài ta cũng loáng thoáng biết được, chính là ta vẫn giữ người trong nhà không phải đối với người có ý đồ mà bởi vì phụ thân đã thay người đính ước hôn nhân tốt lắm, người kia đi học xa nhà chưa về, chờ đến khi hân đến ta sẽ vâng theo di mệnh của phụ thân cho người xuất giá. Ta vì mồm miệng ăn nói vụng về cho nên vẫn chưa nói cho người, tính theo thời gian người kia trở về, người sang năm sẽ xuất giá.”

“Ta không tin, biếu ca, tất cả đều là do hân bức người nói, đúng không?”

Mắt thấy nàng như thế chấp nhất, trong mắt tràn ngập nước, Yến Vũ Không mềm lòng nói không đành, dù sao y trước giờ vẫn coi nàng như muội muội mà đối xử thật không muốn tổn thương lòng nàng.

Hàn Độc Cô ôm y, nhẹ giọng nói: “Đề ta nói đi.”

“Àn, kính nhờ người.”

Hàn Độc Cô quay sang Hồng Phân Tú nói: “Chúng ta là thật lòng yêu nhau, nếu người muốn nghe được câu đầy mới bằng lòng từ bỏ hy vọng, ta đây nói cho người, chúng ta là thật tâm yêu đối phương, ai cũng không thể thay thế được vị trí của chúng ta trong lòng đối phương.”

Yến Vũ Không gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, Phân Tú, ta cũng suy nghĩ như Độc Cô.”

“Ta không tin, ta không tin!” Hồng Phân Tú rống lên, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

“Phân Tử . . .” Yên Vũ Không muốn đuổi theo nhưng rồi lại dừng bước, y không biết sau khi đuổi kịp nên thế nào an ủi nàng, dù sao y tuyệt đối không yêu nàng.

“Ta. . . Ta tổn thương nàng. ”

Hàn Độc Cô đưa y ôm vào trong lòng ngực, “Là chính nàng ta không muốn thừa nhận sự thật , cũng bởi vì nàng vẫn cùng người ở một chỗ, chưa bao giờ gặp qua nam nhân khác mới có thể đối với người chấp nhất như vậy, có lẽ chờ nàng xuất giá xong sẽ suy nghĩ thoáng hơn. ”

“Ta cảm thấy chính mình thực dễ tiện, vừa rồi Phân Tử tới gặp người, ta còn nghĩ đến. . . Nghĩ đến giữa hai người có cái gì. ”

Hàn Độc Cô mỉm cười, “Đó là biểu hiện người dễ ý đến ta, người nghĩ rằng ta đi Giang Nam một tháng để người cùng thất gia một chỗ ta cũng yên tâm sao? “

“Bộ dạng hán không đẹp bằng người, về mặt thì âm hiểm, ai mà thèm coi trọng hán?” Yên Vũ Không cơ bản không nghĩ là chính mình cùng Thất gia có thể xảy ra cái gì.

Hàn Độc Cô nghe vậy, vỗ ngực, cười đến thiếu chút nữa ngồi xồm xuống.

“Người không biết là Thất gia mặt như quan ngọc, phong lưu phóng khoáng, lại am hiểu châu báu ngọc ngà, chưa kể đến cầm kỳ thư họa không chỗ nào không giỏi. Các người đều sinh ra trong phú quý , hán với người đều giám định được hàng hoá tốt nhất, các người không phải tán gẫu rất ăn ý sao?”

“Ta thừa nhận trên tay hán mang nhẫn ngọc, châu báu trang sức trên người đều là hàng cao cấp, nhưng mà ta không thích hán, cũng không cho rằng bộ dáng hán bao nhiêu đẹp, người so với hán còn đẹp hơn, huống chi cùng hán nói chuyện phiếm thực nhằm chán, đều mang bộ dáng khinh thường người làm cho người ta có cảm giác kém cỏi, tuyệt không giống người ăn nói thực khéo. ”(ẻm khen ảnh nịnh hót giỏi)

Hàn Độc Cô lại lần nữa cười to, cười đến thiếu chút thở không nổi, bắt quả hán một bên cười, một bên kéo Yên Vũ Không vào phòng trong(lo cười nhưng ko quên nhiệm vụ)

“Vũ, người nói thêm chút nữa, ta nghe được toàn thân sáng khoái không thôi a. ”

“Ta vừa rồi đều là nói thật lòng, có cái gì không đúng sao?” Yên Vũ Không thật sự không hiểu Hàn Độc Cô đang cười cái gì.

Hàn Độc Cô đem y kéo vào phòng ngủ, đóng cửa lại, liền đem y ngã lên giường , áp trên người y, bắt đầu cởi bỏ của y quần áo. ”Ta thực kích động, vũ, xem ra người đêm nay không cần về nhà . ”

“Nhưng hiện tại mới giờ thân *a. . . ”

Hàn Độc Cô vội vàng cởi bỏ chính mình quần áo, “Ta cũng biết bây giờ còn sớm, chính là ta thật sự rất kích động, nếu không được phát tiết, sẽ điên mất. ”

Yên Vũ Không đỏ mặt để hán cởi bỏ y phục của mình, y thật sự không hiểu chính mình vừa rồi nói cái gì, cư nhiên so với xuân dược thượng đẳng còn hơn làm cho Hàn Độc Cô kích động không thôi, y toàn bộ là nói thật a!

Bắt quả người yêu cầu hoan, y làm sao có thể cự tuyệt?

Yên Vũ không tự dưng lên chính mình, chỉ hy vọng tình yêu hai người thật sâu đậm vĩnh viễn, không bao giờ . . .nữa phạm lại sai lầm năm năm trước.

CHÍNH VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: PN1

Rừng trúc theo gió mà lay động nhẹ nhẹ, trúc miều còn non nớt, mới chỉ cao hơn đầu người một chút.

Đi qua rừng trúc này, sẽ gặp một tiểu đình để nghỉ ngơi, bên kia lại có trồng tùng, vậy nên gọi là tùng trúc đình, phong nhã thật sự.

Qua tùng trúc đình, là đến nơi đám nhân công đang làm việc.

Yên Vũ Không ngồi một bên dặn dò tổng quản Hàn gia.

“Hò nước kia phải lấy nha hình từ bên này, đã kêu chi Nguyệt Nha đường, sau đó gọi người đi mua hoa sen đủ loại trồng vào, tưới phải chậm, để tránh bị thương hoa sen. . . Còn nữa, nước này phải kết hợp với núi non, kêu công nhân làm lấy cái thủy đạo nghênh tiền nước suối, phải biết rằng nước chảy sống tuyền, không chỉ hoa sen nở đẹp, chất nước tốt, không tích cận bã, không chứa chấp muối, trong nhà mới có thể bình an.”

Tổng quản liên tục vâng dạ, trán đã muốn toát ra mồ hôi.

Thật sự là muốn chết a, Hàn Độc Cô thiếu gia phân phó một câu, nói là Yến Vũ Không thiếu gia phải một lần nữa sửa sang lại gia nội, bảo tất cả bọn họ phải theo lời Yến thiếu gia mà làm.

Hắn giữ nhà xanh vàng rực rỡ, tuy rằng là của óc chủ trước đây lưu lại, nhưng cũng còn tốt, nghĩ sẽ không thay đổi nhiều, nào biết Yến thiếu gia nói toàn bộ phải sửa.

Lúc trước sửa lại sư tử đá trước cửa, nói sư tử đá kia sơn kim, thật tục tằn khó coi.

Tổng quản thoát đầu thấy cũng đẹp, cũng rất oai oai đỉnh vũ.

Yến Vũ Không cho người đưa tới hai thạch sư, kia thạch sư so kim sư tử phía trước đẹp hơn nhiều, nhưng chào giá cao, tới mức hắn cầm trong tay hóa đơn thiếu chút nữa rút.

Một vạn hai! Yến thiếu gia với hai con thạch sư thế mà một vạn hai! Hóa đơn còn viết tiền vốn chính là một vạn!

Này trời đất chứng giám a! Hắn đối với hai tiểu thạch sư kia xem ra nhìn lại, sờ tới sờ lui, chính là sờ không ra, thấy không rõ này hai cái này giá trị như vậy.

Hắn nhìn không được ở trong lòng nói thầm, có phải Yến thiếu gia này lừa bịp thiếu gia nhà hắn, có ý viết lên tiền vốn chính là một vạn hai, có khi hai tiểu thạch sư này căn bản là nhặt được ven đường không chừng.

Hắn gặp mặt thiếu gia nhà mình, không dám đem nói thẳng ra, nhưng là lược lược nhắc tới việc này, còn đem tờ danh sách trình lên, không thể tưởng được thiếu gia tuy rằng kinh ngạc với giá hay thạch sư này, nhưng là lại nói:

“Vũ dùng thạch sư như vậy nhất định có dụng ý, tóm lại hắn vui vẻ là tốt rồi, ngân lượng này kêu trưởng phòng lập tức chi, Vũ ký viết là tiền vốn, vậy nhất định đúng vậy.”

Tổng quản nghe xong thiếu chút nữa té xỉu, công Hàn gia và sân Yến gia bây giờ giống hệt nhau lão gia cũng không để ý, còn nói làm cho Yến thiếu gia vui vẻ là tốt rồi, thật không biết thiếu gia trong lòng suy nghĩ cái gì.

Yến thiếu gia lại bảo đến mười mấy công nhân, loại trúc, loại tùng, kiến đình, hiện tại lại muốn lấy cái thủy đường, còn muốn có nước chảy, cái này chắc chắn phải có giá lên trời!

Tờ định giá đến, quả nhiên so với sư tử bằng đá cao hơn một nửa rất nhiều, làm cho hắn nhìn thiếu chút nữa tim ngừng đập luôn.

Cho dù Hàn gia có tiền, thiếu gia có oai phong cỡ nào cũng có cần sửa sang thế này? Không phải Yến thiếu gia ghen tị thiếu gia nhà hắn làm ăn tốt, mượn cơ này làm hao tổn tài lực đi đấy chứ??

Tuy rằng hắn không muốn chút nào, nhưng Yến Vũ Không đem Hàn gia cải tạo một phen liền có cảm giác khác đi, bên tai nghe được tiếng chim hót, tiếng nước, đưa mắt nhìn lại là một mảnh tùng trúc, đi một , hoặc khi muốn nghỉ muốn tâm sự, ngồi ở trong đình nhìn xuống ao, một môi dường như đều tiêu thất.

Nhất là ban đêm hoa sen bùng nở, ánh trăng chiếu rọi ở Nguyệt Nha đường, trời một màu, nước một màu, kia cảnh sắc thật sự là cực điểm hoàn mỹ.

Tổng quản cho dù không hiểu thi văn, vẫn cảm thấy được tâm khoáng thần khoáng, hoàn mỹ không sót mẻ, nhất là hậu viện đủ loại hoa, một ngọn gió thổi tới, trong nhà ngoài ngõ đều thơm, làm cho người ta cũng sắp say.

Hàn phủ trở mình thay áo mới, Hàn Độc Cô đặc biệt nói phải thỉnh một vị Vương gia đến thưởng cảnh.

Tổng quản thu xếp cả ngày, ngày thứ hai, Vương gia Vân Phi Nhật đã tới rồi.

Còn chưa vào cửa, Vân Phi Nhật liền vỗ sư tử bằng đá ngạc nhiên nói: “Thứ quý trọng này là chỗ nào tới?”

“Nhà của ta đem tới.” Yến Vũ Không thân nhiên trả lời.

Vân Phi Nhật thở dài: “Thạch sư do nghệ nhân số một đương thời làm, này không dưới mười vạn hai đi! Nếu còn dư thì giúp ta đưa một đôi đến Vương gia phủ đi.”

“Không có, một đôi thạch sư này, thợ đá khắc ra đã có linh tính, nếu là gia nội không tinh, thạch sư sẽ chạy đi, không muốn thù công và sân, không nhìn được hóa nhân nghĩ đến có quý, bởi vậy lấy một vạn hai giá thấp mua đó. Hàn gia một lần nữa sửa chữa lại, bởi vậy mới đem đôi thạch sư này trân thủ”

Tổng quản ở một bên nghe được há to miệng, thì ra đôi thạch sư ít nhất giá mười vạn hai, còn đến đây cùng linh tính, hắn còn ở trong lòng hoài nghi Yến

thiếu gia là nói ngoa cho đủ số ; xem ra hẳn thật là tuyệt không biết hàng, oan uổng người ta.

Đi vào rừng trúc, vào từng trúc đỉnh, từng bách úc lục, mặt nước lấp lánh, Vân Phi Nhật vừa hỏi, Yến Vũ Không liền đáp.

Mỗi vấn đáp trong lúc đó, đều làm cho lòng tổng quản rộng mở trong sáng, vì sao cái ao phải như vậy, từng trúc phải như vậy, không chỉ có quan hệ tới địa lý mà lại còn có quan hệ tới người ở đó nữa.

Đi một vòng lớn, cuối cùng cũng giữa trưa, nhà bếp vội vã dọn cơm.

Vân Phi Nhật cử khoái liền ăn, cũng không ghét bỏ cái gì.

Tiền bước Vân Phi Nhật lúc sau, đám hạ nhân cũng đã muốn mệt chết .

Mà Yến thiếu gia cùng thiếu gia nhà mình cũng không thấy bóng, lờ mờ trước là khách quý lắm môn, cũng mệt mỏi nửa ngày, đi nghỉ ngơi rồi.

Chẳng qua tổng quản hoảng hốt nhớ tới, hôm nay thiếu gia nói thật sự ít, cơ hồ dường như không nói chuyện.

Hắn buồn bực , thiếu gia sao lại nóng như vậy , như thế nào hôm nay một ngày đều chưa thấy qua hẳn nói chuyện, chẳng tham gia với Yến thiếu gia và Vân vương gia?

Cơm trưa, Yến Vũ Không cơ hồ không cầm đũa, hẳn chỉ ăn được vài miếng mà nuốt cũng không trôi, nguyên nhân đều ở chỗ thái độ của Hàn Độc Cổ.

Ban đầu Hàn Độc Cổ muốn hẳn một lần nữa bố trí công và sân, hẳn bởi vì yêu, cũng lập tức đáp ứng.

Trong lúc Hàn Độc Cổ bận rộn, cơ hồ không thấy qua trong nhà công và sân làm như thế nào, Yến Vũ Không không nghĩ đến, chỉ hy vọng hôm nay hết thấy trình hiện ở trước mặt hẳn, có thể làm cho hẳn biết được chính mình vì hẳn thật sự hao hết tâm tư.

Không thể tưởng được hôm nay tìm đến Vương gia giám định và thưởng thức, Hàn Độc Cổ chẳng nói chẳng rằng, nhất là càng về sau, hẳn sắc mặt càng ngày càng khó coi, làm cho Yến Vũ Không trong lòng bị thương.

Nếu sớm biết rằng hẳn thích phong cách tục tằn, làm sao ta lại cứ hao tâm tổn trí?

Yến Vũ Không vừa tức, vừa giận, vừa buồn thương.

Hai người một chỗ, Hàn Độc Cổ vẫn là buồn, một câu cũng không nói thậm chí còn quay lưng về phía hẳn.

Thấy Hàn Độc Cổ như vậy, Yến Vũ Không âm thanh lạnh lùng nói: “Ta phải đi về .”

Thấy người kia không nói không rằng hẳn kích động gầm nhẹ: “Nếu là ngươi không thích, cứ sửa lại như cũ, thạch sư cùng tiền thi công, ngươi nếu là ngại ta sẽ trả cho ngươi.”

Hắn đứng dậy, lại khóc lên. Hẳn mấy ngày nay không ngớt dùng hết tâm tư, không thể tưởng được Hàn Độc Cổ lại tuyệt không thích rồi lại dùng thái độ như vậy đối với hẳn.

“Vũ. . .” Hàn Độc Cổ cũng đứng lên, bắt lấy hẳn rồi đem hẳn kéo đến trên giường, tháo dây lưng, nâng hai chân hẳn lên.

Yến Vũ Không giận dữ hét: “Ngươi đem ta trở thành cái tượng cho ngươi tùy ý tiết dục sao? Ta không cần. . . Nghe thấy được không, ta không cần. . .”

Hàn Độc Cổ mất diết tai ngơ, hẳn cường thế nhất đỉnh mà vào.

Yến Vũ Không nước mắt chảy xuống dưới, tuy rằng hai người đã có vô số lần quan hệ thân mật, hẳn cũng sớm quen với sự xâm nhập của Hàn Độc Cổ, nhưng khi trước đó chưa thêm âu yếm vẫn làm cho hẳn đau đến khóc.

Yến Vũ Không che mặt khóc lên.

Hàn Độc Cổ kéo quần lên cũng không hề nói với hẳn một lời.

Yến Vũ Không dùng khăn tự lau cho mình, bị thương khổ sở tông cửa xông ra.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện Hàn Độc Cổ dùng loại thái độ này đối đãi hẳn, dường như xem hẳn là nam kỹ bình thường.

Hắn đoán không ra tâm tình Hàn Độc Cổ, cũng bởi vì chính mình là thân nam nhi, cũng chưa bao giờ quên đi chuyện chính mình năm năm trước đã đánh Hàn Độc Cổ; chỉ cần Hàn Độc Cổ với hẳn lạnh lùng, hẳn liền khó có thể tự kiềm chế miên man suy nghĩ, đoán rằng Hàn Độc Cổ có thể là chán ghét hẳn, không nghĩ tới hẳn .

Yến Vũ Không đi phía trước, chân bủn rủn, nước mắt ròng ròng chảy xuống.

Ở trong lòng hẳn, hẳn vẫn cho rằng chính mình yêu Hàn Độc Cổ quá nhiều, Hàn Độc chiếm thương hẳn, nếu có một ngày Hàn Độc Cổ chán ghét loại

quan hệ này, mình nên đi tới nơi nào?

“Vũ, Vũ, Vũ. . .” Phía sau truyền đến tiếng Hàn Độc Cô lo lắng gọi hắn.

Yến Vũ Không nghe được tiếng gọi, nghĩ đến hành vi vừa rồi nhẹn không được lại lần nữa khóc nức lên, muốn lại đi mau một chút, nhưng hai chân bủn rủn làm cho hắn không thể đi nhanh.

Hàn Độc Cô hai ba bước đã đuổi kịp hắn, ôm cổ hắn.

“Vũ, thực xin lỗi, ta vừa rồi. . . Vừa rồi thái độ quá kém. Ngươi trong lòng nhất định không vui, thực xin lỗi!” Hắn liên tục giải thích.

“Ngươi nếu là ghét bỏ ta, không cần đối với ta như vậy, chỉ cần rõ ràng bảo ta tránh ra là tốt rồi, ta sẽ thức thối. . .”

Hàn Độc Cô ôm Yến Vũ Không vào lòng, “Thực xin lỗi, Vũ, ta vừa rồi tức chết rồi, ta tức giận, tức giận, tức giận. . .” Hắn liên tiếp nói vài câu tức giận, ngữ khí thập phần oán giận.

Yến Vũ Không đẩy hắn ra, “Ngươi là giận ta đem nhà ngươi đổi thành như vậy sao?”

“Không, đương nhiên không phải, ta là giận. . . giận. . .” Hàn Độc Cô hé ra khuôn mặt tuần tú vừa xấu hổ vừa tức phẫn, “Ta tức chính mình.”

Yến Vũ Không nghe được sừng sốt, “Ngươi giận chính ngươi cái gì?”

Hàn Độc Cô lại đem hắn ôm vào trong ngực, gắt gao ôm ấp hắn.”Ngươi cùng Vân Phi Nhật hai người học thức tương đương, các ngươi nói thạch sư, từng trúc, còn nói cái gì thủy đường, đoá hoa, ta đều không hiểu. Ngươi không biết lúc các ngươi nói chuyện, dường như các ngươi mới là một đôi, ta giận ta không hiểu biết gì cả! Vũ, ta vừa rồi thật sự có cảm giác ta hoàn toàn không xứng với ngươi, cho nên ta giận ta.”

Lời hắn nói làm cho Yến Vũ Không trợn mắt há hốc mồm, Hàn Độc Cô vẫn nói tiếp, thập phần kích động.

“Vừa rồi trong phòng, ta đã nghĩ ngươi cùng Vân Phi Nhật thân thế giống nhau, đều là đại thiếu gia, hắn là Vương gia, ngươi là kinh thành thủ phủ, hai người đều phẩm chất cao quý, ham mê giống nhau, có thể nói là thập phần ăn ý.”

Hàn Độc Cô càng nói càng hỗn hển: “Cái gì tay cự phách thạch sư, ta căn bản là nhìn không ra vì sao giá trị một vạn hai, thậm chí còn đến mười vạn hai, rồi dẫn sơn nước suối sẽ không sinh văn, còn có cái gì vô trúc làm người ta tức, các ngươi thuận miệng nói đến, đều có thể cho nhau hiểu biết.”

Hắn lại so với chính mình nói: “Suy nghĩ một chút, ta chẳng qua là cái tên quê mùa chỉ biết kiếm tiền, nhất nghĩ đến đây, ta chỉ sợ ngươi yêu Thất gia vì tài văn Chương, bởi vậy mới có ý muốn làm vậy, chứng minh ngươi còn là của ta. Không thể tưởng được ta làm như vậy tất cả đều sai lầm rồi.”

Yến Vũ Không đã ngưng khóc, Hàn Độc Cô đưa hắn nhìn về chính mình.

“Ta vừa rồi đối với ngươi rất thô lỗ, nhìn mặt của ngươi cũng biết ngươi không hưởng thụ đến một tia vui thích, ta lại hối hận, lại sinh giận, tức giận vẫn là chính mình; nếu là Thất gia trong lời nói, nhất định hiểu được tâm tình ngươi phải như thế nào, sẽ không giống ta như vậy lo lắng liên tục. . .”

“Ngươi rốt cuộc nói xong chưa? Từ đầu tới đuôi mỗi câu đều Thất gia, hôm nay thỉnh hắn đến, là bởi vì hắn là quý nhân của ngươi, ngươi nói thêm câu nữa, gì mà Thất gia theo ta thực đáng đối, thực phối hợp linh tinh, cả đời này ta liền không bao giờ. . . để ý ngươi nữa, ai thích cái loại mặt cao hơn trán? Cho dù có thạch sư, ta cũng nhất định cho ngươi, sẽ không cho hắn, ngươi không nghe ta nói sao? Thạch sư kia là có linh khí, hắn lại âm hiểm, thạch sư cho dù bán cho hắn, ngày thứ hai nhất định cũng sẽ chạy. Đáng về không giống như ngươi, làm người chính phái, là ta cảm nhận trung phu quân cùng. . . Cùng. . .”

Yến Vũ Không thanh âm trở nên nhu nhược động lòng người, hắn dựa vào ngực Hàn Độc Cô “Ngươi mới là phu quân trong lòng ta, tâm ý của ta đối với ngươi, ngươi còn không hiểu? Ta từ nhỏ vẫn thầm mến ngươi, năm năm trước cũng là hận ngươi đối ta hờ hững, mới có thể đối với ngươi như vậy; học thức này cái gì đều là giả, chỉ có ta đối với ngươi tâm là thật, ta cũng hy vọng ngươi đối với ta lòng là thật.”

Hàn Độc Cô một tay ôm chặt Yến Vũ Không, hơi thở cực nóng phả vào gáy hắn, hiển nhiên là cảm động đến cực điểm.

“Vũ, ta sắp bị lời ngon tiếng ngọt của ngươi làm chết chìm, ta hảo muốn ngươi, vừa rồi là ta không đúng, không biết có làm bị thương đến ngươi, ngươi có đau không?”

“Có điểm bủn rủn, cũng không đau lắm. . .”

Hàn Độc Cô đưa hắn đến một nơi toàn cây cỏ, hơi thở dồn dập nói: “Ta chờ không kịp về nhà, Vũ, ủy khuất ngươi một chút, ngươi đồng ý không?”

Yến Vũ Không đỏ mặt, vừa được biết Hàn Độc Cô vừa rồi không để ý tới hắn là vì ghen tị Vân Phi Nhật, hắn một lòng cũng sắp mềm ra.

Tuy rằng trước kia cũng từng nghe Hàn Độc Cô nói những lời thế này, nhưng chưa bao giờ thấy hắn có biểu hiện kịch liệt như vậy. Biết được hắn chính là yêu mình, cũng như mình yêu hắn, rốt cuộc khó có thể tự kiềm chế, khiến Yến Vũ Không vừa vui vừa thẹn!

Hắn khẽ gật đầu, Hàn Độc Cô lập tức đưa hắn đặt ở đại thụ, hôn lên môi hắn.

Yến Vũ Không cũng đón ý đáp trả, chỉ là hôn thôi đã khiến cho hắn say mê đến cực điểm.

Yến Vũ Không hai chân phát run, lần nào cùng Hàn Độc Cổ hoan ái cũng tốt đẹp như vậy, cho dù hắn vừa rồi nổi giận hết sức, cũng không làm bị thương.

Hiện tại hắn không ngừng co rút lại, muốn Hàn Độc Cổ tràn ngập hắn.

Hàn Độc Cổ cởi bỏ quần áo Yến Vũ Không, hôn lên khuôn ngực trần, chậm rãi rà tới nhũ tiem * mà liếm láp, một tay kia tham lam luồn vào khó, nhu động nơi đang nóng lên của hắn, làm cho hắn phát ra những tiếng rên rỉ đầy *** mị.

“Vũ, người thoát nhìn đẹp quá. . .”

Cơ thể và hai má Yến Vũ Không bị nhiệt khí làm cho đỏ ửng, hắn biết mình đang ý loạn tình mê, bởi vì Hàn Độc Cổ đang nâng hai chân hắn lên, chậm rãi sáp nhập, hắn khẽ cắn đôi môi hồng nhuận, khi thứ to lớn kia tiến vào cơ thể, nhận không được hơi khép hai chân lại.

“Vũ, chậm một chút, chậm một chút. . .” Hàn Độc Cổ khàn khàn gào nhẹ.

Yến Vũ Không mềm mại bao bọc thứ nóng bỏng của Hàn Độc Cổ, thập phần thoải mái, nhưng phần lưng hắn nhột nhật muốn di chuyển.

“Độc Cổ, ta. . . Bên trong. . . Nóng quá. . .”

“Người đừng dùng giọng nói đó, rất mê người, ta sẽ chịu không nổi. . .” Hàn Độc Cổ chộp lấy eo hắn, ra sức nâng lên.

Yến Vũ Không không ngừng thở dốc, vòng eo xoay đắc càng mị, làm cho Hàn Độc Cổ có thể thoải mái tiến vào nơi sâu nhất, gọi lên dục vọng sâu kín nhất của cả hai.

“Ngô ân. . . Độc Cổ. . . Độc Cổ. . . Ta sắp, sắp. . . Ngô a. . . A. . .”

Cao trào sắp đến, Yến Vũ Không hai tay hai chân đè trên người Hàn Độc Cổ.

“Vũ, ta yêu người, ta hảo yêu người. . . Người là của ta, ta ai cũng sẽ không làm cho. . .”

Hàn Độc Cổ không ngừng hôn mạnh lên mặt hắn.

Yến Vũ Không bên trong co rút càng lúc càng nhanh, hắn ngửa đầu kêu lớn một tiếng, Hàn Độc Cổ mới thật mạnh phun ra.

Hàn Độc Cổ thay Yến Vũ Không mặc quần áo, rồi chính mình mới đứng lên mặc y phục vào.

Yến Vũ Không phát hiện toàn thân đều là cây cỏ, vội vàng phui đi.

Hàn Độc Cổ nhìn cũng chẳng hơn gì, hai người nhìn nhau cười to, sự không thoải mái vừa rồi đã muốn toàn bộ tan thành mây khói.

“Chúng ta trở về đi, đến trên giường thư thư phục phục lại một lần, sau đó ta lại ôm người ngủ.”

“Người thật không đứng đắn.” Yến Vũ Không xấu hổ đỏ mặt.

Hàn Độc Cổ giữ chặt tay hắn, tiếp tục nói: “Còn có a, ngày mai tỉnh ngủ, người hãy dạy ta một ít sách vở người hay xem, như vậy khi ta thấy Thất gia với người đứng chung một chỗ, không phải tệ tí nữa.”

“Người sinh ý nghĩ tốt như vậy, có cái gì đáng ngờ a? Nếu không phải người, Yến gia chúng ta nói không chừng phải uống tây Bắc Phong!” Yến Vũ Không nói.

“Mặc kệ, tóm lại ta muốn học đọc sách là được rồi. Vũ, người phải dạy ta, không thể không dạy.”

“Dạy người có chỗ tốt gì?” Yến Vũ Không nhìn hắn cười, nhận không được suy nghĩ muốn làm khó dễ Hàn Độc Cổ.

“Ưu đãi rất hiếm có, tỷ như khi người đọc bài cho ta nghe, ta liền ngồi xổm dưới bàn, cời quần người, sau đó đọc vài câu. . .”

Hắn còn chưa nói xong, Yến Vũ Không sắc mặt bạo hồng, nhấc tay liền đánh, “Lần sau còn ăn nói hạ lưu như vậy, ta sẽ không dạy người. . .”

“Gian, ta không nói, ta không nói, chỉ bằng người đứng trước đọc sách, ta theo người phía sau, nhìn cái eo thon nhỏ của người, được không?”

“Người, người còn nói. . .” Yến Vũ Không đuổi đánh Hàn Độc Cổ.

Hàn Độc Cổ cười đưa hắn kéo vào trong lòng, Yến Vũ Không cũng nhận không được nở nụ cười, hai người ở trên cỏ lại chơi đùa một hồi lâu, mãi đến buổi tối mới quay về Hàn gia.

Gặp Hàn Độc Cổ cùng Yến Vũ Không toàn thân đều là cây cỏ, tổng quản trong lòng thầm nghĩ, vui mừng như ngộ ra chân lý.

Hai vị thiếu gia biến thành toàn thân đều là cây cỏ, cây cỏ này chắc hẳn là thứ tốt, cho nên thiếu gia cùng Yến thiếu gia mới dính đầy toàn thân như vậy, chờ bọn hắn thay y phục, ta phải thu thập một ít, về nhà đặt ở bồn tắm rửa, nói không chừng sẽ có lợi nhiều nhiều.

Nghĩ là làm, tổng quản cầm lấy y phục bẩn của họ rũ rũ cho cỏ cây rớt xuống, nhặt lấy mang về.

Ban đêm lúc không người, tổng quản ở trong nhà riêng đem đám cây cỏ bỏ vào bồn tắm.

Hắn bước vào nước ấm, cảm thấy như được tẩy thanh khí huyết, Yến thiếu gia cho là thứ tốt, quả nhiên cũng không giống với cây cỏ bình thường.

Tổng quản nhìn không được tán thưởng, thậm chí cảm thấy được này cây cỏ có tác dụng đặc biệt, hẳn nhiên không biết đây chỉ là ven đường cỏ dại mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nô Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.